



မောင်သာပြည့်

အိပ်မက်ရင့်ရင့်



စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၆၃၉၀၅၁၂
မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၀၂၁၀၆၀၁

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း
ပထမအကြိမ်၊ အုပ်ချုပ်(၁၀၀၀)
၂၀၀၆၊ ဖေဖော်ဝါရီ

မျက်နှာဖုံးပန်းအိုး - အံ့ဘွယ်

ထုတ်ဝေသူ
ဦးသန်းမြင့် (၀၁၀၄၀) လင်းလင်းစာပေ
အမှတ် ၄/၂၉၊ မြဝတီမင်းကြီးလမ်း၊
၁၀-မိုင်တန်း၊ အင်းစိန်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းပုံနှိပ်သူ
ဦးဇော်မင်း(Wizard)၊ အမှတ်-၁၉၇၊ ၃၃-လမ်း(အထက်)
ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာဖုံးပုံနှိပ်
ဦးတိုးဝင်း(၀၂၄၃၁) နေလရောင်အာမိဆက်
(၉၆/၁)၊ ၁၁-လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

စာအုပ်ချုပ် - ပပစိုး
တန်ဖိုး(၅၀)ကျပ်



မောင်သာပြည့်



အိပ်မက်ရင့်ရင့်



စိတ်လှုပ်ရှားမှုများသည် သူ့အတွက် ဆန်းပြားသည့် ကိစ္စမဟုတ်တော့မှန်း သူသိထားခဲ့သည်မှာ ကြာပါပြီ။ လွင့် ပါးနေသည့် အတွေးများကို ထိန်းချုပ်ခဲ့ရသည်မှာလည်း ည စဉ်ညတိုင်းပါပဲ။

ပင့်သက်ကို ခပ်ပြင်းပြင်းမှုတ်ထုတ်ပြီး သူ မိုးပြင်ကို မော့ကြည့်သည်။ မိုးကောင်းကင်မှာ စိန်ကြယ်ပွင့်ကလေးတွေ လင်းလက်နေ၏။

ဆောင်းလေအေးက တစ်ချက်ဝှေ့တိုက်သည်။ လေအေးနှင့်အတူ လွင့်မျောလာသည့် နှင်းဆီနံ့က သင်းသင်း။ ဒီနှင်းဆီပန်းနံ့ကို ယခင်ကတော့ 'မေထွဋ်ခေါင်' နှင့်အတူ ဒီလသာဆောင်မှာ ထိုင်ပြီး သူ ခံစားခဲ့ဖူးတာပါပဲ။

ပျော်ရွှင်မှုမရှိပေမယ့် နားလည်နိုင်မှု၊ လိုက်လျောနိုင်မှုတွေနဲ့ သိက္ခာကို ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်း ပြုနိုင်ခဲ့ကြတယ်လေ။

ခုတော့...

‘ဦးမင်းကိုကို’ လသာဆောင်မှာ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်လျှောက်ရင်း ခေါင်းကို ယမ်းခါသည်။

ဘဝရဲ့ မပျော်ရွှင်နိုင်ခဲ့သည့် နေ့ရက်တွေ...

ရင်မှာ ပူလောင်ဒဏ်ခံခဲ့ရသည့် ညတွေ...

များလှပါပြီ။

ဒါတွေကို စိတ်က ဘာလို့ သည်းခံနိုင်စွမ်းကြီးနေရတာလဲ။

ဘဝနှင့် သိက္ခာကို အလေးထားနေရသည့် မိမိအတွက် ဒီသည်းခံနိုင်မှုတွေဟာ သဘောထားကြီးမားနိုင်မှုတွေလား။

မဟုတ်ပါဘူး။

လုံးဝကို မဟုတ်ပါဘူး။

ရင်ဆိုင်ဆုံဆည်းတိုင်း ပေါက်ကွဲမှုတွေက စိတ်နှလုံးကို ထိရှနေတာကြာပါပြီ။

ခေါက်ပြန် လျှောက်နေရင်းမှ သူ ခြေအစုံကိုတန့်ပြီး

လက်မှနာရီကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။

ညဆယ့်တစ်နာရီတိတိ။

သည်အချိန်ဟာ မိန်းမကောင်းတစ်ယောက်အတွက် အပြင်မှာ နေအပ်တဲ့အချိန်လား။

‘မောင်ကိုရယ်’ ညဉ့်နက်ပါပြီ။ အိပ်ရာဝင်ပါတော့ လူကလေးရယ်။ ထွင်ခေါင်ကို ဦးလေးကြူစောင့်ပြီး တံခါးဖွင့်ပေးပါ့မယ်’

အသံကြောင့် သူ လသာဆောင်ပေါ်မှနေ၍ အောက်ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။

‘စိန်စီမြရဲ့’ခြံကြီး၏ လူယုံတော် ကားဒရိုင်ဘာကြီး ဦးအောင်ကြူကို တွေ့သည်။

‘ဦးလေးကြူ မအိပ်သေးဘူးလား’

‘ကွာတားလှိုင်းကနေ မောင်ကိုကို ဦးလေးကြူလှမ်းကြည့်နေတာပါ။ မောင်ကို မအိပ်သေးဘဲနဲ့ ဦးလေးကြူ ဘယ်လိုအိပ်စက်နိုင်မလဲကွယ်’

မိဘတွေ ယုံကြည်စွာ ထည့်ပါပေးလိုက်ပြီး ‘စိန်စီမြရဲ့’အပေါ် သစ္စာကြီးခဲ့သည့် ဦးအောင်ကြူ။ မိမိကို တူသားတစ်ယောက်လို အစဉ်ထာဝရ စောင့်ရှောက်တတ်သည့် သူ၏ လူယုံတော်ကြီး။

ချမ်းသာသည့် စည်းစိမ်ဥစ္စာ၊ အောင်မြင်သည့် စီးပွား
ရေးလုပ်ငန်းများအပေါ် မူတည်ပြီး သူ့ကို လူအများက 'ဦးမင်း
ကိုကို' ဟု ဦးတပ်ခေါ်သော်လည်း သူ့အသက်က သုံးဆယ့်
ငါးစွန်းစအရွယ်ပင် ရှိပါသေး၏။

'အိပ်ပါတော့ မောင်ကိုရယ်'

'အိပ်ရာဝင်လည်း အိပ်လို့ပျော်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။

ဦးလေးကြူ

'တိ...တိ'

ထိုစဉ် ကားဟွန်းသံနှင့်အတူ ခြံဝင်းတံခါးကို ဖောက်
ဝင်လာသည့် ကားမီးအလင်းရောင်းတန်း။

'ဟော... မေထွဋ်ခေါင် ပြန်လာပြီ'

ဦးအောင်ကြူ ခြံဝင်းတံခါးဆီသို့ အပြေးကလေးသွား
သည်။

သည့်နောက် ဝင်းတံခါးဖွင့်သံနှင့်အတူ အဖြူရောင်
ဆလွန်းကားကြီး ခြံဝင်းထဲသို့ လိမ့်ဝင်လာပြီး ပေါ်တီကို
အောက်မရောက်ခင်မှာပင် ကားကိုရပ်သည်။

သည့်နောက် ညာဘက်ကားတံခါးဖွင့်ပြီး ခပ်ယိုင်ယိုင်
ကလေးဆင်းလာသည့် လူရိပ်။

အမျိုးသားတစ်ယောက်မှန်း သူ အတတ်သိပါ၏။

အမျိုးသားတစ်ယောက်ဆိုတာထက် 'ဂျင်မီဘသန်း' ဟု အမည်
တပ်လျှင် ပို၍တိကျပါမည်။

ဂျင်မီဘသန်းက ခပ်ယိုင်ယိုင်နှင့် ကားရှေ့မှပတ်ပြီး
တံခါးဖွင့်ပေးသည်။

ကားအောက်သို့ ပြုတ်ကျလာသည့် ခြေထောက်တစ်
စုံမှ အဖြူရောင်ခွာမြင့်ဖိနပ်ပိုင်ရှင်သည် မေထွဋ်ခေါင်ကလွဲ
လို့ မည်သူဖြစ်နိုင်ပါမည်နည်း။

မြင်ကွင်းက မိုက်ရိုင်းလွန်းသည်။

သိုင်းဖက်ဖေးတွဲထားသည့်လက်ကို မေထွဋ်ခေါင်က
အသာအယာ ဖယ်ရှားပြီး...

'သင့်ခံယူ ဂျင်မီ၊ ယူ ပြန်တော့နော်၊ ဒီလိုညမျိုးတွေ
ဟာ ယူအတွက် အမြဲလိုလိုဖြစ်နေရမှာပါ'

သူ အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်လိုက်၏။

စိတ်အခြေအနေကို ပေါက်ကွဲမှုမဖြစ်အောင် ထိန်း
ချုပ်ပြီး အောက်ထပ်သို့ ခပ်သွက်သွက်ကလေးအဆင်းမှာ စက်
နှိုးသံနှင့်အတူ ကားမောင်းထွက်သွားသည့်အသံကိုပါ ကြား
လိုက်ရ၏။ သူ သံတံခါးသော့ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းဖွင့်သည်။

ပေါ်တီကိုအောက်မှာ မေထွဋ်ခေါင်နှင့် မျက်နှာချင်း
ဆုံ၏။

သူမက သူ့ကို မျက်လုံးစွေစောင်းကြည့်သည်။

‘နောက်ပြီး ဒီအချိန်ဟာ အိမ်ထောင်သည်မိန်းမ တစ်ယောက်ရဲ့ အိမ်ပြန်ချိန် မဟုတ်ဘူးကွ’

‘နေပါဦး၊ ရှင်က ကျွန်မကို ဆူနေတာလား’

‘ဟုတ်တယ်၊ လင်သားရှေ့မှာ သူစိမ်းယောက်ျား တစ်ယောက်ရဲ့ အဖက်အတွယ်ခံဝံ့တယ်ဆိုတာ အင်မတန် ယုတ်ညံ့တဲ့ စိတ်ဓာတ်ပဲ’

‘သူစိမ်းယောက်ျား ဟုတ်လား၊ ဘယ်သူများပါလိမ့်’

‘ဂျင်မီဘသန်းကို ပြောနေတာကွ’

‘အဲဒါ သူစိမ်းယောက်ျား မဟုတ်ဘူးလေ၊ ကျွန်မရဲ့ ငယ်ချစ်ဟောင်းပဲ၊ ဒါတွေကို ရှင်မသိဘူးလား၊ ဟင်း... ဟင်း... သိလျက်နဲ့ ရှင် ကျွန်မကို ယူပြီးတော့များ ဦးမင်း

ကိုကိုရယ်’

‘တောက်... မင်းတော်တော် လူပါးဝတဲ့ မိန်းမပဲ’

သူ လက်ရွယ်ပြီးမှ သတိကို ပြန်ထိန်းသည်။

မိန်းမတစ်ယောက်၏ စိတ်ပိုင်း၊ ရုပ်ပိုင်းစော်ကားမှု ကို ခံနေရသော်လည်း သူ ကိုယ်ထိလက်ရောက် နိုင်ထက်စီး နင်းမှုမျိုးကိုတော့ မလုပ်တတ်။

‘ဪ...ရှင်က ကျွန်မကို ရိုက်မလို့လား’

‘ကွာ...’

‘ဟန်ရေးမပြပါနဲ့ရှင်၊ ရှင် ကျွန်မကို မရိုက်ရဲပါဘူး’

သူ့ကို ပမာမခန့် အမူရာတွေနှင့်ကြည့်ပြီး မေထွဋ် ခေါင် ခပ်ယိုင်ယိုင်အနေထားနှင့် အိမ်ထဲဝင်သွားသည်။

မတ်တတ်ရပ် ကျန်ရစ်လျက်မှ လက်သီးနှစ်ဖက်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် သူ့ဆုပ်တော့.....

‘ဒေါသတွေကိုထိန်းပါ မောင်ကိုရယ်၊ ဒီလိုအဖြစ်မျိုး တွေကို လူကလေး ခုမှရင်ဆိုင်ရတာ မဟုတ်ဘဲကွယ်’

‘အင်း...ကျွန်တော့် အိမ်ထောင်ရေးဘဝကြီးကတော့

ဘယ်လိုမှ အဖတ်ဆယ်လို့ မရတော့ဘူး ဦးလေးကြူ’

ဦးအောင်ကြူက သူ့ကို ရီရီဝေဝေအကြည့်မှာ သူ ကိုယ်ကို အသာလှည့်ပြီး အိမ်ထဲဝင်ခဲ့သည်။

တကယ်တမ်းကျ....

ညတစ္ဆေက သူ့ကို အမြဲလိုလို ခြောက်လှန့်နေခဲ့တာ

ပါပဲ။



- ၁ -

‘မင်း ဒီကိစ္စတွေကို သူ့အဖေနဲ့ အမေကို သွားပြီး အသိပေးသင့်တယ်’

ဝိစကီကို မျှင်းသောက်ရင်းမှ သူက မျိုးမြင့်အောင် ကို မျက်လုံးတစ်ချက် လှန်ကြည့်သည်။ ပြီး ရေခဲညှပ်ဖြင့် ရေခဲကိုသယ်ယူပြီး ဖန်ခွက်ထဲထည့်၏။

‘အန်ကယ်မောင်နဲ့ အန်တီလွင်ကို သွားပြောရမယ် ဟုတ်လား၊ ဘယ်လိုမျက်နှာပေးပုံစံနဲ့ သွားပြောရမှာလဲ မျိုး မြင့်မောင်၊ သွားပြောလို့ မင်းမိန်းမပဲကွယ် မင်းမှာ ဆုံးမရ မယ့် တာဝန်ရှိတာပဲဟာ ဆိုတဲ့စကားပြောလိုက်ရင် ငါ့မှာတစ် ရှက်ကနှစ်ရှက် ဖြစ်ရဦးမယ်၊ မေထွဋ်ခေါင်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့

အကြောင်းအရာတွေကို ပြောပြတာတောင် မင်းနဲ့ ချစ်လွင်က ငါ့ငယ်ပေါင်းသုငယ်ချင်းတွေဖို့ ပြောတာ၊ ရှက်လည်းရှက် ပါတယ်”

‘အင်း...မေထွဋ်ခေါင် အထက်တန်းကျောင်းသူဘဝ ကတည်းက ခေတ်ရှေ့ကို တံတောင်လောက်ကျော်ပြီး နေခဲ့ တာကို တို့ အလေးထားတွက်ဆမိဖို့ ကောင်းတယ်’

‘ငါ သဝန်မတိုတတ်ပါဘူး၊ သဝန်ကြောင်တဲ့ကိစ္စ ကိုလည်း အမှန်းဆုံးပဲ၊ သူနဲ့ငါ လက်ထပ်ဖို့ မိဘတွေ အစပြု တုန်းက ငါ သူ့ကို မေးခဲ့ပါတယ်၊ ဂျင်မိဘသန်းကို စိတ်မပြတ် ရင် ဂျင်မိနဲ့ပဲ ခရီးရှေ့ဆက်ပါ၊ မိဘတွေကို အဆင်ပြေအောင် ပြောပြပါမယ်လို့ ငါပြောခဲ့သားပဲ၊ အဲဒီတုန်းက ပြီးဆုံးခဲ့တဲ့ ကိစ္စတွေကို မေ့ပစ်လိုက်ပါဆိုပြီး ငါ့ဘဝထဲဝင်ခဲ့တာ၊ ခုတော့ ကွာ...’

မေထွဋ်ခေါင်နှင့် ပတ်သက်သည့် စကားတွေပြော တိုင်း စိတ်မှာ နာနာကျင်ကျင်ဖြစ်နေရ၏။ မေထွဋ်ခေါင် အလည်လွန်ချိန်များသည် သူ့စိတ်အထွေပြားဆုံး အချိန်လည်း ဖြစ်ရသည်။

‘သည်လိုလုပ်ပါလား’

သူက မျိုးမြင့်မောင်ကို လှမ်းကြည့်ပြီး...

‘ပြော သူငယ်ချင်း’

‘ဂျင်မိနဲ့တွေ့ပြီး ရှင်းလိုက်ကွာ’

‘လွယ်လိုက်တာ မျိုးမြင့်မောင်ရာ’

‘ဟ...ဒီနည်းပဲ ရှိတော့တာ’

‘သွားရှင်းလို့ အဖြေတစ်ခုရလာမယ်လို့ မင်းထင် သလား၊ ဂျင်မိကို ငါကသွားတွေ့ပြီး ဘာစကားပြောရမလဲ၊ မင်းစဉ်းစားပေးစမ်း၊ ကဲ...ငါက ဂျင်မိနဲ့တွေ့ပြီး မင်း ငါ့မိန်းမ နဲ့ ရှုပ်နေတာ ရပ်တန်းကရပ်ပါလို့ သွားပြောကြည့်၊ သူများ မယား ကြာကူလီရိုက်ဝံ့တဲ့ကောင်ကွာ၊ အမှန်စကားပြောမယ် လို့ မင်းထင်နေသလား၊ မင်းမိန်းမနဲ့ ငါဘာဖြစ်နေလို့လဲလို့ ပြန်မေးရင် ငါဘာ ပြန်ပြောရမလဲ၊ ကိစ္စကသိသိကြီးနဲ့ ဖြေ ရှင်းရခက်တဲ့ကိစ္စကွာ’

မှာထားသည့် အမြည်းတွေအပေါ် လက်မရောက်နိုင် သေး။ သူ့ကိုယ်စား ခံပြင်းရင်း မျိုးမြင့်မောင်က တောက် တစ်ချက် ခေါက်၏။

‘ခံစားကြည့် သူငယ်ချင်းရာ၊ ငါအိမ်ပြန်ရောက်ချိန် တိုင်းမှာ သူမရှိဘူး၊ ညမှောင်လာလေ၊ ငါ့အတွေးတွေ ပူ လောင်လာလေပဲ၊ ဂျင်မိဘသန်းရဲ့ ၈,ကို သိထားတော့ ငါ့ အတွေးတွေ ယောက်ယက်မခတ်ဘဲ နေမလား’

မင်းကိုယ်စား ငါ အရမ်းခံပြင်းနေတယ်
 *တစ်ညပေါ့ကွာ၊ ထွင်ခေါင် အိပ်ရာ
 တန်းဝင်ပြီး အချိန်ဘာကြာလဲ ယောင်လိုက်တာ၊ ထွင်ခေါင်
 ဘာတွေ ယောင်တယ်လို့ မင်းထင်သလဲ*
 ပြောပြလေ
 *ဂျင်မီ လွတ်ဦးကွာ၊ အသက်ရှုကြပ်တယ်ကွာတဲ့၊
 အဲသလို ယောင်တယ်*
 ဟာ

*ငါ သိပ်ရှက်တယ် မျိုးမြင့်မောင်၊ ငါ မူးပြီး ယုတ်ညံ့
 တဲ့စကားတွေ ပြောနေတာမဟုတ်ဘူး၊ ငါ့ဘဝက နွားလုံးလုံး
 ဖြစ်နေရတဲ့ဘဝ၊ ကိုယ် ဘို့ထွက်နေတာကို ပတ်ဝန်းကျင်
 မသိအောင် ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်းနေနေရတာကိုက ငါ့အတွက်
 ငရဲတမျှပဲ၊ ဆိတ်ငြိမ်ရပ်ကွက် ကိုယ့်ဝင်းကိုယ့်ခြံနဲ့နေကြလို့
 ပတ်ဝန်းကျင်က ဘာမှမရိပ်စားမိကြတာ*

*တကယ်ဆို သူယောင်နေတဲ့အချိန်မှာ သူ့ကိုနှိုးပြီး
 ပါးနှစ်ဖက်ကို ခပ်ဆတ်ဆတ်ကလေး ရိုက်ပစ်ရမယ်*

*ရိုက်တော့လည်း သူ့အသားနာတာပဲ ရှိမှာပေါ့၊ မျိုး
 မြင့်မောင်၊ ရိုက်လိုက်လို့ အသိတရားတွေရလာမယ်လို့ မင်း
 ထင်နေသလား၊ ကျွန်မမှားပါတယ်ဆိုတဲ့စကားနဲ့ ဝန်ခံမယ်

များ ထင်သလား၊ စိတ်မထင်ရင် အောက်တန်းစား အပြုအမူ
 မျိုးနဲ့ အော်ဟစ်တတ်သေးတာ၊ အိမ်တွင်းရေးကိစ္စတွေကို ပတ်
 ဝန်းကျင်က မသိစေချင်ဘူး၊ အရင့်သီးဆုံး စကားပြောရရင်
 ငါ နွားကျခံနေရတာကို ပတ်ဝန်းကျင်ကသိမှာ ငါ သိပ်ရှက်
 တယ်*

*ဒါဖြင့် သည်လိုပဲ လျစ်လျူပြုပြီး ခရီးကို စိတ်ဆင်း
 ရဲခဲ၊ ကိုယ်ဆင်းရဲခံပြီး ဆက်နေမလား မင်းကို*
 ဖြေရန်စကား မရှိသလို ဖြစ်နေ၏။

*ဦးနဲ့ ဒေါ်လေးကို သည်အကြောင်းတွေ မင်းမပြော
 ပြဘူးလား*

*ပြောပြလည်း ဖေဖေနဲ့မေမေ စိတ်ဆင်းရဲရုံကလွဲပြီး
 ဘာတတ်နိုင်မှာလဲကွာ၊ ဒါကြောင့် ငါဘာမှအသိမပေးဘူး၊
 အိမ်ထောင်ရေး အဆင်မပြေတာကို ငါကြိတ်ခံတယ်၊ ရင်မှာ
 တော့ နာကျင်နေတာပေါ့*

မင်းလုပ်ဖို့ တစ်ခုပဲ ရှိတော့တယ်

ဘာကိုလဲ

မေထွင်ခေါင်ကို ကွာရှင်းလိုက်

သည်အကြောင်းရာကို သူ စဉ်းစားခဲ့ဖူးသည်။
 ကွာရှင်းပြီတဲ့...

နှစ်ဖက်မိဘတွေကို ဘယ်လို အကြောင်းပြမည်လဲ။
စိတ်သဘောချင်း မတိုက်ဆိုင်တော့လို့ပါ ဆိုသည့်စကားကို
တော့ နှစ်ဖက်မိဘတွေ နားဝင် လက်ခံလိမ့်မည် မဟုတ်၊
ညှိနှိုင်းစေပေပြီး ဆုံးမစကားတွေနှင့်သာ ပြီးစီးသွားလိမ့်မည်။

ဒါဖြင့်...

မေထွဋ်ခေါင်ရဲ့ ဖောက်ပြန်မှုတွေ တင်ပြတော့ကော၊
နှစ်ဖက်မိဘတွေ မကျေလည်မှုနှင့် ရန်မီးပွားမည့်အဖြစ်မျိုး
ကိုလည်း သူ မလိုလား။ မေထွဋ်ခေါင်ကကော သူမရဲ့ ဖောက်
ပြန်မှုကို ဝန်ခံမှာတဲ့လား။

‘မင်း တွေဝေနေသလား မင်းကို၊ အခြေအနေက
မင်း ပြတ်သားရတော့မယ့် အနေအထား၊ ကိုယ်က စီးပွားရေး
လုပ်ငန်းမှာ စိတ်နှစ်ပြီး ထိုးတက်မှုကိုရှာနေတဲ့အချိန်မှာ ထွဋ်
ခေါင် ဖောက်ပြန်နေတာကိုတော့ မင်းဘယ်လိုမှ သည်းခံဖို့
မလိုဘူး၊ ငါ ဒီစကားပြောတာ မင်းဘက်က အရမ်းနာကျည်း
လို့ဆိုတာကိုတော့ သဘောပေါက်ကွာ’

သည့်နောက် ခံပြင်းရင်း၊ အရက်သောက်ရင်း အချိန်
တွေကို ကုန်လွန်စေသည်။

အပြန်မှာ မျိုးမြင့်မောင်က...

‘ကွာရှင်းဖို့အတွက် တစ်ခုခုကိုတော့ မင်း ကြီးကြီး၊

မားမား စွန့်လွှတ်ရလိမ့်မယ် မင်းကို’
မျိုးမြင့်မောင်ကို အိမ်ပြန်ပို့ပြီး သူ့အိမ်ပြန်ရောက်တော့
မေထွဋ်ခေါင် အိမ်ကိုပြန်မရောက်သေးချေ။



အရက်ခွက်ကိုကိုင်ရင်း လှည့်ကြည့်တော့ ဆေးရေး
မျက်နှာနှင့် မေထွဋ်ခေါင် ဆင်းလာသည်ကို မြင်သည်။

မေထွဋ်ခေါင်၏ ဝတ်စားဆင်ယင်မှု။

အိမ်ထောင်သည် မိန်းမတစ်ယောက်၏ စည်းဘောင်
မှ ကျော်လွန်နေသည်ဟု သူ ထင်သည်။ ပြီးတော့ အချိန်။

အို... အချိန်နာရီဆိုတာ မေထွဋ်ခေါင်ရဲ့ ဦးနှောက်
အသိမှာ ရှိတာမှမဟုတ်ဘဲ။

ဒါပေမဲ့ သည်နေ့ညမှာ မေထွဋ်ခေါင်ကို သူ စကား
တွေ ပြောချင်နေသည်။

သည်းပွတ်ကိုစွတ်စိုထားသည့် ယမကာအရှိန်ကြောင့်
လည်း သူ့မှာသတ္တိတွေက ရှိချင်နေ၏။

မေထွဋ်ခေါင် ဧည့်ခန်းကို ဖြတ်ကျော်မည်အပြုမှာ
သူက ရှေ့မှပိတ်ရပ်လိုက်သည်။

‘ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ ကိုကို’

‘မင်း နဲ့ရဲက နာရီကြီးကို ကြည့်လိုက်ပါ ထွဋ်ခေါင်’

‘မြင်တယ်လေ’

‘ဘယ်အချိန်ရှိပြီလဲ’

‘ညကိုးနာရီဆိုတာ ထွဋ်ခေါင်အတွက် အရမ်းစောတာ

ပဲ

- ၈ -

အရက်ကို ကြိုက်နှစ်သက်ခြင်း မရှိသည်ကို ကိုယ့်
ကိုယ်ကိုယ် သိသည်။ သို့သော်လည်း သူ အရက်ကို နေ့စဉ်
ရက်ဆက်သောက်နေဖြစ်ခဲ့၏။

ဦးအောင်ကြူ၏ ‘လူကလေး နေ့တိုင်းလို အရက်တွေ
သောက်နေပါလားကွယ်’ ဆိုသည့် ကရုဏာစကားကိုတော့
စိတ်က အမြဲအမှတ်ရနေသည်။

လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားသည့် အရက်ခွက်ကို မော့
သောက်ရန် ပြင်ဆင်နေဆဲမှာပင် လွင့်ပါးလာသည့် ရေမွှေးနံ့
ကို သူရသည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် လှေကားထစ်ကို နင်း
ဖိဆင်းလာသည့် အသံကိုပါ ကြား၏။

* သိပ်မှန်တာပေါ့ကွာ၊ မင်းရဲ့အချိန်က လူတွေအိပ်မော ကျနေတဲ့အချိန်ပဲ *

* ရှင် ဘာစကားပြောတာလဲ *

* ဘာစကားပြောတာလဲ ဟုတ်လား၊ ဟား...ဟား... လူစကားပြောတာကိုတောင် မင်း နားမလည်တဲ့အဆင့်ထိ ရောက်နေပါလား *

* ရှင် သိပ်စော်ကားလွန်နေပြီ၊ ဖယ်စမ်း၊ ရှင် ကျွန်မ ရှေ့က ဖယ်စမ်း *

* ဘယ်သွားမလို့လဲ *

* အပြင်သွားမလို့ *

* အပြင်ကို ကြည့်လိုက်စမ်း၊ မှောင်ပိန်းနေတာပဲ ဒေါ် မေထွဋ်ခေါင်ရဲ့ *

* ဒါ ရှင့်အလုပ် မဟုတ်ဘူး *

* ဘာ... ငါ့အလုပ်မဟုတ်ဘူး ဟုတ်လား၊ မေးမယ်၊ မင်းလင်ယောက်ျား ဘယ်သူလဲ *

မေထွဋ်ခေါင် အဲကိုကြိတ်နေ၏။

* ဦးမင်းကိုကိုမဟုတ်တဲ့လူတစ်ယောက်ကို ကျွန်မ ယောက်ျားပါလို့ တရားဝင် မင်းပြောလို့ မရဘူးနော် *

* ဒီမယ် ဦးမင်းကိုကို၊ ရှင် ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊

ကျွန်မရဲ့ လွတ်လပ်မှုကိစ္စအဝဝကို ရှင် ဘယ်တုန်းက ပိတ်ပင် နိုင်ခဲ့လို့လဲ၊ ခါတိုင်းလည်း ကျွန်မစိတ် ကျွန်မဆန္ဒနဲ့သွားလာ နေကျပဲ၊ ခုမှ ရှင်က ဘာအဆန်းလုပ်နေတာလဲ *

* ဒီမယ် ထွဋ်ခေါင် *

* မဟုတ်ဘူး၊ ရှင်မူးနေရင် အေးအေးဆေးဆေး သွား အိပ်ဖို့ကောင်းတယ် ဦးမင်းကိုကို *

* ဟား...ဟား...ဟောဒီ နှုတ်သီးကလေးက ပြော တတ်လိုက်တာကွာ၊ ပြောတတ်တာမှ အရမ်းကို ပြောတတ် တာပါပဲလား၊ ဒီမယ် ထွဋ်ခေါင်၊ မင်းရဲ့ အပြုအမူတွေ၊ မင်းရဲ့ဖောက်ပြန်မှုတွေကို ကြည့်ကောင်းလို့ ကြည့်နေတယ် မထင်နဲ့၊ မပြောချင်လို့ မပြောဘဲ နေခဲ့တာကွ၊ ခုတော့ မင်းကို ငါပြောရတော့မယ် *

မေထွဋ်ခေါင်၏ အကြည့်ရဲ့ရဲ့ သူ့မျက်နှာဆီရောက် သည်။

ရဲတွတ်နေသော မေထွဋ်ခေါင်၏နှုတ်ခမ်းမှာ ရမ္မက် တွေ ကြွတတ်နေသလား၊ ယုတ်ညံ့မှုတွေ နီးစွေးနေသလား။

* ပြောစရာရှိရင် ပြောပါ၊ ကျွန်မမှာ အချိန်သိပ်မရှိ ဘူး *

* ဒါ လင်ယောက်ျားကို ပြောရမယ့် စကားလား ဒေါ်

မေထွဋ်ခေါင်ရယ်၊ ရပါတယ်...ရပါတယ်၊ ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ်က
ဟောဒီ စိန်စီမြရံဆိုတဲ့ ခြံနဲ့တိုက်ကြီးမှာ လင်မယားအဖြစ်
အတူနေရပေမယ့် လင်ခန်းမယားခန်း ပြတ်နေပြီဆိုတာ နှစ်
ဦးသား နားလည်ထားကြတာပဲ

ရှင် ဒါတွေကို သဘောပေါက်ထားတာပဲ ဦးမင်းကို
ကို၊ ရှင်ကို ကျွန်မ ချစ်လို့ မြတ်နိုးလို့ ယူခဲ့တာမဟုတ်ဘူး
ဆိုတာ ရှင်လည်း သိပါတယ်

အထက်စီးကြီးနဲ့ မပြောနဲ့လေ၊ ငါကလည်း မင်းကို
ချစ်လို့ မြတ်နိုးလို့ ယူခဲ့တာမှမဟုတ်ဘဲ

ဒါဖြင့် ဘာဖြစ်လို့ ခရီးကြီးကို ရှည်ချင်နေတာလဲ
ဦးမင်းကိုကို

သည်စကားအပေါ်မှာ သူ နားလည်သဘောပေါက်
သည်။ သည်စကားက မာနကို ထိပါးလာ၏။

သူက အရက်ဖန်ခွက်ကို လှေကား၏ လက်ယာစွန်
ဘက်သို့ ပစ်လွှင့်လိုက်သည်။

ဖန်ခွက်ကွဲသံနှင့်အတူ လွင့်စင်လာသည့် ဖန်ခွက်စ
များကို မေထွဋ်ခေါင်က ကြည့်ပြီး နှုတ်ခမ်းကို မှဲသည်။

ရှည်လျားချင်နေတဲ့ ခရီးကို ဖြတ်တောက်ရတော့
မယ်ဆိုတာ ငါ နားလည်သဘောပေါက်လိုက်ပြီလေ၊ ဒီတော့

မင်းနဲ့ငါ တရားဝင်ကွာရှင်းဖို့က အဓိက ကိစ္စရပ်ဖြစ်နေပြီ
သိပ်မှန်တာပေါ့

ဒါဖြင့် ငါ့သူငယ်ချင်း ရှေ့နေဆီ ဖုန်းဆက်လိုက်
မယ်၊ ပြဿနာဆိုတာ ချက်ချင်းရှင်းတာ အကောင်းဆုံးပဲ

အလောသုံးဆယ် မလုပ်ပါနဲ့ဦး ဦးမင်းကိုကိုရယ်၊
ရှေ့နေရှေ့ရပ်ခေါ်ပြီး ကွာရှင်းတယ်ဆိုတာ လွယ်ပါတယ်၊
မကွာရှင်းခင်မှာ အမွေခင်းကိစ္စတွေကို အရင်ရှင်းလင်းဆွေး
နွေးဖို့က အထူးလိုအပ်တယ်လေ၊ အမွေခင်းဆိုတာထက်
ကျွန်မ ရပိုင်ခွင့်တွေပေါ့ ဦးမင်းကိုကိုရယ်

ငါ စဉ်းစားထားပြီးသားတွေပါ၊ ကဲ...မင်းနဲ့ငါ
လက်ထက်ပွားပစ္စည်းတွေကို ကြိုက်နှစ်သက်ရာတောင်းဆိုစမ်း၊
ထက်ဝက်ဆိုတဲ့စကားကို မရှက်မကြောက်ပြောရင် ဘဏ်မှာ
ရှိတဲ့ ငွေသားအားလုံးကိုထုတ်ပြီး မင်းရှေ့မှာ ပုံလိုက်မယ်

ကျွန်မ ရှင့်ရဲ့ စိန်တွေ၊ ရွှေတွေ၊ ငွေတွေကို မလိုချင်
ဘူး ဦးမင်းကိုကို

ဒါဖြင့် ဘာယူမှာလဲ

ဒီ စိန်စီမြရံဆိုတဲ့ ခြံနဲ့တိုက်ကို ကျွန်မယူမယ်

ဘာ...ဘာပြောတယ်၊ စိန်စီမြရံဆိုတဲ့ ခြံနဲ့တိုက်ကို
မင်းယူမယ် ဟုတ်လား၊ ပြင်ပြောလိုက်စမ်း မေထွဋ်ခေါင်၊

မင်းစကားကို ပြန်ပြင်ပြောလိုက်စမ်း'

မေထွဋ်ခေါင်က အကြည့်ကို တစ်ဖက်သို့ ရွှေ့သည်။
စကားအသံက ထွက်မလာ။

သူ 'တက်' ကိုခပ်ပြင်းပြင်း ခေါက်ပြီး....

'မိုက်ရိုင်းလိုက်တဲ့စကား၊ မိုက်ကန်းလွန်းတဲ့ တောင်းဆိုမှု၊ ဒီစိန်စီမြရဲဆိုတဲ့ ခြံနဲ့တိုက်ဟာ မင်းနဲ့ငါ လက်ထက်ပွားဟုတ် မဟုတ်ဆိုတာကို မင်းစဉ်းစားဖို့ကောင်းတယ်'

'အိုး...ရှင်နဲ့ကျွန်မ လက်ထပ်တော့ ရှင်မိဘတွေက အမွေပေးခဲ့တာပဲ၊ ဒါ လက်ထက်ပွားလို့ သတ်မှတ်ရမှာပေါ့'

'ရယ်ရတယ်ကွာ၊ မင်းနဲ့ငါ လက်ထပ်ခင်ကတည်းက ငါ့နာမည်နဲ့ လွှဲပေးခဲ့တဲ့ မိဘအမွေကွ၊ မင်းရဲ့တောင်းဆိုမှုကို ဆောရီးပဲ မေထွဋ်ခေါင်'

'မပေးနိုင်ရင် ကျွန်မကလည်း ကွာရှင်းလက်မှတ်ထိုးမပေးနိုင်ဘူးပေါ့ ဦးမင်းကိုကိုရယ်၊ ဟင်း...ဟင်း...ရှင်းပါတယ်၊ ကျွန်မက အတင်းအဓမ္မ မတောင်းဆိုပါဘူး'

ပြောပြီး မေထွဋ်ခေါင် ခြေလှမ်းအရွှေ့မှာ...

'မင်း မသွားနဲ့ဦး ထွဋ်ခေါင်'

'ထပ်ပြီး ဆွေးနွေးစရာအကြောင်း မရှိတော့ဘူးလေ၊ စဉ်းစားစရာအကြောင်းပဲ ရှိတော့တာ မဟုတ်လား၊ ကျွန်မ

ထပ်ပြောလိုက်မယ်၊ စိန်စီမြရဲ ခြံနဲ့တိုက်ကို ကျွန်မကို တရားဝင်လွှဲပြောင်းပေးရင် ကွာရှင်းလက်မှတ်ရေးထိုးပေးဖို့ကို ကျွန်မဘက်က အဆင်သင့်ပဲ၊ အရင်းနှီးကြီးကြီး မစွန့်လွှတ်နိုင်ရင်တော့ ကျွန်မကလည်း ရှင်လိုပဲ ဆောရီးပါပဲ'

သူ့လက်ကို ရုန်းဖယ်ပြီး မေထွဋ်ခေါင် ထွက်သွားသည်။ မကြာမီ ကားစက်နှိုးသံနှင့် ကားကိုခပ်ကြမ်းကြမ်းမောင်းထွက်သွားသည့်အသံကိုပါ သူ ကြားရ၏။

'တောက်...အယုတ်တမာမ၊ ငါ့မိဘအမွေကို အပိုင်စီးချင်တဲ့ မိန်းမယုတ်'

သူ ခပ်ယိုင်ယိုင်နှင့် အပေါ်တက်ခဲ့သည်။
လသာဆောင်သို့ သူထွက်လိုက်၏။

ညလေအေးမှာ ပန်းနံ့တွေ ရောထွေးပါလာသည်။
သူ ပင့်သက်ရှည်ကြီးချပြီး မိုးကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်သည်။

လတစ်ခြမ်းကွေးစွာ ပက်လက်။
ဪ...လရောင်အောက်မှာ အတိတ်ကို တွေးပြီး ဆွေးမြေ့ချင်နေတာ ကြာလှပါပြီလေ။
အတိတ်ဆိုတာ ဘဝတစ်ခုပါပဲလား။



အပိုင်း - ၁၅

တိုင်ပင်

‘စီစဉ်ထားတာတွေ ပျက်ဦးမယ် ထင်တယ်ကွာ’
 ချစ်လွင်က မျိုးမြင့်မောင် မျက်နှာကို ဖျက်ခနဲ ကြည့်
 သည်။ အစီအစဉ်က မနေ့ကတည်းက သူငယ်ချင်းသုံးဦး
 စိတ်တူကိုယ်တူ ရေးဆွဲထားကြသည့် အစီစဉ်။ ခု အစီစဉ်ကို
 ပြန်လည် ဆွေးနွေးပြီးကာစ ရှိသေးသည်။ အပျက်စကားကို
 မျိုးမြင့်မောင်က ကောက်ခါငင်ခါ ပြောလာ၏။

‘ဘာလဲ၊ မင်းအရေးကိစ္စတွေက ပေါ်လာပြန်ပြီလား
 မျိုးမြင့်မောင်၊ မင်း အူကြောင်ကြောင်တော့ မလုပ်နဲ့၊ ဒီပုံစံနဲ့
 ကျောင်းကို ဘယ်လိုမှ တက်လို့မဖြစ်ဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆို
 တော့ ဒီနေ့အချိန်ဇယားစာအုပ်တွေ တစ်အုပ်မှ လွယ်အိတ်ထဲ
 ထည့်မလာဘူး’

ပြီး ဆေးစစ်သည်။ ချစ်လွင်မှာ ခွဲစိပ်ရမည့်ရောဂါရှိသည်ဆို သည့် သတင်းက နွယ်ဦးတို့ မိန်းကလေးတန်းဘက်သို့ လွင့် သွားခဲ့၏။

‘ဒါဖြင့် နင့်ကိစ္စကို မျိုးမြင့်မောင်ကို ခေါ်သွားပြီးရှင်း၊ ကိုကိုကို ခေါ်မသွားနဲ့’

မင်းကိုကို၊ ကို နွယ်ဦးက ‘ကိုကို’ ဟုခေါ်သည်။ သည်သို့ ကိုကိုဟုခေါ်ခြင်းအတွက်လည်း မျိုးမြင့်မောင်နှင့် ချစ်လွင် ပြုံးစိစိ ဖြစ်ခဲ့ကြရသည်။ နောက်တော့လည်း နွယ်ဦး ခေါ်သည့် ကိုကို၊ကိုပင် အသိအမှတ်ပြုခဲ့ကြရ၏။

‘မဖြစ်ဘူး မဖြစ်ဘူး’

ချစ်လွင်က မဖြစ်ဘူးဆိုမှ နွယ်ဦးက မင်းကို၏ လွယ် အိတ်ကို ဆွဲပြီး ဆုပ်ကိုင်ထား၏။

‘ဘာ မဖြစ်တာလဲ’

‘ငါ့ကိစ္စက မင်းကို ပါမှဖြစ်မှာ’

သူငယ်ချင်းတွေက ‘မင်းကိုကို’ ကို မင်းကို ဟုခေါ် ကြ၏။

‘ဟင်း... နင်တို့ အူကြောင်ကြောင်စကားတွေ ပြောနေ ကတည်းက ကျောင်းပြေးမယ်ဆိုတာကို ငါအတတ်သိပြီးသာ။ ငါ နင်တို့ကို ဆရာကြီးနဲ့ကို တိုင်ပြောမယ်’

‘ဟာ... ပြဿနာပါလား နွယ်ဦးရာ၊ ကျောင်းကို သွားနှင့်ပါဟာ၊ ငါတို့ လိုက်လာပါ့မယ်’

‘မလိုချင်ဘူး၊ ကိုကို ခု တစ်ခါတည်းလိုက်ခဲ့’ လွယ်အိတ်ကို ဆွဲထားရာမှ နွယ်ဦးက မင်းကို၏ လက်ကို တစ်ဆင့်တက်ပြီး ဖမ်းဆုပ်ကိုင်ထားသည်။

မျိုးမြင့်မောင်က...

‘မင်းကိစ္စကို မင်းဘာသာရှင်း မင်းကို၊ တို့ ကျောင်း ကို ဘယ်လိုမှသွားလို့မဖြစ်တော့ဘူးဆိုတာ မင်းသိတယ်’

မင်းကို စကားပြန်ပြောမည်အပြုမှာ နွယ်ဦးက...

‘ကျောင်းကို သွားလို့မဖြစ်ရင် နင်နဲ့ ချစ်လွင်ပဲ ကျောင်းပြေးပေါ့၊ ကိုကိုကို နင်တို့ဘာမှ ဆွဲထားစရာမလိုဘူး’

‘မင်းကိုက ငါတို့သူငယ်ချင်းပဲဟာ’

‘ဟုတ်တယ်လေ၊ ငါ့သူငယ်ချင်းလို့ ငါက ပြောရင်... ကော မမှန်ဘူးလား’

စကားအချေတင်ဖြစ်လာလျှင် မျိုးမြင့်မောင်ကလည်း အလျှော့ပေးတတ်သည့်ကောင် မဟုတ်။ သို့ကြောင့် မင်းကိုက

‘ဒီလိုပါ နွယ်ဦးရာ’ ဟု စကားအစချီပြီး ဝင်ရတော့၏။

‘ဆရာမ မေးမယ့်စာတွေကို တို့ လုံးဝမရဘူး နွယ်ဦး၊

ဒါကြောင့် ဒီနေ့ ကျောင်းပြေးမယ်ဆိုပြီး စီစဉ်ထားတာပါ’

‘စာမေးပွဲကြီးက ဘာမှမလိုတော့ဘူး ကိုကိုရယ်၊
မေးမယ့်စာ မရဘူးဆိုတာ စာမကျက်လို့ပေါ့’

‘ဒါတော့ နင်ပြောမှလား နွယ်ဦးရာ’
ယင်းစကားကို ချစ်လွင် ဝင်ပြော၏။

‘လျှာမရှည်နဲ့၊ နင်တို့နဲ့ပေါင်းလို့ ကိုကို ပျက်စီးနေ
တာ’

‘အံ့မာ... နင့်ကိုကို ပျက်နေတာကြာလှပြီ၊ သူဖြင့်
ဘာမှမသိဘဲနဲ့’

မင်းကို ကြားဝင်ရတော့၏။

‘ကဲ...တော်ကြစမ်းပါကွာ၊ နွယ်ဦး ကျောင်းကိုသွား
တော့နော်၊ ခွင့်စာတွေကိုတော့ လူကြိုနဲ့ပို့လိုက်ပြီ’

‘သုံးယောက်စလုံး ကျောင်းမတတ်တာ ဆရာမက
ယုံပါလိမ့်မယ် အားကြီးကြီး’

‘ဒါက နောက်ကိစ္စ’

လောလောဆယ် ကျောင်းပြေးဖြစ်ဖို့က အရေးကြီးနေ
၏။ ဆရာမက သူမေးသည့်စာ မရလျှင် ကိုယ့်နားရွက်ကိုယ်
ဆွဲပြီး အတန်းစေ့ဝင်၍ ကျွန်တော် ငဖျင်းပါဟု ဆိုခိုင်းမည်
မှာ အသေအချာ။

‘ဒါဖြင့် ကိုကို ကျောင်းမတက်ဘူးပေါ့’

‘ကျောင်းပြေးပါမယ်ဆိုမှ ကျောင်းမတက်ဘူးလားလို့
မေးနေရသေးလား နွယ်ဦးရယ်’

နွယ်ဦး ငြိမ်သက်သွားပြီး စဉ်းစားသလို လုပ်နေ၏။
သူတို့သုံးယောက်က နွယ်ဦးမျက်နှာကို ကြည့်နေကြသည်။

‘ကိုကို ကျောင်းမတက်ရင် တို့လည်း မတတ်ဘူး’
မျိုးမြင့်မောင်က...

‘ဒါက ပြဿနာမဟုတ်ပါဘူး၊ နွယ်ဦးက ကျောင်း
မတက်ဘဲ အိမ်မှာ အေးအေးဆေးဆေးလေး ပြန်နှပ်နေလိုက်
ရင် ပြီးတာပဲ’

‘မပြန်ပါဘူး’

‘ဟင်...မပြန်ရင် နင်က ဘယ်သွားမလို့လဲ’

‘ဘယ်မှ မသွားဘူး၊ နင်တို့နဲ့ အတူလိုက်မယ်’

‘ဟာ...’

‘ဟာတွေ ဟင်တွေ လုပ်မနေနဲ့၊ မလိုက်ရရင် ဆရာ
ကြီးနဲ့ကို အသေအချာ ဝင်တိုင်မယ်’

ဘာကိုမှ စဉ်းစားစရာ မလိုတော့။

ကျောင်းပြေးရာကို နွယ်ဦးကိုပါ ခေါ်သွားရတော့
သည်။

အင်းလျားမှာ ရေဆင်းကူးတော့ နွယ်ဦးက ကန်စပ်မှာ

ထိုင်ပြီး စာဖတ်နေသည်။ မျိုးမြင့်မောင်က 'မင်း အလိုလိုက် အလျှော့ပေးလွန်းလို့ ဒီကောင်မလေး ဆိုးနေတာ' ဟု မင်းကို ကို ပြောပါ၏။



- J -

လမ်းတစ်ဝက်မှာ ဦးအောင်ကြူကို ကားရပ်ခိုင်းတော့ ဦးအောင်ကြူမျက်နှာ ယောင်တိယောင်တောင် ဖြစ်နေသေး၏။

'ဦးလေးကြူ ပြန်တော့၊ ကျွန်တော်က သူငယ်ချင်းကို ဝင်ခေါ်ဦးမှာ'

'ဦးလေးကြူ စောင့်ပေးမယ်လေကွယ်'

'မစောင့်နဲ့ ဦးလေးကြူ၊ ကျောင်းက အနီးလေးပဲ၊ ကျောင်းတက်ခါနီးမှ ကျွန်တော်တို့ လမ်းလျှောက်သွားမှာ'

'ညနေ ဦးလေးကြူအလာကို စောင့်နော်'

'ဟာ... လာမကြိုနဲ့တော့'

*ဘာလဲ... လူကလေး ကျောင်းပြေးဦးမလိုလား၊
မလုပ်ပါနဲ့ လူကလေးရယ်၊ သည်တစ်ခါ အင်းလျား ရေသွား
ကူးတယ်ဆိုတာကိုသာ မမလေးသိရင် နှလုံးလေရိုက်ပြီး
အသက်တိုသွားလိမ့်မယ်*

ဦးအောင်ကြူက မေမေ့ကို မမလေးဟုခေါ်ပြီး ဖေဖေ
ကိုတော့ ဆရာဟုခေါ်ပါသည်။

*ကျောင်းမပြေးပါဘူး၊ သူငယ်ချင်းနဲ့ အေးအေးဆေး
ဆေး လမ်းလျှောက်ပြန်ချင်လို့ပါ*

ဦးအောင်ကြူကတော့ အစဉ်ထာဝရ သူ့အပေါ် နား
လည်တတ်သည်။ ခုလည်း ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ပြုပြီး ကား
ကို မောင်းထွက်သွားပါ၏။

လမ်းမဘေး မြေနီလမ်းသွယ်ကလေးထဲသို့ ချိုးဝင်ပြီး
သရက်ပင်များနှင့် အုပ်ဆိုင်ဆိုင်ရှိနေသည့် ဝင်းတံခါးလေးကို
အသာတွန်းဖွင့်ပြီး မင်းကို ခြံဝိုင်းကလေးထဲသို့ ဝင်ခဲ့၏။

နွယ်ဦးမေမေ *ဒေါ်ခင်လေးမေ*ကို ခြင်းတောင်း
ဘေးချပြီး ကွပ်ပျစ်ပေါ်ထိုင်လျက် တွေ့သည်။

- *ဒေါ်လေး ဆိုင်သိမ်းပြီး ပြန်လာပြီလား*
- *ခုပဲရောက်တယ် မောင်မင်းကို*
- *ဒီနေ့ အစောကြီးပါလား*

ဒေါ်လေးက ရယ်ရယ်ပြုံးပြုံးနှင့် ခေါင်းညိတ်ပြီး...

*ဘာလဲ၊ မောင်နှမနှစ်ယောက် တိုင်ပင်ပြီး ကျောင်း
ပြေးကြဦးမလိုလား*

မင်းကိုက ရှက်ရယ်ကလေး ရယ်သည်။

*ကျောင်းတက်ချင်စိတ် မရှိဘူးဆိုရင်လည်း မောင်နှမ
တွေ ဒီအိမ်မှာပဲ စုစုစည်းစည်းနဲ့ စာကျက်ပါကွယ်၊ ခုတော့
ဒေါ်လေးမှာ မအားမလပ်တဲ့ကြားက လက်မှတ်လိုက်ထိုးရနဲ့၊
နေပါဦး၊ မင်းတို့မောင်နှမ ဘာစိတ်ကူးပေါက်ပြီး ကျောင်းပြေး
ကြတာလဲ*

*ပထမပြေးတုန်းက သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ပြေးမှာ
ဒေါ်လေးရ၊ အဲဒါ နွယ်ဦး ရောက်လာပြီး သူ မလိုက်ရရင်
ဆရာကြီးကို တိုင်မယ်ဆိုလို့ ခေါ်သွားရတာ*

ဒေါ်လေးမေ မျက်နှာမှာ အပြုံးတွေဝေနေ၏။

ဒါဖြင့် တရားခံက နွယ်ဦးပေါ့ကွ

အသံလာရာသို့ လှည့်ကြည့်တော့ နွယ်ဦး အစ်ကို
ထွန်းဇော်ကို ရယ်လျက် အခန်းထဲမှ ထွက်လာတာကို မြင်
သည်။

- *အေးလေကွာ*
- *နွယ်ဦး မပါရင် မင်းတို့ကို မိမှာမဟုတ်ဘူး*

ငါ့ အရေးကိစ္စက ဘာမှမပေါ်ဘူး၊ မင်းအရေးကိစ္စက ဟိုမှာလာနေပြီ

မျိုးမြင့်မောင် မေးငေါ့ပြရာကို မင်းကိုကိုက လှမ်းကြည့်သည်။ ကျောင်းစိမ်းထဘီကလေးနှင့် ခပ်နွဲ့နွဲ့လျှောက်လာသည့် နွယ်ဦးကို လှမ်းမြင်သည်။

တွေ့လား၊ အဲဒါ အဖျက်အဆီးပဲ၊ နွယ်ဦး အနားရောက်မလာခင် ပြာထားမယ်နော်၊ နွယ်ဦးခေါ်ရင် လိုက်မသွားရဘူး

အေးပါ

အေးပါဟု ပြောလိုက်ရသော်လည်း မင်းကို ရင်မှာတော့ လှုပ်ရှားနေ၏။

လှမ်းကြည့်နေဆဲမှာပင် နွယ်ဦး အနားသို့ ရောက်လာသည်။

ဟင်... ကျောင်းမသွားဘဲ ဘာလုပ်နေကြတာလဲ

ရပ်နေတာ

ယင်းစကားကို အူကြောင်ကြောင်နှင့် ချစ်လွင်က ဝင်ဖြေသည်။

ရပ်နေတာတော့ ငါ သိတာပေါ့ဟဲ့၊ ဘာတွေတိုင်ပင်နေတာလဲ ဆိုတာကို သိချင်နေတာ

မျိုးမြင့်မောင်က မင်းကိုကိုကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး...

နင် သိပ်စပ်စုတာပဲ နွယ်ဦး၊ တို့ ယောက်ျားလေးချင်း တိုင်ဝင်တာကို နင့်ကို အသိပေးလို့ ဖြစ်မလား

ငါ သိတယ်

ဘာကို သိတာလဲ

နင်တို့ ကျောင်းပြေးဖို့ တိုင်ပင်နေကြတာ

နွယ်ဦး စကားကြောင့် မင်းကိုတို့ သူငယ်ချင်းသုံးယောက် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြသည်။

မပြေးပါဘူးဟာ၊ ခုတိုင်ပင်နေတာက ငါ့အရေးကိစ္စကို တိုင်ပင်နေကြတာဟာ

ချစ်လွင် မျက်နှာကို နွယ်ဦးက ဆတ်ခနဲ ကြည့်၏။

နင့် အရေးကိစ္စက ဘာလဲ

ပြဿနာပဲ၊ နင် မျိုးမြင့်မောင် ပြောသလို တယ်ပြီး စပ်စုပါလား၊ ငါ့အရေးကိစ္စကြီးက နင့်ကို ဘယ်လိုမှ ပြောလို့ မဖြစ်တဲ့ ကိစ္စဟာ

ချစ်လွင်စကားကြောင့် နွယ်ဦးမျက်နှာ ခပ်ရဲရဲလေးတော့ ဖြစ်သွား၏။ မနေ့က ကျန်းမာရေးအဖွဲ့ ကျောင်းကိုလာ

‘ဟုတ်တယ် ထွန်းဇော်၊ ငါတို့ ညနေဘက် လမ်း
ဖြတ်အကူးမှာ နွယ်ဦး တုံ့နှေးနှေးလုပ်နေလို့ ကျောင်းစာရေး
က လိုင်းကားပေါ်ကမြင်ပြီး ပြဿနာတက်တာ’

‘ငါ့ ညီမကတော့ တကယ်ပဲကွာ၊ မင်းနဲ့ အတူဆိုရင်
ငရဲပြည်ထိ ကျောင်းလိုက်ပြေးရမှာကို ဝန်လေးမှာမဟုတ်ဘူး’

ထွန်းဇော်က စကားရိုးရိုးသားသား ပြောသော်လည်း
မင်းကိုမျက်နှာ ခပ်ရိုနုံးရိုနုံးဖြစ်သွားရ၏။

‘မင်းတို့ ကြိမ်နဲ့ ဘယ်နှချက် အဆော်ခံလိုက်ရသေး
လဲ’

‘အရိုက်တော့မခံရဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဆရာကြီးက ပထမ
အကြိမ်နဲ့ နောက်ဆုံးအကြိမ်လို့ပြောပြီး မိဘတွေကို တစ်
ယောက်ချင်းခေါ် လက်မှတ်ထိုးခိုင်းတာ’

‘ဟား... ဟား... မင်းတို့ ငါ့စံချိန်ကို ဘယ်လိုမှ
မချိုးနိုင်ကြပါဘူး၊ ငါ့ကျောင်းပြေးတာ ဘယ်လောက် ဝါသနာ
ကြီးသလဲဆိုရင် ကျောင်းက ထုတ်ပစ်လိုက်တဲ့အထိ ဝါသနာ
ကြီးတာ၊ ကျောင်းစာမှာ စိတ်မပါတော့တာလည်း ပါတာ
ပေါ့ကွာ၊ ကဲ... သွားပြီဟေ့၊ ငါက ပညာလိုချင်တာမဟုတ်
ဘူး၊ ငွေပဲ လိုချင်တာ’

ထွန်းဇော် ရယ်မောရင်း ထွက်သွားသည်။

ဆယ်တန်းတစ်နှစ်ကျပြီး နောက်နှစ်တွေမှာ ကျောင်း
ပြေးချန်ပီယံဘွဲ့ရပြီး ထွန်းဇော် ကျောင်းထုတ်ခံရ၏။

ကျောင်းထုတ်ခံရတာကိုလည်း ထွန်းဇော်က ကျေနပ်
သည်။ ဒီကောင်က အလုပ်လုပ်ချင်သည့်ကောင်၊ ခုလည်း
ကားပွဲစားယောင်ယောင်နှင့် အပြင်လောကကြီးမှာ ခြေဆန့်
နေ၏။ ရံဖန်ရံခါ ထိုက်ထိုက်တန်တန် ငွေစကြေးစများ ပါ
လာဖူးသည်ဟုတော့ နွယ်ဦးက ပြောဖူးသည်။

‘ဟ... သနပ်ခါးလိမ်းတာ မပြီးသေးဘူးလား နွယ်ဦး
ရ’

‘ပြီးပြီ’
အခန်းထဲမှ နွယ်ဦးက ပြန်အော်၏။

‘သွားမယ်လေ’
‘ခဏလေးစောင့်ပါဦး ကိုကိုရဲ့’

မျက်ခုံးမွေးပေါ်က သနပ်ခါးတွေ ခြစ်ချပါရစေဦး’
ဒေါ်လေးမေကတော့ အပြုံးကို ဘယ်တော့မှ မျက်နှာ
ဆီကမချ။ နွယ်ဦးထွက်လာတော့ သနပ်ခါးက သင်းယုံနေ
သည်။

‘မင်း ညီမကတော့ သနပ်ခါးဆို ဘာကြိုက်သလဲ
ပြောနဲ့၊ ဝယ်ထားတဲ့သနပ်ခါးတုံးမှန်သမျှ ဒေါ်လေး သွေးရ

တယ်ကို မရှိဘူး'

'သူက ကျောင်းတက်ရင် သနပ်ခါး ပါးကွက်ကြားနဲ့ စတန့်ထွင်ထားတာ ဒေါ်လေးရ'

'အံ့မာ... ကိုကို အဲသလို မပြောနဲ့နော်၊ မိတ်ကပ်ဖိုး မတတ်နိုင်လို့ သနပ်ခါးလိမ်းရတာ၊ ပါးနီတို့ နှုတ်ခမ်းနီတို့ကို မိနွယ်ဦး ဘာဆိုးချင်သလဲ မမေးနဲ့'

'ဆိုးလာလော၊ ဆရာကြီးရဲ့ အဆုံးမအောက်မှာ နင် အသက်ပါသွားမယ်'

ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး ထုတ်ပြန်ထားသည့် စည်းကမ်းမှာ နှုတ်ခမ်းနီ၊ မိတ်ကပ်သည် အဓိက စည်းကမ်းချက် မှာပါ၏။

ဒေါ်လေးမေကို နှုတ်ဆက်ပြီး အိမ်ဝင်းထဲက ထွက်တော့ ကျောင်းတက်ဖို့ နာရီဝက်လောက်လိုသေးသည်။ လမ်းကို အေးအေးဖြည်းဖြည်း လျှောက်ဖြစ်ကြ၏။

'မနေ့က ကိုဇော် ရန်ဖြစ်လာတယ် ကိုကို'

လမ်းထိပ် သရက်ပင်ကြီးအောက် အရောက်မှာ နွယ်ဦးက ပြောသည်။

'ဟုတ်လား၊ ဘယ်သူနဲ့ဖြစ်လာလဲ၊ ထွန်းဇော်မှာ ဒဏ်ရာလည်း မတွေ့ပါလား၊ ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်နဲ့ ထွက်သွားတာပဲဟာ'

'ဟိုဘက်လမ်းက အကောင်တွေနဲ့ ရန်ဖြစ်တာလို့ ပြောတယ်၊ ဒဏ်ရာ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်မရပေမယ့် ကိုဇော် နှုတ်ခမ်းနည်းနည်းကွဲသွားတယ်'

ထွန်းဇော်ကို သတိထားပြီး မကြည့်လိုက်မိ။ ဒီဒဏ်ရာလောက်နဲ့လည်း ထွန်းဇော်က စာဖွဲ့လိမ့်မည်မဟုတ်။ လုပ်ရဲခံရဲသည့်စိတ်ဓာတ် ထွန်းဇော်မှာရှိသည်။

'ဘယ်လို စဖြစ်ကြတာလဲ'

'ညက ကိုဇော် ပြန်လာတာ နည်းနည်းမိုးချုပ်တယ်၊ သူ့မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က ကားနဲ့လိုက်ပို့တာကို၊ မုန့်ဟင်းခါးသည်သားက ကားတွေဘာတွေနဲ့ ပြန်လာလို့ပါလားဆိုပြီး စကားများရန်ဖြစ်ကြတာ'

'ဟာ... တော်တော် လူပါးဝတဲ့ကောင်တွေ'

'ဒါ နာစရာ မဟုတ်ပါဘူး ကိုကိုရယ်'

'အိုး... ဇော်ကားတာပဲဟာ'

'မုန့်ဟင်းခါးသည် သားမို့ မုန့်ဟင်းခါးသည်သားလို့ ခေါ်တာ ဘာစိတ်ဆိုးစရာရှိလဲ'

မင်းကိုက နွယ်ဦးမျက်နှာကို ခပ်တွေတွေလေး ကြည့်သည်။ ဘဝကို နားလည်ထားခြင်းသည် နွယ်ဦး၏ ရင့်ကျက်ခြင်းများလား။

‘နွယ်ဦးလည်း ဒီလိုပဲ ပြောခံ ခေါ်ခံရတာပါပဲ ကိုကို’
မင်းကိုက မျက်လွှာကိုအသာချပြီး ခြေလှမ်းကို ပုံမှန်
လျှောက်သည်။

‘ကျောင်းမှာပါ။ အတန်းထဲမှာ နွယ်ဦးက စာအတော်
ကြီး မဟုတ်ပေမယ့် အဆင့်သုံး လေးက မကျဘူးလေ။ ဒါကို
ဒေစီတို့ ရှုဘီတို့အုပ်စက ဘာပြောတယ်မှတ်လဲ။ မုန့်ဟင်းခါး
စားရင် ဉာဏ်ကောင်းသလားမသိဘူးတဲ့၊ ဉာဏ်ကောင်းအောင်
မုန့်ဟင်းခါးသည်ရဲ့သမီး လုပ်ရမလို ဖြစ်နေပြီတဲ့’

‘မိုက်ရိုင်းလိုက်တာကွာ’

‘သူတို့ ပြောတဲ့ စကားမှာ မိုက်ရိုင်းတာ မပါ ပါဘူး’

‘နွယ်ဦးကို နှိမ်တာ’

‘သိပါတယ်။ အရေးထားနေရင် နွယ်ဦးပဲ စိတ်ဆင်း

ရဲရမှာပေါ့’

နွယ်ဦး သည်းခံနိုင်သလောက် ကိုယ်စား မခံရပိုင်
မှုတွေက မင်းကို ရင်မှာ ဖြစ်နေရ၏။

ကျောင်းရောက်တော့ ကော်ရစ်တာပေါ်မှ အကြည့်
များစွာကို သူတို့နှစ်ယောက် ရင်ဆိုင်ရသည်။

နွယ်ဦး ခေါင်းကလေးအင့်မှာ သူက ‘ကျောင်းဆင်း
ရင် တူတူပြန်မယ်နော်’ ဆိုသည့် စကားကို တီးတိုးပြောခဲ့၏။

ကျောင်းဆင်း အေးအေးဆေးဆေး လမ်းအလျှောက်မှာ
အကြိမ်တစ်ရာထက် မနည်းသော ‘ကိုကို စာကြိုးစားပါနော်’
ဆိုသည့် စကားကို နွယ်ဦးက ပြောသည်။

မင်းကိုက ရှေ့မှ ဝဲပျံကျလာသည့် ကြွရွက်အချို့ကို
လက်နှင့် လှမ်းဆုပ်ဖမ်းရင်း...

‘ပါးစပ် မညောင်းဘူးလား’

‘ဘာလဲ ကိုကို’

‘ငါနဲ့တွေ့တိုင်း စာကြိုးစားပါနော်ဆိုတဲ့ စကားကို
မမောတမ်း ပြောရတာလေ’

‘စေတနာနဲ့ပြောတာပါ။ ကိုကိုက ဥစ္စာပေါ့။ ရုပ်ချော၊
ပညာပါ ပြောစရာမလိုအောင် တင့်တယ်လိုက်ရင် ကိုကိုဘဝ
မှာ လိုအပ်မှုဆိုတာ မရှိတော့ဘူး’

‘နားငြီးတယ်။ ကျောင်းအဆင်း ညနေခင်းမှာ စိတ်
အေးအေးချမ်းချမ်းလေးထားပြီး လမ်းကို လျှောက်ပါရစေ၊
နားကို ဒုက္ခမပေးပါနဲ့’

‘ကျောင်းစာတွေ လိုက်နိုင်တယ်နော်’

‘လာပြန်ပြီ ဒီစကား’

‘သွား...သွား...မပြောတာဘူး၊ စေတနာက ဝေဒနာ
ဖြစ်တယ်’

အတူလျှောက်ရင်း လက်ထဲမှာ ဆုပ်ညှစ်ထားသည့် ရွက်ခြောက်များကို လွှင့်ပစ်လိုက်၏။

ဖြတ်သန်းနေကျ စိန်ပန်းပင်ကြီးနားအရောက်တွင် မင်းကိုက ခြေလှမ်းကို ရပ်လိုက်ပြီး...

‘မေးမလို့’

‘ကိုကိုက ဘာကို မေးချင်လို့လဲ’

‘တခြား မဟုတ်ပါဘူး၊ နွယ်ဦးမှာ ရည်းစားရှိသလား လို့ မေးချင်တာ’

‘ဟယ်... ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ ကိုကိုရယ်၊ အလယ် တန်းတည်းကစပြီး ခု အထက်တန်းထိ ကိုကိုနဲ့အတူ ကျောင်း သွား ကျောင်းတက်လုပ်နေတဲ့ဟာ၊ ရည်းစားထားတာကို ကိုကို မြင်လို့လား’

‘မမြင်ပါဘူး’

‘မမြင်ဘဲနဲ့ ဘာလို့မေးရတာလဲ’

‘မျိုးမြင့်မောင်က မေးခိုင်းလို့ပါ’

‘ဘာ...’

နွယ်ဦးအသံက ကျယ်သွား၏။ မင်းကိုကို ခပ်စိမ်း စိမ်းကြည့်တော့ မင်းကိုက မသိကျိုးကျင်ပြုပြီး ခြေလှမ်းကို ဆက်လှမ်းသည်။ ထိုအခါ နွယ်ဦးက...

‘မျိုးမြင့်မောင်က ဘာသဘောနဲ့မေးတာလဲ’

‘မသိဘူးလေ၊ ချစ်လွင်ကလည်း မေးကြည့်စမ်းလို့ ပြောတယ်’

‘ဘာတွေမှန်း မသိဘူး’

‘အေး... ငါလည်း ဘာတွေမှန်းကိုမသိပါဘူး နွယ်ဦး ရာ၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့မေးခိုင်းတဲ့ အမေးစကားမျိုး ငါလည်း နင့်ကို မေးချင်နေတာကြာပြီ’

နွယ်ဦးခေါင်းကလေးငဲ့တော့ မင်းကိုက စကားမဆက် တော့ဘဲ နွယ်ဦးအတွက် ဝယ်ထားသည့် နိုင်ငံခြားဖြစ် ချောက် လက်ထုပ်ကို လွယ်အိတ်ထဲကနှိုက်ယူပြီး ပေးသည်။

‘စား’

‘မစားချင်ဘူး’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲဟ’

‘နွယ်ဦးက မုန့်ဟင်းခါးသည်ရဲ့ သမီး၊ မုန့်ဖတ်ကို ဆီချက်ကလေးဆမ်းပြီး ပဲမှုန့်နဲ့ နယ်ဖတ်စားရတဲ့ အရသာကိုပဲ ကြိုက်တယ်’

‘ဒါ နင် ငါ့ကို တမင်သက်သက် ရွဲ့တာပဲ’

‘မရွဲ့ပါဘူး၊ နွယ်ဦး အမှန်ပြောတာပါ၊ တန်ဖိုးကြီးတဲ့ ချောက်လက်ကြီးကို မစားရဲပါဘူး ကိုကိုရယ်’

* နင်မစားရင် ငါ လွှင့်ပစ်လိုက်မယ်*

* အိုး... အဲသလိုတော့မလုပ်နဲ့လေ ပေး... ပေး...

စားမယ်*

* စေတနာကိုမစော်ကားနဲ့ နွယ်ဦး၊ ငါ နင့်ကို ဘယ်
လောက်ခင်တယ်ဆိုတာ နင်သိဖို့ကောင်းတယ်၊ အိမ်မှာပဲဖြစ်
ဖြစ် ဖေဖေတို့ မေမေတို့ကို ဧည့်ခံတဲ့ပွဲတွေပဲဖြစ်ဖြစ် လိုက်
သွားလို့ အစားကောင်းကောင်းလေးတွေ စားရရင် ငါ နင့်ကို
သိပ်သတိရတယ်၊ ငါစားရသလို နင့်ကိုလည်း စားရစေချင်
တယ်*

* တကယ်ပြောတာလား*

* ငါ ဟန်လုပ်မပြောတတ်ဘူးဆိုတာ နင်သိတယ်*

* ဒါဆို နွယ်ဦး အရမ်းဝမ်းသာသွားပါပြီ*

ရုတ်ခြည်း ဝင်းတက်လာသည့် နွယ်ဦး၏ မျက်နှာ
လှလှလေးကို မင်းကိုက အငေးသားကြည့်သည်။ ရင်ထဲမှာ
တော့ မင်းကို ပျော်နေ၏။

ပန်းချင်းထိလုမတတ် လမ်းအတူလျှောက်ရင်း ခြံဝင်း
ကျယ်ကြီးနှင့် သံရုံးကြီးတစ်ခု၏ ရှေ့အရောက်မှာ...

ကားတစ်စီးက နံဘေးသို့ ထိုးရပ်လာ၏။

နွယ်ဦးက အထိတ်တလန့်နှင့် မင်းကိုလက်မောင်းကို

ဆုပ်အကိုင်မှာ မင်းကို၏အကြည့်က ကားဆီသို့ရောက်သွား
သည်။

* ဟင်... မေမေ*

မင်းကို ခပ်ပျာပျာကလေးဖြစ်သွားပြီး နွယ်ဦးက
ကားကို ကိုယ်တိုင်မောင်းလာသည့် အမျိုးသမီးကြီးကို မျက်
လုံးအဝိုင်းသားနှင့်ကြည့်သည်။

* လမ်းကြုံလို့ သားကို ကျောင်းဝင်ခေါ်တာ၊ ကျောင်း
ကဆင်းသွားပြီလေ၊ တက်လေ ကားပေါ်ကို*

* ဟို... ဟို...*

* သူကလေးက သားသူငယ်ချင်းလား၊ ကားပေါ်
တက်ပါ သမီး၊ အန်တီ လိုက်ပို့ပါမယ်*

* ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အန်တီ၊ သမီးတို့အိမ်က သိပ်
မဝေးတော့ပါဘူး*

* တက်ပါလေ*

နွယ်ဦးက မင်းကိုကို လှမ်းကြည့်သည်။ ကားပေါ်
တက်ရန် မျက်ရိပ်ပြတော့ နွယ်ဦးက မဝံ့မရံနှင့် ကားနောက်
ခန်းမှာ ဝင်ထိုင်၏။ မေမေအကြည့်က ကားနောက်ကြည့်မှန်မှ
တစ်ဆင့် နွယ်ဦးမျက်နှာပေါ် ကျရောက်သည်။

ကားဘီးအလိမ့်မှာ မေမေက...

‘သမီးလေး နာမည်က’

‘နွယ်ဦးလှိုင်ပါအန်တီ၊ အားလုံးကတော့ နွယ်ဦးလို့
ပဲ ခေါ်ပါတယ်’

‘မိဘတွေက ဘယ်ဌာနမှာများ လုပ်ကြတာပါလိမ့်’
မင်းကို နွယ်ဦးကို အားနာရင်း နွယ်ဦးအဖြေကို နား
စွင့်ထား၏။

‘သမီး ကိုးတန်းစတက်တဲ့နေ့မှာပဲ ဖေဖေ ဆုံးပါတယ်
အန်တီ၊ မေမေက လမ်းထိပ်မှာ မုန့်ဟင်ခါးရောင်းပါတယ်’

‘ညော်’

မင်းကိုက မေမေမျက်နှာကို အကဲခတ်၏။ မျက်နှာက
ပကတိတည်ငြိမ်နေသည်။

‘နွယ်ဦးတို့အိမ်က’

‘ဟိုးရှေ့က မြေနီလမ်းထိပ်ကလေးမှာပဲ ရပ်ပေးပါ
အန်တီ’

‘အိမ်ရှေ့ထိလိုက်ပို့ပါ့မယ်’

‘လမ်းက ကားဝင်လို့မရဘူး အန်တီ၊ နွယ်ဦး အဲဒီက
နေပဲ ဆင်းလျှောက်ပါ့မယ်’

မြေနီလမ်းကလေးထိပ်မှာ မေမေက ကားကိုရပ်ပေး
သည်။ နွယ်ဦးက ကားပေါ်ကဆင်းပြီး မေမေကိုနှုတ်ဆက်၏။

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အန်တီ’

ခေါင်းကိုတော့ မေမေက ညှိတ်ပြသည်။

မျက်နှာကတော့ မပြုံးမတည်။

မင်းကို တစ်ခု အံ့ဩနေသည်က မေမေသည် ‘စိန်
ရတနာ’ ခြံကြီးရောက်သည်အထိ နွယ်ဦးနှင့် ပက်သက်သည့်
စကားကို တစ်ခွန်းတစ်ပါဒမျှ မဟတော့ခြင်းဖြစ်ပါ၏။



- ၃ -

မင်း မေးကြည့်လားဆိုသည့်စကားကို ချစ်လွင်က လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်မော့သောက်အပြီးမှာ ပြောသည်။

* ဘာကို မေးကြည့်တာလဲ *

* မင်းမှတ်ဉာဏ်တွေ အတော့်ကို ချို့ယွင်းနေပါလား မင်းကို၊ နွယ်ဦးမှာ ရည်းစားရှိမရှိ တို့မေးခိုင်းတာလေ *

* အဲဒါလား၊ မေးတာပေါ့ *

* နွယ်ဦးက ဘာပြန်ပြောလဲ *

* ကိုကိုနဲ့ အတူသွား အတူလာနေကာပဲတဲ့၊ သူစိမ်း ယောက်ျားလေးတွေနဲ့ သွားလာဆက်ဆံနေတာကို မြင်လို့လား ဝဲ *

* အာ... အဲဒါအဖြေပဲကွ *

* ဘာအဖြေလဲ *

* နွယ်ဦးမှာ ရည်းစားမရှိဘူးဆိုတဲ့ အဖြေပေါ့ကွ *
မင်းကို သိပ်တော့ စိတ်ဝင်စားခြင်းမရှိ။ သို့သော် လည်း နွယ်ဦးရည်းစားမရှိခြင်း အပေါ်မှာတော့ သူ့စိတ်က အရမ်းကျေနပ်ခဲ့၏။

* မင်းနဲ့ မျိုးမြင့်မောင်ကို နွယ်ဦးက မကြည်မလင် ဖြစ်နေတယ် *

* ဟေ... ဘာဖြစ်လို့လဲ *

မျိုးမြင့်မောင်က မျက်လုံးပြူးမျက်ဆံပြူးနှင့် မေးသည်။

* မင်းနဲ့ ချစ်လွင်က နွယ်ဦးမှာ ရည်းစားမရှိ မေးခိုင်းလို့ မေးတာလို့ ငါ ပြောလိုက်တယ် *

* ဟာ... မင်း မအူမလည်တွေ လျှောက်ပြောနေပါ လား မင်းကို၊ မင်း အဲသည်လို သွားပြောတော့ နွယ်ဦးက ငါနဲ့ ချစ်လွင်ကို တစ်မျိုးထင်မှာပေါ့ကွ *

* ထင်တာတော့ အမှန်ပဲ နေပါဦး၊ မင်းတို့ကကော ဘာလို့မေးခိုင်းတာလဲ *

* မေးခိုင်းတာက မင်းအတွက်ကွ၊ မင်းအတွက် *

မင်းကို မျက်မှောင်ကြုပ်သည်။ အကြောင်းအရာကို

ဦးစားလို့မရ။ ကျောင်းပိတ်ရက် တနင်္ဂနွေနေ့နက်ပိုင်း၏ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ဒီကောင်တွေစကားက တော်တော် ခေါင်းစားနေ၏။

‘မင်း နွယ်ဦးကို သေသေချာချာကြည့်ဖူးတယ်မို့လား’

‘ဆန်းသလားကွာ၊ နေ့တိုင်း ကျောင်းသွားကျောင်းပြန် ကြည့်နေတာပဲဟာ’

‘မဟုတ်ဘူးလေ၊ သေသေချာချာဆိုတာက စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်ဖြစ်လားဆိုတာကို မေးတာ’

မျိုးမြင့်မောင် စကားက ရှင်းချင်သလိုနှင့် ရှုပ်လာ၏။ ဒီကောင်ပြောမှ နွယ်ဦးကို စေ့စေ့ကြည့်ဖူးသလား၊ မကြည့်ဖူးသလားဆိုသည်ကို ပြန်စဉ်းစားရသည်။

‘နွယ်ဦး ချောတယ်လှတယ်ဆိုတာကို မင်း ဝန်ခံမလား မင်းကို’

နွယ်ဦးကို အတွေးထဲမှာ ပြန်မြင်ကြည့်နေရ၏။

‘နွယ်ဦးရဲ့အလှက စေ့စေ့ကြည့်လေ စွဲမက်စရာကောင်းလေပဲကွ၊ ညာဘက်မေးပေါ်က မဲ့နက်ကလေးက နွယ်ဦးရဲ့ အေးချမ်းတဲ့အလှတစ်ခုလုံးကို ချုပ်ကိုင်ထားတယ်’

မျိုးမြင့်မောင် ပြောမှ နွယ်ဦးရဲ့အလှကို ခံစားမိတော့၏။ ချစ်လွင်ကလည်း...

‘သည်အလှတရားတွေ အားလုံးကို စုစည်းပြီး နွယ်ဦးမှာ ရည်းစားရှိမရှိ မင်းကို မေးခိုင်းတာ’

‘ဟာကွာ... မင်းတို့စကားတွေက လည်ကုန်ပြီ၊ နွယ်ဦး ချောတာလှတာနဲ့ ရည်းစားရှိလား မေးခိုင်းတာ ဘာဆိုင်လဲကွ၊ နောက်ပြီး မင်းအတွက်... မင်းအတွက်...ဆိုတဲ့ စကားကြီးကလည်း ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ’

မျက်နှာနှစ်ခု ရှုံ့မဲ့သွားပြီး...

‘ငတုံး’

ပြိုင်တူအော်ကြသည်။

ပြီးမှ...

‘သည်လောက် အဖက်ဖက်က အလှအပတွေ ပြည့်စုံနေတဲ့ နွယ်ဦးကို မင်းအတွက် ဖြစ်စေချင်တာပေါ့ကွ ငကြောင်ရ’

ခုမှ စကားကို မင်းကိုသဘောပေါက်လာ၏။ မျက်နှာမှာလည်း ရှက်ရိပ်တွေ သန်းလာသည်။

‘နွယ်ဦးမှာ ရည်းစားမရှိတာသေချာရင် မင်း နွယ်ဦးကို ရည်းစားစကားပြော မင်းကို’

‘ဟာ... ငါ့ကို ပါးပိတ်ပိတ်ချလိုက်မှာပေါ့’

‘နွယ်ဦးက နေရာတကာမှာ မင်းကို ဦးစားပေးတာ’

အရေးပေးတာ မင်းအသိပဲ၊ ဒီမယ်... မင်းကို

‘ပြောပါ’

‘ဆယ်တန်းအေက ပီတာကို မင်းသိတယ်မို့လား’

‘သိတာပေါ့၊ ပီတာက ကျောင်းရဲ့ လက်ရွေးစစ်ဘော

သမားပဲဟာ’

‘အေး... အဲဒီ ကျောင်းရဲ့လက်ရွေးစစ်ဘောသမားက

နွယ်ဦးကို ရေရေလည်လည်စိတ်ဝင်စားနေတာ ကိုယ့်လူ’

မင်းကို မျက်ခုံးနှစ်ဖက် တွန့်ကွေးသွား၏။ အသားညှိ

ညှိထောင်ထောင်မောင်းမောင်းနှင့် ပီတာကိုလည်း မြင်ယောင်
သည်။

‘မင်း ဘယ်သူပြောလဲ’

‘ပီတာတို့အတန်းထဲက သန်းစိုး ပြောတာပေါ့ကွ၊

အခွင့်သာရင် ညနေကျောင်းဆင်းတဲ့တစ်နေ့ ရည်းစားစကား
လိုက်ပြောမယ်ဆိုတဲ့ သတင်းကိုလည်း ငါ ရထားတယ်’

‘အံ့... ပြောရဲ့ ပြောကြည့်ပါလား၊ နွယ်ဦးဘေးမှာ

ငါ အမြဲရှိတယ်’

‘မင်းအိမ်က ကားနဲ့လာကြိုတဲ့နေ့တွေဆို ဘယ်လိုလုပ်

မလဲ’

‘ကားနဲ့မပြန်ဘူးကွာ၊ တောက်...တော်တော်လူပါးဝ

တဲ့ကောင်၊ နွယ်ဦးနားကပ်တာနဲ့ ဒီကောင် အမှန်ဖြစ်သွားမယ်’

မင်းကို ဒေါသတကြီးဖြစ်နေသည်ကို ကြည့်ပြီး မျိုး

မြင့်မောင်နှင့် ချစ်လွင်က တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်
ကြည့်၍ ပြုံးသည်။

‘ဘာလဲ... ပီတာနဲ့တွေ့ပြီး စာရင်းရှင်းရမှာလား၊

ရတယ် ကိုယ့်လူ၊ ကျောင်းမှာ ဘာအားကစားကိုမှ ဝါသနာ
မပါပေမယ့် မင်းကိုဆိုတဲ့ကောင်ကို လူပျော့လူညံ့လို့လာ
မတွက်နဲ့၊ မောသွားမယ်’

‘မင်းကလည်း ဒေါသတွေ ကြီးပြနေပြန်ပြီ၊ ငါ

ပြောတဲ့စကားကို ဆုံးအောင် နားထောင်စမ်းပါဦး၊ ဒီကိစ္စ
လွယ်လွယ်ကလေးဆိုတာက ပီတာဆီသွားပြီး လူမိုက်ဆန်ဆန်
ရှင်းဖို့ပြောတာ မဟုတ်ဘူး၊ သူ နွယ်ဦးကို ရည်းစားစကား
ပြောခင် ကိုယ်က ကြိုပြောထားလိုက်တော့ လွယ်လွယ်လေး
နဲ့ ကိစ္စမပြတ်ဘူးလား၊ မင်းက နွယ်ဦးကိုထိလို့ မခံချင်စိတ်နဲ့
ပီတာကို သွားရှင်းရင် ပီတာက မင်းနဲ့ နွယ်ဦး ဘာပတ်သက်
ဖို့လဲလို့ မေးရင် မင်း ဘယ်လိုဖြေမလဲ’

ဒီစကားက မင်းကို၏အရှိန်ကို တန်းဝင်သွား၏။

သွားရှင်းရင် ပီတာက အဲဒီလိုမေးမှာ အမှန်ပင်။

‘ဒီတော့ ကိုယ်က ရည်းစားစကားကို ဦးအောင်ပြော

ပြီး နွယ်ဦးရဲ့အချစ်ကို ရအောင်ယူထားလိုက်ရုံပဲ’
 မင်းကို ငြိမ်သက်သွားပြီး အတန်ကြတော့မှ...
 ‘ငါ သွားမယ်၊ မင်းတို့ မသွားသေးဘူးလား’
 ‘ငါနဲ့ချစ်လွင် ထိုင်လိုက်ဦးမယ်၊ မင်းကလည်း ကိစ္စ
 ရှိလို့လား’
 ‘မေမေက သူညီမခြံကို အလည်သွားမလို့၊ ငါ့ကိုပါ
 လိုက်ရမယ်လို့ အမိန့်ပေးထားတယ်’
 ‘သွားလေ’
 မင်းကို ဆိုင်ထဲကထဲသွားပြီး အလှမ်းတော်တော်
 လေးအကွာသို့ ရောက်တော့မှ ချစ်လွင်က...
 ‘နွယ်ဦးကို ပီတာက စိတ်ဝင်စားတယ်ဆိုတာ ဟုတ်
 လို့လားကွာ၊ ပီတာက အားကစားကလွဲပြီး ဘာကိုမှ စိတ်ဝင်
 စားတဲ့ကောင် မဟုတ်ဘူး’
 ‘ငါ သိပါတယ်၊ ပီတာကလည်း နွယ်ဦးကို စိတ်
 မဝင်စားပါဘူး’
 ‘အဲဒါနဲ့ ဟိုကောင် မခံချိုမခံသာဖြစ်အောင် ပီတာက
 ရည်းစားစကားပြောမယ် ဘာမယ်တို့ လျှောက်ပြောရတာလဲ’
 ‘မင်းလည်း မင်းကိုနဲ့ အနီးကပ်နေလို့ တော်တော်ကို
 ထူနေပါလား ချစ်လွင်ရာ၊ အဲဒီလိုမှမပြောရင် ဒီကောင် နွယ်ဦး

ကို ဘယ်တော့မှ ရည်းစားစကားပြောဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊
 ခု ငါပြောနေတဲ့ စကားတစ်ခွန်းနဲ့ ဒီကောင် နောက်နေ့ နွယ်ဦး
 ကို ရည်းစားစကား ပြောလိမ့်မယ်’



- ၄ -

‘မဖြစ်နိုင်တာ ကိုကိုရယ်’

‘အိုး... ဖြစ်နိုင်လွန်းလို့ စကားအသံတွေတောင် ထွက်နေပြီ’

မင်းကို စကားများကို နားထောင်ရင်း နွယ်ဦး တအံ့ တဩ ဖြစ်နေ၏။ နောက်ပြီး ယုံကြည်ပုံလည်းမရ။ အတူယှဉ် လျှောက်ရင် အကြောင်းတစ်စုံတရာ တွေးနေပုံရသည်။ အတန် ကြာတော့မှ...

‘နွယ်ဦးက ကိုကိုလိုပဲလေ၊ ဘာအားကစားကိုမှ ဝါသနာမပါတော့ ကျောင်းဘောလုံးပွဲတွေကို သာပြီးတောင် မကြည့်ဖြစ်သေးတယ်၊ ပြီးတော့ ပီတာဆိုတဲ့ကောင်ကိုလည်း သတိလည်းမထားမိပါဘူး၊ ရှိတယ်ဆိုတာတောင် ခု ကိုကိုပြော မှသိတာ’

‘နွယ်ဦးက သတိမထားမိပေမယ့် သူက သတိထားမိ နေပြီလေ၊ ဒီတော့ နွယ်ဦး ငါ့ကို မြန်မြန်ပြန်ချစ်မှဖြစ်မယ်’
နွယ်ဦးမျက်နှာ ရှက်ရဲရဲကလေးဖြစ်နေ၏။

ကျောင်းအဆင်း ကျောင်းနှင့် ကိုက်သုံးဆယ်အကွာ ကုက္ကိုပင်ကြီးအောက် အရောက်မှာ ‘ခဏရပ်ဦး နွယ်ဦး’ ဟု ဆိုပြီး ရည်းစားစကားကို ကမန်းကတန်း ပြောဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ရည်းစားစကားနှင့်အတူ ပီတာ၏ အကြံအစည်ကို ထိတ်ထိတ်ပျာပျာနှင့် ပြောပြရသေး၏။

‘ပြောလေ နွယ်ဦး’

‘ဘာကိုပြောရမှာလဲ ကိုကိုရဲ့’

‘ချစ်တယ်လို့’

‘အို... ကိုကိုကလည်း’

လှမ်းနေသည့် ခြေလှမ်းကို တုံ့ရပ်ရပြန်၏။ နွယ်ဦး ကလည်း နံဘေးမှာ ကြောင်တိကြောင်တောင်လေးနှင့် ရပ်ရှာ သည်။

‘နင် ငါ့ကို ချစ်တယ်လို့ ပြောလိုက်ရင် ပြဿနာအား လုံး ပြီးဆုံးသွားမှာ နွယ်ဦး’

‘ဘာပြဿနာတွေ ရှိလို့လဲ’

‘သိပ်ရှိတာပေါ့၊ ပီတာ နင်ကို ရည်းစားစကားလိုက်

ပြောမယ်ဆိုတာ ပြဿနာမှ တကယ့်ပြဿနာကြီးပေါ့ဟာ၊ နင် ငါ့ကိုချစ်လိုက်ရင် ပီတာ ရည်းစားစကားလိုက်ပြောမယ့် အစီအစဉ်တွေ လုံးဝပျက်သွားမယ်'

'စိတ်ညစ်တယ်ကွာ'

'အချစ်ဟာ စိတ်ညစ်စရာမဟုတ်ဘူး နွယ်ဦး'

'မဟုတ်ဘူး ကိုကိုရယ်၊ ပညာသင်နေချိန်မှာ ဒီအချစ် ဆိုတာကြီးက ကျောင်းသူကျောင်းသားတွေရဲ့ဘဝကို အဆိုး ဘက်ရောက်အောင် တွန်းပို့နိုင်တယ် မဟုတ်လား'

မင်းကိုက နွယ်ဦးကို မျက်မှောင်ကြုပ်ပြီး ကြည့်၏။

အစက သူနှင့် နွယ်ဦး အချစ်ကိစ္စသည် သည်လောက်ခက်ခဲ ကြန့်ကြာလိမ့်မည်မဟုတ်ဟု ထင်ခဲ့သည်။

'ဘာလဲ နွယ်ဦး၊ နင် ငါ့ကို ချစ်တယ်လို့မပြောတာ

ပီတာရဲ့ ရည်းစားစကား လိုက်အပြောခံချင်လို့လား'

'ကိုကို ငါ နင့်ပါးကြီးကို ချလိုက်မိတော့မယ်နော်'

နွယ်ဦး စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြစ်တော့ မင်းကို အသာငြိမ်

နေလိုက်၏။

'နွယ်ဦးတို့မိသားစုရဲ့ဘဝကို ကိုကို သိပါတယ်၊ မွန်း

မွန်းကျပ်ကျပ်ဘဝမှာ နွယ်ဦး ကြိုးစားမှဖြစ်မယ် ကိုကို'

'ဘယ်သူက မကြိုးစားနဲ့လို့ပြောနေလို့လဲ'

'နွယ်ဦးဆီက အချစ်ကို တဂျီဂျီတောင်းနေတာ ကျောင်းစာကို မကြိုးစားနဲ့တော့လို့ ပြောနေတာနဲ့အတူတူပဲ ပေါ့'

'မဟုတ်ဘူးလေ၊ နင် ငါ့ကို မချစ်ဘူးလား'

'ချစ်တယ်...'

'ဒါဆို ပြီးတာပဲဟာ'

'ကိုယ်လိုရာကို ဆွဲပြီး မပြီးနဲ့၊ ချစ်တယ်ဆိုတာက မောင်လိုနှမလို ရှင်းသန့်တဲ့အချစ်နဲ့ ချစ်တာ၊ ချစ်သူရည်းစား အဖြစ် သတ်မှတ်ပြီး ချစ်တာမဟုတ်ဘူး'

'ခက်လိုက်တာကွာ၊ နင်နဲ့ငါ ချစ်သူမဖြစ်ကြသေးဘူး

ဆိုရင် ဟိုပြဿနာကောင်ပီတာ မသာက လိုက်စကားပြောမှာ'

'ပြောရဲပြောကြည့်ပါလား၊ ဆရာကြီးကိုတော့ မတိုင်

ပါဘူး၊ ပါးရှစ်စိပ်ကွဲသွားအောင်တော့ ရိုက်ပေးလိုက်မယ်'

ဒီစကားကိုတော့ မင်းကို အရမ်းသဘောကျသွား၏။

'ဒါပေမဲ့ဟာ'

'ပြော... ဘာဒါပေမဲ့လဲ'

'ငါ နင့်ဆီကအဖြေကို လိုချင်တယ်'

'အဖြေဆိုတော့ ချစ်တယ် မုန်းတယ်ဆိုတဲ့ စကား နှစ်ခွန်းထဲက တစ်ခုခုကိုပေါ့'

ဟုတ်တယ် နွယ်ဦး

ပြောမယ်နော် နားထောင်

နားစွင့်ဆဲမှာ မင်းကို ခေါင်းပေါ်သို့ ဖတ်ခနဲအသံနှင့်
အတူ အဖြူရောင်အနှစ်များ ပြုတ်ကျလာသည်။

ဟယ်... ကျိုးကန်းချေးတွေ ကိုကို၊ နေ... နေ...

နွယ်ဦး သုတ်ပေးမယ်*

*မသုတ်နဲ့...မသုတ်နဲ့၊ ကျိုးကန်းချေး ပါချခံရတာ
လာဘ်ကောင်းတယ်၊ အဲဒီလာဘ်ကလည်း အချစ်လာဘ်ပဲ
ဖြစ်မှာပဲ*

နွယ်ဦး ပြုံးနေ၏။

ပြော...ပြော နွယ်ဦးပြောမယ့်စကားကို ဆက်ပြော

စာမေးပွဲကြီး အရမ်းနီးနေပြီ

ဟာ...အဲဒီစကားကြီး ကြားချင်တာမဟုတ်ဘူး

*စကားကို ဆုံးအောင်နားထောင်ပါ ကိုကိုရယ်၊ ဒီနှစ်
ကိုးတန်းအောင်ရင် နွယ်ဦးနဲ့ ကိုကို ဆယ်တန်းကိုတက်ရမယ်၊
နောက် ဆယ်တန်းစာမေးပွဲကြီးဖြေရမယ်၊ စာမေးပွဲဖြေပြီးတဲ့
နောက်ဆုံးနေ့မှာ ကိုကိုကို အဖြေပေးမယ်၊ ပေးမယ့်အဖြေက
လည်း ကိုကိုကို ချစ်တယ်ဆိုတဲ့အဖြေပဲ၊ ကဲ... လာ သွားကြရ
အောင်*

နွယ်ဦးက ခြေလှမ်းကို စတင်ရွေ့သည်။ သူ နွယ်ဦး
ဘေးမှာ အူကြောင်ကြောင်နှင့် လိုက်ပါတော့၏။

ညဘက် သူငယ်ချင်းများနှင့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်
ရင်း အကျိုးအကြောင်းပြောပြတော့...

*မင်းအဖြစ်ကလည်း ထပြီး ကရတော့မလိုလို၊
အပြေးသွားပြီး ရေထဲဒိုင်ဗင်ထိုးချပြီး သေပစ်ရတော့မလိုလို
ကြီးပါလား မင်းကို...ရာ'ဟုပြောသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်...

နွယ်ဦးက ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ အဖြေပေးမည်ဆိုသဖြင့်
ပျော်နေသည်ကတော့ အမှန်ပင်။



စာကျက်ရန် အခန်းထဲဝင်ပြီး စာရေးစားပွဲမှ အနီရောင်
မီးအုပ်ဆောင်းလေး၏ ခလုတ်ကိုအဖွင့်မှာ တံခါးခပ်ဖွဖွခေါက်
သံကို ကြားရသည်။

ဘယ်သူလဲ

ခင်လေးပါ ကိုလေး

ခင်လေးက နန်းမြင့်ခြံကြီး၏ အိမ်ဖော် ဆိုသော်လည်း
လခကြေးငွေပေးရသည့် အိမ်ဖော်မျိုးမဟုတ်။ ဖေဖေ နယ်
ဘက်ခရီးထွက်ရင်း အပိုင်ရလာသည့် မိဘမဲ့ကလေးဖြစ်သည်။
မိသားစု၏ အန္တရာတကိုခံပြီး ခင်လေးသည် အဖက်ဖက်မှ
ယုံကြည်စိတ်ချရသော မေမေ၏ လူယုံလည်းဖြစ်၏။

‘ဆိုစမ်း ကိစ္စ’

‘မေမေကြီးက ခေါ်ခိုင်းလိုက်တယ်၊ အောက်ထပ်မှာ
ကိုလေးနည်းနည်း ရောက်နေတယ်တဲ့’

ဘယ်သူများလဲဟု မင်းကို စဉ်းစားသည်။

မျိုးမြင့်အောင်နှင့် ချစ်လွင်ကလည်း အိမ်ကို လာလေ့
လာထမရှိ။ ညအရေးဆို ဒီကောင်တွေ ပို၍လက်ရှောင်သည်။

နောက်ပြီး ‘မင်း မွေးထားတဲ့ ဒိုဘာမင်ခွေးကြီး
နှစ်ကောင်ကိုမြင်တာနဲ့ ရင်တုန်တယ်ကွာ’ဟု ဆိုပြီး အရေး
ကိစ္စရှိတာတောင် မလာကြ။ တကယ်တမ်းကျ ခွေးကြီးနှစ်
ကောင်ကို ညကိုးနာရီမှ သူတို့လှောင်အိမ်ထဲကထုတ်ပြီး ခြံထဲ
ကို လွှတ်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။

ဘယ်သူများလဲဆိုသည့် အတွေးနှင့် ဂျင်းကုတ်ကို
ဆွဲယူဝတ်ပြီး မင်းကို အောက်ထပ်ဆင်းခဲ့၏။ ဧည့်ခန်းရောက်
တော့ အံ့အားတသင့် ဖြစ်သွားရ၏။

‘ဟာ... ထွန်းဇော်’

နန်းမြင့်ခြံကြီးကို ထွန်းဇော် ဘယ်တော့မှ လာလေ့
လာထရှိခဲ့သည်မဟုတ်။ သူ့ကိုပြုံးပြသည့် ထွန်းဇော်၏အပြုံး
ကလည်း လျော့ရဲလွန်း၏။

အကြောင်းတစ်စုံတစ်ရာ ရှိလာသည်ကို မင်းဇော်

တွေးသည်။ မေမေက ဖုန်းခွက်တင်ထားသည့် စင်နံဘေးရှိ ဆိုဖာမှာထိုင်ရင်း ထွန်းဇော်ကို အကဲခတ်သလို ကြည့်၏။

‘မေမေ ဒါကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းထွန်းဇော်တဲ့၊ ဟုတ်ပါပြီလေ၊ သားဆီကိုလာကတည်းက သားသူငယ်ချင်းဆိုတာ မေမေသိတာပေါ့၊ ကျောင်းက သူငယ်ချင်း ထင်တယ်’

‘ထွန်းဇော်က ကျောင်းကထွက်ပြီး အရောင်းအဝယ် လုပ်နေတာ မေမေ’

မေမေက ‘ဪ...’ ဟုဆိုရင်း ခေါင်းကိုခပ်သာသာ ညှိတ်၏။ မေမေကို ခွင့်ပန်ပြီး အပြင်ထွက်မည်ပြုတော့-

‘မိုးသိပ်မချုပ်နဲ့နော်’

‘လမ်းဆုံက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ထွန်းဇော်ကို လက်ဖက်ရည်လိုက်တိုက်မလို့ပါ မေမေ’

ထွန်းဇော်က ‘ခွင့်ပြုပါ အန်တီ’ ဟု နှုတ်ဆက်တော့ မေမေတုံ့ပြန်မှုက အေးစက်လွန်းသည်ဟု မင်းကို ထင်၏။ ခြံပြင်ရောက်တော့ ထွန်းဇော်က ပင့်သက်ကြီးကို ‘ဟူး...’ ခနဲ မှုတ်ထုတ်ပြီး...

‘ငါ နန်းမြင့်ကိုရောက်လာတော့ မင်း တော်တော်လေး အံ့ဩသွားတယ်မို့လား’

‘မင်းက လာလေ့လာထ မရှိဘူးလေ’

‘လာလည်းမလာချင်ပါဘူးကွာ၊ မင်းနဲ့ တို့ မိသားစုက ဘယ်လောက်ပဲခင်တွယ်တွယ် အလွှာက အရမ်းကွာတယ်လေ၊ ငါ မင်းဆီကို အတော်ကိုစွန့်စားပြီး လာရတာပါ၊ ခြံစောင့်အဘိုးကြီးကလည်း ဘာရစ်သလဲမမေးနဲ့၊ မင်း မေမေရောက်လာမှ ဝင်ခွင့်ရတာ’

နန်းမြင့်ခြံကြီး၏ စည်းကမ်းတွင် သူစိမ်းသူရံစာ ဝင်ခွင့်ရဖို့အတွက် တင်းကျပ်စွာသော အမိန့်ပြန်တမ်းများ ရှိသည်။

‘အထူးကိစ္စများ ရှိလာသလား’

‘အထူးကိစ္စဆိုတာထက် ဘဝကိစ္စပါ မင်းကိုရာ’

‘ပြောလေ၊ ရှေ့က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးမှာ တို့ဆိုင်ကြရအောင်’

လမ်းဘေး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကလေးဆီသို့ လျှောက်သည်။ ပလက်ဖောင်းပေါ်က ထိုင်ခုံပုလေးမှာ ထိုင်ဖြစ်တော့ အကိုက လက်ဖက်ရည်နှစ်ခွက် လှမ်းမှာ၏။

‘ပြောရမှာ အားနာတယ်၊ အကူအညီတောင်းရမယ့်’

‘အခုဆိုတော့ ပါးစပ်က ပြောမထွက်ဘူး’

‘ငါ့ဘက်က တတ်နိုင်သမျှ ကူညီမှာပါ’

‘မေမေ မုန့်ဟင်းခါးဆိုင် မထွက်ဖြစ်တာ မင်းကို’

သတိထားမိမှာပေါ့’

‘ဒေါ်လေး နေမကောင်းဘူးလို့ နွယ်ဦးပြောတယ်’

‘ဟုတ်တယ် မင်းကို၊ မေမေ နေမကောင်းတော့ ဆေးဖိုးဝါးခကုန်ကျငွေနဲ့ အရင်းနှီးလေး ပြုတ်သွားတယ်၊ ငါ့ အလုပ်ကလည်း ဆိုင်ကယ်တွေ ကားတွေ အရောင်းကျနေလို့ ပွဲစားတန်းမှာ ငုတ်တုတ်ထိုင်ပြီး ပြန်လာရတဲ့ရက်တွေ မနည်း တော့ဘူး’

‘လိုရင်းကို ပြောစမ်းကွာ’

‘လိုရင်းပြောရရင် မေမေ မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်ကလေး ပြန်ထွက်နိုင်အောင် ငွေတစ်သောင်းလောက် ကူညီပါ သူငယ် ချင်းရာ၊ ငါ့အလုပ်ကိုင် အဆင်ပြေတဲ့နေ့ ပြန်ဆပ်ပါ့မယ်’

ပြောပြီး ထွန်းဇော် ခေါင်းကိုငဲ့သွားသည်။

မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်ကလေး မထွက်ဖြစ်တော့ ဒေါ်လေး မေ နေထိုင်မကောင်းလို့ပဲဟု ထင်ခဲ့သည်။ ဆေးဖိုးကုန်ကျငွေ များက အရင်းနှီးကို လာရောက်ထိခိုက်သွားပြီကို မင်းကို သဘောပေါက်လိုက်၏။

ပြီးတော့.....

နွယ်ဦး ခုတစ်လော မျက်နှာ သိပ်မကောင်းသည်ကို လည်း သတိပြန်ထားမိသည်။

‘မင်းမှာ လွယ်ရဲ့လား မသိဘူး’

‘လွယ်ပါတယ်၊ ငါ ပြန်ယူလိုက်မယ်၊ မင်းလက် ဖက်ရည်သောက်ရင်း ခဏထိုင်စောင့်’

မင်းကို အိမ်ပြန်ပြီး ငွေယူသည်။ မေမေက သူ့ကို မသိမသာ အကဲခတ်ကြည့်သော်လည်း စစ်ဆေးမေးမြန်းခြင်း အလုပ်ကို မေမေ ဘယ်တော့မှမလုပ်။

ဆိုင်ပြန်ရောက်တော့ ထွန်းဇော်လက်ထဲ ငွေတစ် သောင်းထည့်သည်။

‘ကျေးဇူးပဲ မင်းကိုရာ၊ ငါ မင်းဆီက ငွေတစ်သောင်း လှည့်တာကို ညီမလေးကိုတော့ သွားမပြောပါနဲ့ကွာ’

မင်းကို မျက်လုံးလှန်ကြည့်တော့ ထွန်းဇော်က ပျာပျာ သလဲနှင့်-

‘ငါ မလိမ့်တပတ်နဲ့ယူလို့ ဒီစကားမျိုးပြောတယ် မထင်ပါနဲ့ မင်းကို၊ ညီမလေး ရှက်သွားမှာကို ငါ စိုးရိမ်တာပါ၊ ငါ အဆင်ပြေတာနဲ့ ပြန်ဆပ်ပါ့မယ်’

‘မလိုဘူး ထွန်းဇော်၊ ဒီလို အကူညီမျိုးကို မင်း တောင်းဘဲ ဒေါ်လေးနဲ့ နွယ်ဦးတောင်းလည်း ငါပေးမှာပဲ၊ ပြန်ဆပ်ဖို့ကိုလည်း မကြိုးစားနဲ့ကွာ၊ နွယ်ဦးမိသားစု အခက် ခဲတာ ငါ့အခက်ခဲပါပဲ၊ မင်းတို့ မိသားစုအပေါ်ထားတဲ့

သံယောဇဉ်နဲ့ကို ငါကူညီရမှာပါ*

ထွန်းဇော်က လက်ကို ဖျစ်ညှစ်ဆုပ်ကိုင်သည်။

ထွန်းဇော်မျက်ဝန်းမှာ လှဲလာသည့် မျက်ရည်ရိပ်ကို

မင်းကို မြင်သည်။

အခက်အခဲတစ်ခုကို ကူညီပေးလိုက်ရ၍ မင်းကို ရင်

မှာ ကျေနပ်ပေါ့ပါးနေ၏။



- ၆ -

ရေအပြည့်ထည့်ပြီး ဆွဲလာသည့်ပုံးကို ခဏချပြီး နဖူးမှစီးကျလာသည့် ချွေးစကို လက်နှင့် သပ်ချသည်ကိုကြည့်ပြီး နွယ်ဦးက-

နွယ်ဦးဆွဲပါမယ် ကိုကိုရယ်၊ ကိုကိုက ဒီတောင်းကလေးပဲ ဆွဲခဲ့ပါ၊ တောင်းထဲမှာ ဘဲဥနဲ့ အကြော်တွေပဲ ထည့်ထားတယ်

ငါတောင် အားစိုက်ဆွဲရတာ၊ နင် ဘယ်လိုဆွဲနိုင်မှာလဲ

ဒါတွေက နွယ်ဦးလုပ်နေကျပါ ကိုကိုရာ၊ မနက်ဆို မေမေက ဆိုင်မှာထိုင်၊ နွယ်ဦးက သုံးရေအတွက်ဆွဲပေးနဲ့၊ ဘက်တွေ့ဘဝအတွက် အင်အားတွေက ရှိပြီးသားပါ

‘ရှိရင် နောက်မှရှိ၊ ငါ့ရှေ့မှာ နင် ပင်ပင်ပန်းပန်း လုပ်နေတာကို ဘယ်လိုကြည့်ရက်နိုင်မှာလဲ’

‘နွယ်ဦးမျက်နှာမှာ ကျေနပ်ပြုံးတွေ ဝေနေ၏။

‘သူဌေးသားမင်းကိုကိုကနေ ရဲဆွေဖြစ်နေတာတော့ မကောင်းဘူးပေါ့’

‘ဘာလဲ ရဲဆွေ’

‘ရဲဆွေဆိုတာ ရေဆွေတာကို ပြောတာ’

‘နောက် နှစ်ပုံးလောက် ထပ်ဆွဲပေးဦးမယ်’

‘တော်ပါတော့၊ လက်မောင်းတွေ နာကုန်ပါ့မယ်’

‘ငါက ဗလကောင်းပါတယ်’

ရယ်မောရင်း မင်းကိုက ချထားသည့်ရေပုံးကို ဆွဲမည်။ လမ်းထိပ်ဆိုင်ကလေးရောက်တော့ ဆိုင်ကိုခင်းပြီး ဟင်းရည်အိုးကို အပူပေးရန် နွယ်ဦးက မီးမွှေးသည်။

မီးမွှေးရင်းနှင့်-

‘ကျောင်းပိတ်ရက် မနက်တိုင်း နွယ်ဦးကို မုန့်ဟင်းခါး ကူရောင်းပေးရတာကို ကိုကိုပျော်လို့လားဟင်’

‘ပျော်တာပေါ့’

‘တကယ်ပြောတာလား’

‘တကယ်ပါ၊ နွယ်ဦးအနားမှာနေရတာကို ငါ ဘာလို့

ပျော်မှန်း မသိဘူး’

နံနက်ဦးလေအေးက ခပ်သိမ့်သိမ့်ကလေး တိုက်သည်။

မီးဖိုကို မီးထိုးနေရာမှ နွယ်ဦးက မျက်လုံးလှန်ကြည့်ပြီး-

‘ကိုကိုပျော်အောင် နွယ်ဦး ဘာမှ မလုပ်ခဲ့ပါလား’

‘ပြုံးနေတာလေ’

‘မဆိုင်ဘူး ထင်တယ်’

‘ငါကတော့ ဆိုင်တယ်လို့ထင်တာပဲ’

ဆိုင်ခင်းပြီးချိန်မှာ နံနက်၏အလင်းရောင်အားကို အပြည့်အဝ ရလာသည်။

‘မေမေက ဆိုင်ကို သူထွက်မယ်လုပ်သေးတာ၊ နေကောင်းစအချိန်မှာ မေမေကို ဘာမှ မလုပ်စေချင်ဘူးလေ၊ နောက်ပြီး ကျောင်းပိတ်ရက်မှာ နွယ်ဦးက မေမေကို အနားပေးရမှာပေါ့၊ ကိုကို မနက်အစောကြီးထထလာပြီး နွယ်ဦးကို ကူညီတာကိုလည်း မေမေက အားနာနေတယ်’

‘အားနာစရာမလိုပါဘူးဟာ၊ နင်က ငါ့ချစ်သူပဲ၊ ချစ်သူအတွက် ငါ လူစွမ်းကောင်း လုပ်ပြရမှာပဲ’

‘ချစ်တယ်ဆိုတဲ့အဖြေ ပေးမထားသေးဘူးနော်’

‘အေးပါ... နင်သတ်မှတ်ထားတဲ့ရက်တွေ၊ လတွေ နှစ်တွေ ပြည့်ရင် နင် ငါ့ကို ချစ်တယ်လို့ ပြောမှာပဲဟာ ခုလောလောဆယ် နင့်ရင်ထဲမှာ ချစ်တယ်ဆိုတာကို သိမ်းထား တာ ငါသိပါတယ်’

‘ကြည့်စမ်း၊ စကားပြော သိပ်လည်တာပဲ’

မင်းကိုက ရယ်သည်။

ရယ်နေဆဲမှာပင် မုန့်ဟင်းခါးလာစားသူများ စည်ကား လာ၏။

ဈေးသွားဈေးပြန်ချိန် နံနက်ရှစ်နာရီ ဝန်းကျင်ကတော့ ဆိုင်မှာ လူအကျဆုံး အချိန်ပါပဲ။ နွယ်ဦး မုန့်ပွဲ ပြင်ပေးရတာ လက်မလည်သလို မင်းကို အခန်းကဏ္ဍကလည်း မုန့်ပန်းကန် များ လိုက်လံချပေးရင်းနှင့် ဘူး၊ အိကြာပံတစ်ပွဲ၊ ဘဲဥ၊ ငါးဖယ် အော်သည့်အသံကိုလည်း နွယ်ဦး ကြားအောင် အော် ပြောပေးရသည်။

ချစ်သူ မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်ကလေး ရောင်းကောင်းတော့ ပြေးရလွှားရ၊ အော်ရဟစ်ရသည်ကို မင်းကို မောသည်မထင်။ နွယ်ဦးမျက်နှာကလေး ဝင်းပနေသည်ကို ကြည့်ပြီး ဝမ်းသာ ကြည်နူးနေခိုက်...

‘သားက မုန့်ဟင်းခါးတောင် ရောင်းတတ်နေပါလား’

မုန့်ပွဲ၊ ဟင်းရည်အပိုပွဲများကို ချပေးရင်း ပတ်ဝန်း ကျင်ကို မေ့သယောင်ဖြစ်နေရာမှ မင်းကို ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ မော့လိုက်သည်။

‘ဟင်... မေမေ’

ကားနောက်ခန်းမှ မေမေ၏ တည်ငြိမ်နေသည့် မျက် နှာကို မြင်သည်။ ဦးအောင်ကြူက ကားစတီယာရင်ပေါ် လက်နှစ်ဖက်တင်ပြီး မျက်စိမျက်နှာပျက်နေ၏။

‘ဈေးကအပြန် ဒီဘက်လမ်းက လှည့်လာတာ’

‘နွယ်ဦးရဲ့မုန့်ဟင်းခါး စားသွားပါဦး မေမေ’

‘ဟုတ်ပါတယ် အန်တီ၊ နွယ်ဦး ပြင်လိုက်မယ်နော်’

‘အန်တီက နံနက်စာကို ကော်ဖီကလွဲပြီး ဘာမှမစား သောက်တတ်ပါဘူး၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ကဲ... သား ကား ပေါ်တက်ပါ’

‘ဟို... ဟိုလေ မေမေ’

‘တက်ပါ’

မေမေအသံသည် တည်သလိုနှင့် အမိန့်သံပါနေ သည်။ မင်းကိုက နွယ်ဦးမျက်နှာကို လှမ်းကြည့်၏။

‘လိုက်သွားပါကိုကို၊ နွယ်ဦးတစ်ယောက်တည်း နိုင်ပါ

တယ်’

မင်းကို ပင့်သက်ကို ဖွဖွချသည်။

ကားရှေ့ခန်းမှာဝင်ထိုင်ပြီး နောက်ကြည့်မှန်မှတစ်ဆင့်
မေမေ့ကို ကြည့်သည်။

မေမေ့မျက်နှာမှာ အတွေးတစ်ခုရှိနေသည်ကို စိတ်က
သိလိုက်၏။



- ၇ -

‘အစ်ကို မျိုးကို အချိန်ကလေးများ နည်းနည်းပေးနိုင်
မလား’

စာရင်းဇယားများကို စစ်ဆေးနေရာမှ ‘ဦးမင်းလတ်’
က ဇနီးဖြစ်သူ ‘ဒေါ်ခင်မျိုးမြတ်’ ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

‘စကားက ထူးခြားနေသလိုပါလား မျိုးရဲ့’

ဒေါ်ခင်မျိုးမြတ်က ပြုံးရင်း အကြည့်ကလည်း သား
၏ အိပ်ခန်းဘက်ဆီသို့ ရောက်သည်။ သားအိပ်ခန်းမှ အပြာ
ရောင်မီးပွင့်ကလေးကို မြင်ကတည်းက သားအိပ်ရာဝင်နေပြီ
ကို သိ၏။

‘အစ်ကိုနဲ့ ပြောစရာ စကားရှိနေလို့ပါ’

‘ပြောလေ’

‘လသာဆောင်ဘက် သွားထိုင်ရအောင် အစ်ကို’

လသာဆောင်မှာ လင်မယားနှစ်ယောက် မျက်နှာချင်း ဆိုင်ထိုင်ဖြစ်တော့ ဒေါ်ခင်မျိုးမြတ်က စကားကိုစ၏။

‘ပြောမယ့်စကားက သားနဲ့ ပတ်သက်နေတယ် အစ်ကို’

‘သားနဲ့ ပတ်သက်တယ်ဟုတ်လား၊ ဘာများလဲ မျိုးရဲ့’

ဒေါ်ခင်မျိုးမြတ်က ပင့်သက်ကိုဖွဖွချပြီး သားနှင့် ပတ်သက်သည့် အကြောင်းအရာများကို အေးအေးချမ်းချမ်း ပြောပြသည်။ သို့သော်လည်း ဒေါ်ခင်မျိုးမြတ်ရင်မှာ ပူပန်နေသည်ကတော့ အမှန်။

‘သားက အဲဒီ နွယ်ဦးဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို စိတ်ဝင်တစားရှိနေတဲ့ပုံပဲ အစ်ကို၊ ကောင်မလေးက ရုပ်ကလေးတော်တော်ချောတယ်’

‘သူတို့ ရိုးရိုးသားသား ခင်မင်နေကြတာများလား မျိုးငယ်၊ တစ်ကျောင်းတည်းနေ သူငယ်ချင်းတွေဆိုတော့ ခင်မင်တဲ့ သံယောဇဉ်က ကြီးတတ်ကြတယ်၊ နေပါဦး၊ အစ်ကို တစ်ခု မေးမယ်၊ ဒီကောင်မလေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး သားဆီမှာ မသင်္ကာစရာအထောက်အထားတွေများ မျိုး တွေ့ထားလို့လား’

‘အဲသလိုတော့ မတွေ့ဘူး၊ သား ကျောင်းသွားတဲ့ အချိန်တွေမှာ သားအခန်းကိုဝင်ပြီး ဓာတ်ပုံတို့ စာတို့ တွေ မလားလို့ ဝင်ရှာတယ်’

‘မတွေ့ဘူးမို့လား’

ဒေါ်ခင်မျိုးမြတ်က ခေါင်းကိုညိတ်ပြပြီး-

‘ဒါပေမဲ့ သားဒီကောင်မလေးကို စိတ်ညွတ်နေတယ် လို့ မျိုးထင်တယ်၊ စောစောက မျိုးပြောသလို သားက ကောင်မလေးဆိုင်ထွက်ရင် မုန့်ပွဲတွေ လိုက်ချပေးလောက်တဲ့အထိ သံယောဇဉ်ကို အစ်ကို စဉ်းစားလေ၊ မျိုးက သားကိုခေါ်တော့ သားကနည်းနည်း ပေကပ်ကပ်လုပ်ချင်တယ်၊ ကောင်မလေးက လိုက်သွားပါကိုကိုဆိုမှ သူကားပေါ်တက်တာ’

ဦးမင်းလတ် အတွေး ဝေတက်သွား၏။ စီးပွားကို အားသွန်ခွန်စိုက် ဖိရှာနေသည်မို့ သားနှင့် ပတ်သက်သည့် အရေးကို ပြန်လှည့်မကြည့်နိုင်အား။ သားကို ငယ်သေးသည် ဆိုလည်း စိတ်က ထင်ထားသည်။

‘ကောင်မလေးကို စုံစမ်းကြည့်တော့ စာရိတ္တမဆိုးပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဘဝက ချို့ချို့တဲ့တဲ့ထဲက အစ်ကို၊ သူ့အမေက မကုန်တိုင်း ဆိုင်ထွက်တယ်၊ ကောင်မလေးက ကျောင်းပိတ်ရက်မှ ဆိုင်ထိုင်တာ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ ဒီကောင်မလေးကို’

သားနဲ့ ဘယ်လိုမှ မပတ်သက်စေချင်ဘူး’

‘အင်း... ခက်တယ် မျိုး၊ မရေရာတဲ့ကိစ္စမျိုးမှာ သားကိုသွားပြီး အကြပ်ကိုင်လို့ မရဘူး၊ သူတို့သံယောဇဉ်က သူငယ်ချင်းသံယောဇဉ်မျိုးလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ခုခေတ် လူငယ်တွေက ပွင့်လင်းကြတယ်၊ အပေါင်းအသင်းစိတ်ဓာတ် ရှိကြတယ်၊ ဟုတ်မဟုတ်ကို မျိုးက သားကို ဘယ်လိုသွားမေး မလဲ၊ မေးရင် ဟုတ်နေတာတောင် မဟုတ်ဘူးလို့ သားကဖြေ မှာပဲ’

‘မျိုးက သား စိတ်တွေထွေပြီး ပညာတစ်ပိုင်းတစ်စ ဖြစ်သွားမှာကို စိုးရိမ်တာ အစ်ကို’

‘ဒါကတော့ မျိုးနဲ့အစ်ကိုက သားရဲ့ပညာရည်မှတ် တမ်းကို ဂရုစိုက်ရမယ်လေ၊ သားအခြေအနေကိုလည်း တစေ့ တစောင်း လေ့လာရမှာပေါ့၊ ဒီလိုကိစ္စမျိုးဆိုတာ ညင်ညင်သာ သာ ပျော့ပျော့ပျောင်းပျောင်း ကိုင်တွယ်ရတယ်ဆိုတာ မျိုး သိရမယ်နော်၊ နောက်ပြီး သားကို မယုံသင်္ကာသဘောမျိုးနဲ့ လိုက်ပြီး မချောင်းမြောင်းမိဖို့ကိုလည်း သတိထားရမယ်’

‘တကယ် စိတ်ညစ်တယ်’

‘သားသမီးမွေးထားရင်တော့ ဒီလိုသောကမျိုး ခံစား

ရမှာပဲ

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သားနဲ့ဒီကောင်မလေး ဖြစ်နေတယ် ဆိုရင်တော့ အတင်းခွဲရမှာပဲ၊ သားကို နိမ့်နိမ့်ပါးပါး အတန်း စားမျိုးထဲက မိန်းကလေးနဲ့တော့ ဘယ်လိုမှ သဘောမတူ နိုင်ဘူး’

ဦးမင်းလတ်က မိုးကောင်းကင်ကိုသာ မော့ကြည့်နေ ၏။

ဒေါ်ခင်မျိုးမြတ်၏ သားအပေါ်ချစ်သည့်အချစ်က တော့ မာနတရားတွေနှင့် ပြည့်ကြပ်နေသည်။

ညဉ့်အတော်နက်မှ သူတို့ အိပ်ရာဝင် ဖြစ်ကြသည်။ အိပ်ရာပေါ် ခေါင်းချသော်လည်း ဒေါ်ခင်မျိုးမြတ် တေ နှင့်အိပ်မပျော်။

ဒီ ချောချောလှလှ ကောင်မလေးအပေါ် သားသည် မည်မျှထိ စိတ်ညွတ်နေပြီလဲ။ ရိုးရိုးသားသား ခင်မင်တာ ဖြစ်ပါစေဟု ဒေါ်ခင်မျိုးမြတ် ဆုတောင်းမိတော့သည်။



* မောင်ကိုအဖြေကတော့ လွယ်ပါ့ဗျာ၊ ခုတစ်လော
 မမလေး ဘာဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ လူကလေး သိလို့လား *
 * ကျွန်တော့်ကို လိုက်စုံထောက်ခိုင်းနေတယ် မဟုတ်
 လား *
 * အလိုလေးဗျာ၊ လူကလေးက ဘယ်လိုများ သိနေပါ
 လိမ့် *

- ၈ -

ဗိုလ်ချုပ်ဈေးမှာ မေမေ၏ ရတနာဆိုင်သစ် ဖွင့်ပွဲပြု
 လုပ်သည်။ ဆိုင်ဖွင့်ပွဲပြုလုပ်ပြီး နေ့ခင်းဘက်မှာ နွယ်ဦးဆီ
 သို့ မင်းကို ကားနှင့်ရောက်လာ၏။

မင်းကို ကားပေါ်ကဆင်းတော့ ဦးအောင်ကြူက-
 * ဈေးကိုပြန်လိုက်မှာလား မောင်ကို *
 * မလိုက်တော့ဘူး ဦးလေးကြူ *
 * မမလေးမေးရင် ဦးလေးကြူ ဘယ်လိုဖြေရမလဲ
 ကွာ *

* ဦးလေးကြူက လည်မလိုနဲ့ တယ်ပြီး အတတ်
 သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ တွေ့ပြီး ကျွန်တော်နေခဲ့တယ်လို့ ပြောလိုက်
 ရင်ပြီးတဲ့ဟာများ ဦးလေးကြူရာ *

* ဒီမယ် ဦးလေးကြူ၊ မေမေလျှဉ်တယ်ဆိုတာ မင်းကို
 တို့ အိပ်နေသလောက်ပဲရှိတယ်၊ ကျွန်တော်က မေမေအကြည့်
 လေသံကို နားထောင်တာနဲ့ သိတယ် *
 * မမလေးက စိုးရိမ်လို့ပါ မောင်ကိုရာ *
 * မေမေက ကြံဖန်ပြီး စိုးရိမ်နေတာ၊ ကျွန်တော်
 လေးမှ မဟုတ်တော့တာ ဦးလေးကြူရာ မိုက်မဲတဲ့လုပ်ရပ်
 လုပ်ပါ့မလား၊ အချစ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော့်စိတ်တွေ
 အယ်လောက်ပဲ လှုပ်ရှားနေပါစေ၊ ပညာရေးလမ်းကြောင်း
 မပြောင်းလဲစေရပါဘူး၊ အဲ...ဦးလေးကြူကိုတော့ တစ်ခု
 လိုက်မယ် *
 * ဘာများလဲ မောင်ကိုရ *
 * အမှန်စကားဆိုတာ ပြောတိုင်းကောင်းတာ မဟုတ်
 နော်၊ ကျွန်တော့်ကို ဘယ်လိုက်ပို့ရတယ်၊ ညာလိုက်ပို့ရ

တယ်လို့ မေမေ့ကိုလျှောက်ပြောရင် ကျွန်တော့်ဆီက ဦးလေးကြီး
ကြီးချေးထားတဲ့ ငွေငါးထောင်ကို ချက်ချင်းပြန်ဆပ်ရမယ်

‘အာ... အဲသလိုတော့ မကျီစယ်ပါနဲ့၊ ကိုယ်တော်လေး
ရယ်မပြောရဘူးဆိုရင် မမလေးက ဘယ်လိုပဲမေးမေး
ဟောဒီပါးစပ်ကြီးကို မဟတမ်းပိတ်ထားပါ့မယ်’

ဦးအောင်ကြူ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာနှင့် ကားမောင်းထွက်သွားသည်ကို
ကြည့်ပြီး မင်းကို ရယ်မိပါ၏။

ဦးအောင်ကြူကလည်း သည်လို ပါးစပ်ကိုပိတ်ထားနိုင်ပါမှ။
နို့မို့ဆိုရင် မြင်သမျှ ကြားသမျှကို မေမေ့ကို ပြန်ပြောတတ်တဲ့
လူကြီး။

ꣳ ꣳ ꣳ

ဆွဲကြိုးကလေးက ဆယ်ငါးပဲရည်၊ ပုံစံသစ်မှာ အသည်းပုံ
လော့ကက်သီးလေးကို နန်းဆွဲထားပြီး အလယ်တွင် အမ်ကေကေဆိုသည့်
စာလုံးကို အင်္ဂလိပ်လို ထွင်းထား၏။

‘ဒီလောက်တန်ဖိုးကြီးတာကြီးကို နွယ်ဦး မယူရဲဘူး
ကိုကိုရယ်’

‘အိုး... အလေးချိန် တစ်ကျပ်ကျော်ကျော်လောက်ရှိတဲ့ဟာ’

‘နည်းသလားကွာ၊ နွယ်ဦးတို့ ဘဝမှာ ရွှေကို အဲသလို
အတုံးလိုက် အတစ်လိုက် မဝတ်ခဲ့ဖူးပါဘူး’

‘ပြောရတာ လေအရမ်းကုန်တယ် နွယ်ဦး၊ နင့်ကို လက်ဆောင်ပေးချင်လွန်းလို့
ကြိုကြိုတင်တင် လုပ်ထားရတာ၊ မေမေ့ရတနာဆိုင်သစ်ဖွင့်ပွဲနေမှာ
မှတ်မှတ်ရရကို ပေးချင်လို့’

နွယ်ဦး မျက်လုံးဝိုင်းကလေးနှင့်ဖြစ်နေဆဲမှာ မင်းကိုက
ဆွဲကြိုးကို ကိုယ်တိုင်ဆွဲပေးသည်။

‘အမ်ကေကေဆိုတဲ့စာလုံးက ငါ့နာမည် မင်းကိုကိုကို ရည်ညွှန်းတယ်ဆိုတာ
နင်သိမှာပေါ့’

နွယ်ဦးက ခေါင်းကိုညိတ်ပြ၏။

‘ကိုကိုက အဖိုးတန်ရွှေဆွဲကြိုး လက်ဆောင်ပေးတယ်၊
နွယ်ဦးက ကိုကိုကို အဖိုးတန် လက်ဆောင်ပြန်မပေးနိုင်တာကိုတော့
အရမ်းဝမ်းနည်းတယ်’

‘ငါ နင့်ဆီက ဘာကိုမှ မျှော်လင့်ပြီးပေးတာ မဟုတ်ဘူး
နွယ်ဦး၊ တခြားမိန်းကလေးတွေရဲ့ လည်ပင်းမှာ ရွှေကြိုးဝင်းဝင်း
လက်လက်ကလေးတွေနဲ့ သူတို့လို နင့်လည်ပင်းမှာ ရွှေကြိုးလေး
တစ်ကုံးရှိနေတာကို ငါ မြင်ချင်တယ်၊ အဲဒီ စိတ်စေတနာတွေနဲ့
ငါပေးတာ၊ ဘဝအတွက်လက်ဆောင်တို့ ချစ်သက်လက်ဆောင်တို့
အဲသလို ပေါကြောင်ကြောင်ပုံသဏ္ဍာန်

နဲ့ ပေးတာမဟုတ်ဘူး၊ ဒါ ငါ နင့်ကို စိတ်ရင်းမှန်အတိုင်း ပြောတာ

‘ကိုကိုကလည်းဟယ် သိပ်စိတ်ကြီးတာပဲ၊ ကိုကိုပေး တာဆိုရင် ကြာဆစ်ကို လည်ဆွဲလုပ်ပေးလည်း နွယ်ဦးက ယူမှာပါ၊ ဒါပေမဲ့ နွယ်ဦးကို ပေးတဲ့လက်ဆောင်အတွက် ကိုကိုမှာ အခက်အခဲတွေ ဖြစ်ခဲ့မှာကို စိုးရိမ်တာပါ’

‘ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ ဒီကြိုးကို မေမေရတနာဘူးထဲက နှိုက်ယူလာတာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ငါရတဲ့ မုန့်ဖိုးငွေတွေစုပြီး နင့်ကို လုပ်ပေးတာ’

‘ကိုကိုမေမေ သိလားဟင်’

‘ဘယ်သိမလဲ၊ အသိပေးဖို့လည်း မလိုဘူးလေ၊ ဒါ က မေမေကိစ္စမှ မဟုတ်တာ၊ ငါ့ကိစ္စပဲဟာ’

နွယ်ဦး ပင့်သက်ချသည်ကို မြင်သော်လည်း နွယ်ဦး ပျော်နေသည်ကိုတော့ မင်းကို သိပါ၏။



- ၉ -

နွယ်ဦးပြောသမျှကို နားထောင်ပြီး အမေက သူမ လည်ပင်းမှ ရွှေဆွဲကြိုးနှင့် လော့ကက်သီးလေးကို အငေးသား ကြည့်သည်။

‘သမီးက မငြင်းဘူးလားဟင်’

‘ငြင်းဖို့ ကြံစည်သေးတယ် အမေ၊ ဒါပေမဲ့ ကိုကိုက တစ္ဆတ်ထိုးသမားဆိုတာ အမေလည်း သိသားပဲ၊ သူရည်ရွယ် ဆုံးဖြတ်ထားတာကို လက်မခံရင် မြောင်းထဲလွှင့်ပစ်လိုက်မှာ’

‘အမှောဝမှာ သမီးလေးကို ဒီလိုရတနာမျိုး မဆင် နိုင်ပါဘူးကွယ်၊ သမီးလည်ပင်းမှာ တင့်တင့်တယ်တယ်လေး ဖြစ်နေတာကိုတော့ အမေ အရမ်းဝမ်းသာတာအမှန်ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ လေ...’

အမေက စကားမဆက်။

နွယ်ဦးက...

‘ကိုကို သူ့မိဘပစ္စည်းတွေထဲက ယူလာတယ်လို့ အမေထင်နေသလားဟင်၊ အမူအခင်းဖြစ်မှာကို အမေစိုးရိမ်နေတယ်မို့လား’

အမေက ခေါင်းကိုညိတ်၏။

‘ကိုကိုမှာ အဲသလိုအကျင့်စရိုက်မျိုး မရှိပါဘူး အမေ၊ သမီးကို သူများတွေဝတ်သလို ဝတ်စေချင်လို့ ကိုကိုက သူ့မှန်ဖိုးထဲကစုပြီး လုပ်ပေးတာ၊ ဒီမှာဘောက်ချာလည်း ပါတယ်၊ ဘောက်ချာမှာ သမီးနာမည် တစ်ခါတည်း ထည့်ပေးလိုက်တာ’

‘အင်း... မောင်မင်းကိုက သမီးကို အရမ်းခင်တွယ်တာပါပဲလား’

‘ဟုတ်တယ် အမေ’

‘သမီးကကော မောင်မင်းကိုကို ဘာလက်ဆောင်ပြန်ပေးလိုက်လဲ’

‘မနက်က ကျန်တဲ့မှန်ဖတ်ကို ပုစွန်ခြောက်နိုင်ချင်နဲ့ သုပ်ကျွေးလိုက်တယ်’

‘ဟဲ့... သမီးရယ်’

‘ကိုကိုက မှန်ဟင်းခါးသုပ်ကို သိပ်ကြိုက်တာ အမေရ၊ ကိုကို ဘာကြိုက်တယ်ဆိုတာ သမီးအကုန်သိတယ်’
ပြောပြီးမှ နွယ်ဦးမျက်နှာ ရှက်ရိပ်သန်းရသည်။
အမေ သူမကို ပြုံးကြည့်နေဆဲမှာ ကိုကြီးထွန်းဇော် အပြင်က ပြန်ရောက်လာ၏။

‘သားအမိနှစ်ယောက် ရယ်လိုက် ပြုံးလိုက်နဲ့ ဘာတွေ ဖြစ်နေကြတာလဲ’

အမေက နွယ်ဦးကို မေထိုးပြတော့ ထွန်းဇော်အကြည့်က သူမဆီ ရောက်လာ၏။

‘အားပါး... ငါ့ညီမလည်ပင်းက တဝင်းဝင်းတလက် လက်နဲ့ပါလားကွ’

ပြောပြီး ထွန်းဇော်က နွယ်ဦးနားသွားပြီး ဆွဲကြိုးလေးတို့ လက်နှင့် ဆကြည့်သည်။

‘တစ်ကျပ်သားကျော်မယ်ဟ၊ နေပါဦး၊ ညီမလေးဟာ အင်ကြီးလား’

‘အံ့မာ... ဘာအင်ကြီးရမှာလဲ၊ စစ်လိုက်တာမှ စစ်စစ်နဲ့တောင်နေသေးတယ်၊ ဒီမယ်တွေလား ရွှေဘောက်ချာ’
နွယ်ဦးထုတ်ပြသည့် ရွှေဘောက်ချာကို ထွန်းဇော်က ဆွဲသေချာချာ ကြည့်၏။

‘ညီမလေး ထိပေါက်ထားတယ်ထင်တယ်၊ ကိုယ့်
အစ်ကိုကို သုံးဖို့ခွဲဖို့လေးတော့ ပေးသင့်တယ်ကွာ’

‘ဘာမှ ထိပေါက်တာ မဟုတ်ဘူး ကိုဇော်၊ ကိုကိုက
လက်ဆောင်ပေးတာ’

‘ဟာ... အဖိုးတန်ကြီး ညီမလေးရယ်’

‘နွယ်ဦး ငြင်းသေးတယ်၊ ကိုကိုစိတ်ကိုလည်း ကိုဇော်
သိသားပဲဟာ၊ လွှင့်ပစ်လိုက်မှ ပစ္စည်းကော အဖိုးပါဆုံးနေမှာ’

‘အင်း...မင်းကိုကတော့ တို့မိသားစုအပေါ် အရမ်း
ကောင်းတာပါပဲလား’

မိသားစုသုံးယောက်၏စကားဝိုင်း ခေတ္တဖြစ်သက်
သွားသည်။ အတန်ကြာမှ ထွန်းဇော်က ပင့်သက်ချပြီး-

‘ဟိုတစ်လောက် သူ့ဆီကယူထားတဲ့ ငွေတစ်သောင်း
ကို တစ်နေရာကလှည့်ပြီး ငါ သွားဆပ်တယ်၊ သူ မယူဘူး
နွယ်ဦး’

‘ဟင်... ကိုဇော်က ကိုကိုဆီက ပိုက်ဆံချေးတယ်
ဟုတ်လား’

‘အမေ နေမကောင်းတုန်းက ဆေးခန်းပြရတာ ဆိုင်
ထွက်ဖို့ အရင်းအနှီးလေး ပြုတ်သွားတာ နင်သိတယ်မို့လား၊
ဆိုင်တောင် ပြန်မထွက်နိုင်ဘူးလေ’

နွယ်ဦး ငြိမ်နေ၏။

‘မှတ်မှတ်ရရ အမေ နေကောင်းပြီး ကြာဆံကလေး

ပြုတ်တိုက်တဲ့ညက သမီးဆိုင်ထွက်ချင်လိုက်တာ အမေရယ်
လို့ နင်ပြောခဲ့တယ်လေ၊ အဲဒီညမှာ နင့်လက်ထဲကို ငါ ငွေ
တစ်သောင်း ရင်းနှီးဖို့ထည့်ပေးခဲ့တာကို နင်သတိရတယ်မို့

လား’

နွယ်ဦးက ထွန်းဇော်ကို မျက်လုံးအဝိုင်းသားနှင့်

ကြည့်နေပြီး အမေက ထွန်းဇော်ဆက်လာမည့် စကားကို နား
စွင့်နေပုံရ၏။

‘အကူညီတောင်းတော့ မင်းကိုက လိုလိုလားလားကို
ပေးတယ် ညီမလေး၊ ဒီကိစ္စတွေကို မင်းကို ညီမလေးကို

ပြောဘူးလား’

‘ဘာမှမပြောဘူး ကိုဇော်’

‘အေးလေ၊ မပြောဆို ငါကလည်း ညီမလေးကို

ပြောဖို့ ပြောခဲ့တယ်’

‘မျက်နှာပူလိုက်တာ ကိုဇော်ရယ်’

‘ငါပြန်ဆပ်ပါတယ်၊ မင်းကိုက လုံးဝကို လက်မခံ
တာ၊ မင်း ငါ့စေတနာကို မစော်ကားပါနဲ့ ထွန်းဇော်လို့ ပြော
တာ ငါပြန်လှည့်ခဲ့ရတယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ မင်းကိုကို

တာ ငါပြန်လှည့်ခဲ့ရတယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ မင်းကိုကို

တော့ ကျေးဇူးတင်ရမယ်၊ ခုလည်း အစ်ကိုလုပ်သူက ညီမကို မဆင်နိုင်တာကို သူ့စေတနာနဲ့ ဖန်တီးလာတယ်၊ ငါ့ရင်ထဲမှာ တော်တော်ကိုဝမ်းသာမိတယ် နွယ်ဦး'

ထွန်းဇော် စကားဆုံးတော့ အမေက-

'ဆွဲကြိုးလေးကို သွားစရာ လာစရာရှိမှ ဆွဲပါလား သမီးရယ်၊ သိမ်းထားပါလား'

နွယ်ဦး မပြောခင် ထွန်းဇော်က-

'ဟာ... အမေကလည်း မင်းကိုက ညီမလေးကို သူများတွေလို ဆွဲထားစေချင်လို့ ပေးတာ၊ ဖြုတ်သိမ်းထားလို့ ဘယ်ကောင်းမလဲ၊ နွယ်ဦးလည်ပင်းမှာ ဆွဲထားတာ မတွေ့ရင် ပေါင်ထားတယ်၊ ရောင်းစားတယ်လို့ ထင်သွားမှာပေါ့'

ညနေစာ ထမင်းဝိုင်းဖွဲ့သည်ထိ မင်းကိုနှင့် ပတ်သက် နေသော အကြောင်းအရာများ ပါဝင်နေပါတော့၏။



'စာမေးပွဲကြီး အရမ်းနီးပြီနော် ကိုကို'

မင်းကိုက နွယ်ဦးစကားကိုမဖြေ။ အတူယှဉ်လျှောက် ရင်း လက်ထဲမှ ပူရှိန်းထုပ်၏ ငွေပတ်ကလေးကို သေချာခွာနေ ၏။

ညနေလေအေးက ခပ်ယမ်းယမ်းကလေးတိုက်သည်။ ကုက္ကိုပင်ကြီးအောက်အရောက်တွင် ရွက်ခြောက်တွေ အပင် ပေါ်မှ ကြွေကျလာ၏။

'ကိုကို ညဘက် စာကောကျက်ရဲ့လား'

'ကျက်ပါတယ်'

'ကိုဇော်ကပြောတယ်၊ ကိုကိုကို ညဘက် လက်ဖက် ရည်ဆိုင်မှာ တွေ့တွေ့နေတယ်တဲ့'

* ငါလည်း သူ့ကိုတွေ့သားပဲ၊ အတွင်းစားပွဲမှာ ပွဲစား
တွေနဲ့ ထိုင်နေတာ၊ အလုပ်ဖြစ်လား မဖြစ်လားတော့ မသိဘူး

* ကိုဇော် အိမ်ကို ငွေမအပ်နိုင်တာ အတော်ကြာပြီ

* ဒါကတော့ နွယ်ဦးရယ်၊ ပွဲစားဆိုတာ အရောင်း
အဝယ်ဖြစ်မှ အလုပ်ဖြစ်ကြတာ၊ အဲဒါနဲ့ ပတ်သက်လို့တော့
ထွန်းဇော်ကို အပြစ်မပြောပါနဲ့

လမ်းလျှောက်ရင်းမှ မင်းကိုက ပူရှိန်းပြားတစ်ခုကို
နွယ်ဦးလက်ထဲ လှမ်းထည့်သည်။

* နောက်သုံးရက်လောက်တက်ပြီးရင် စာမေးပွဲကြီး
အတွက် ကျောင်းပိတ်ပေးမှာ ကိုကို

* အဆန်းလားဟ

* စာကျက်ဖို့ ပိတ်တာ

* နင် ပြောမှလား

* ကျောင်းပိတ်ရင် နွယ်ဦးနဲ့အတူ စာလာကျက်ရမယ်

* စဉ်းစားထားပြီးသား

* အောင်မှ ဖြစ်မှာနော်

* ဒါပေါ့၊ ငါက နင့်ထက်ပိုပြီးတောင် ကြိုးစားရမှာ
ကိုးတန်းအောင်မယ်၊ နောက်ပြီး ဆယ်တန်းအောင်မယ်၊ ဟော...
ဆယ်တန်းအောင်တဲ့နေ့ကျ နင့်အချစ်ကိုရရော

* ကိုကိုကတော့ ဒါပဲ စဉ်းစားနေတာပဲ

* ဟ...ဘဝမှာ အချစ်ထက် အရေးကြီးတာ ဘာမှ
မရှိဘူး

နွယ်ဦးမျက်နှာ ရှက်ရဲရဲကလေး ဖြစ်နေ၏။

သည်သို့နှင့်...

မင်းကိုနှင့် နွယ်ဦးတို့ ပညာရေးလမ်းကြောင်းကို တစ်
ဆစ်ချိုးကွေ့ရန် တာစူနေကြပြီ ဖြစ်ပါသည်။



အပိုင်း - ၅၅

*ဟယ်... ဝမ်းသာလိုက်တာ၊ အရမ်းကို ဝမ်းသာတာ
ပဲ၊ ကိုကိုရော နွယ်ဦးရော အောင်တယ်*

လူအုပ်ကြားထဲမှာ တိုးဝှေ့ထွက်လာပြီး နွယ်ဦးက
အသံတုန်တုန်ကလေးနှင့် ပြောသည်။

မင်းကိုက ခါးကို လက်နှစ်ဖက်နှင့်ထောက်ပြီး နွယ်
ဦးကို ရယ်ကျဲကျဲနှင့် ကြည့်နေ၏။

ကိုကိုမျက်နှာ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ

ပျော်နေတာလေ

*ဟင်... ဒါဖြင့် ကိုကိုက အောင်စာရင်းကို အရင်
ကြည့်ထားပြီး နွယ်ဦးကို လာခေါ်တာပေါ့*

မင်းကိုက ပြုံးရင်းနှင့် ခေါင်းကိုညိတ်သည်။

‘ကိုကို မကောင်းဘူးကွာ၊ ဒီကတော့ ရင်တထိတ်ထိတ်နဲ့ လူအုပ်ကိုတိုးပြီး ကြည့်လိုက်ရတာ၊ လာခေါ်ကတည်းက နင်ကော ငါကောအောင်တယ် နွယ်ဦးလို့ ပြောရင်ကြိုပြီး မပျော်ရဘူးလား ကိုကိုရယ်’

နွယ်ဦး ပျော်နေ၏။ အောင်စာရင်းကြည့်ရန် ခေါ်လာစဉ်က လမ်းမှာ ရင်တထိတ်ထိတ်နှင့် နွယ်ဦး ဘုရားစာတွေ ရွတ်လာသည်ကို ကြည့်ပြီး စိတ်က ရယ်ချင်နေခဲ့၏။

‘ပြောတာထက် နွယ်ဦးကိုယ်တိုင်ကြည့်တော့ ပိုပြီး ဝမ်းသာရတာပေါ့’

‘ဘယ်လိုပုံစံပဲ ဖြစ်ဖြစ်ပါ၊ အောင်တယ်ဆိုရင် နွယ်ဦးက ပျော်ပြီးသားထဲကုပါ’

ကျောင်းသူ ကျောင်းသားတွေ တဖွဲဖွဲရောက်လာ၏။ မင်းကိုနှင့် နွယ်ဦးရပ်နေရာသို့ မျိုးမြင့်အောင်နှင့် ချစ်လွင် အပြေးရောက်လာသည်။

‘မင်းကို တို့ကော အောင်တယ်မို့လား’

‘ဝမ်းနည်းစရာပါပဲ သူငယ်ချင်းတို့ရာ’

‘ဟင်’

‘မင်းတို့ နှစ်ကောင် အောင်တယ်’

‘ဟာ... အေပေး’

နှစ်ကောင်စလုံး မျက်နှာဝင်းလက်သွား၏။

ချစ်လွင်က ဒီကောင့်စကားကို သိပ်စိတ်ချလို့မရသေးဘူးဟု ဆိုပြီး ကျောင်းသားအုပ်ထဲ တိုးဝင်သည်။ ချစ်လွင် နောက်က မျိုးမြင့်မောင်ပါ ပါသွား၏။

ပြန်ထွက်လာတော့ ငတိနှစ်ကောင်မျက်နှာမှာ ချွေးတွေစို့နေသည်။

‘အောင်တယ်ကွာ၊ တို့အားလုံးအောင်တယ်’

‘ဒီတော့ မင်းကိုနဲ့ နွယ်ဦးက တို့ကို တစ်ခုခုကျွေး’

‘ဘာဆိုလို့လဲကွ’

‘ဆိုင်တာပေါ့၊ မင်းကိုရာ၊ စာမေးပွဲအောင်တာကို တို့ပျော်တာထက် မင်းနဲ့ နွယ်ဦးက ပိုပျော်တယ် မဟုတ်လား၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ရည်မှန်းချက်ကြီးက နီးလာပြီလေ ဟဲ... ဟဲ...’

မျိုးမြင့်အောင်က သူ့စကားကိုသူ သဘောကျစွာ ရယ်၏။ ချစ်လွင်ကလည်း အပြည့်အဝထောက်ခံ၏။

နွယ်ဦးမျက်နှာမှာတော့ ရှက်ရိပ်တွေလွှမ်းပြီး မင်းကိုအားသို့ တိုးကပ်၍-

‘ကိုကို သူတို့ကို ဘာပြောထားလဲဟင်’

“ နွယ်ဦး ပြောတဲ့စကားကို ပြောထားတာပဲ၊ နွယ်ဦး
က ဆယ်တန်းဖြေပြီးတဲ့နေ့မှာ ချစ်တယ်ပြောမယ်ဆို”

“ဟယ်... ကိုကိုရယ်၊ ရှက်ဖို့ကောင်းလိုက်တာ”

သည်လိုနှင့်ပဲ.....

မျိုးမြင့်အောင်နှင့် ချစ်လွင်ကို မြို့ထဲမှာ ဒံပေါက်လိုက်
ကျွေးရသည်။

ရှက်နေသော်လည်း နွယ်ဦးပျော်နေသည်ကိုတော့ အား
လုံးက သိကြ၏။



နံနက်ခင်းလေပြည်မှာ နှင်းဆီနဲ့တွေ့က ရောထွေးနေ

၏။

လသာဆောင်ပေါ်ရပ်နေရင်းမှ မင်းကိုအကြည့်က

နာစ်ဖက်ခြံကြီးဆီသို့ ရောက်သည်။

မင်းကို မျက်မှောင်ကြုပ်လိုက်၏။

လူသစ်တွေပါလား။

ခြံဝင်းထဲမှာ ဒိုင်နာကားနှစ်စီးနှင့် ပစ္စည်းတွေကလည်း

ပွည့်။

သည့်နောက် အလုပ်သမားတွေ၏ ပစ္စည်းများ မ၊

ယ်နေသည့်အသံ။ အလုပ်သမားတွေကို လက်ညှိုးတငေါက်

ကန်ထိုးညွှန်ပြီး ဆရာလုပ်နေသည့် ငတိမကတော့ မိမိ

ဇာယ် ကောင်မလေးပါပဲ။

‘ဒါ တီဗွီထည့်ထားတာနော်၊ သေသေချာချာ မ၊
ကျကွဲရင် ရှင်တို့ လျော်နိုင်တာလည်း မဟုတ်ဘူး’

အသံစာစာက မင်းကိုနားဆီသို့ လွင့်လာ၏။

‘ဟိုလူကြီး၊ အဲဒါ ပန်းကန်သေတ္တာနော်၊ မြန်မာဖြစ်
တွေ မထင်နဲ့၊ ကျကွဲလို့ကတော့ ရှင်တို့နာမယ်’

မင်းကိုက မျက်မှောင်ကို ပိုကြည့်ပြီး စူးစိုက်ကြည့်
နေမိသည်။ မိသားစု ပြောင်းရွှေ့လာသော်လည်း မိသားစု
အင်အား များများစားစား ရှိပုံမရ၊ အမျိုးသားကြီးတစ်ယောက်
နှင့် အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်။ ဥပမိရုပ်များကို ကြည့်ခြင်း
ဖြင့် ငတိမလေး၏ အဖေနှင့်အမေ ဖြစ်သည်ကို သုံးသပ်လို့
ရ၏။

‘ဟဲ့...မိစိုးနဲ့ မိမိုး၊ ကြည့်စမ်း...ကြည့်စမ်း...နှစ်
ယောက်သား အူကြောင်ကြောင်ရုပ်နေလိုက်ကြတာ၊ ဟိုမှ
နင်တို့ကို မာမိခေါ်နေတာ မကြားဘူးလားဟဲ့၊ ငါလာလုပ်
ရင်တော့ သေတော့မယ်’

အိမ်ဖော်ကောင်မလေးနှစ်ယောက် ပျာသာခတ်သွား
၏။ ကြည့်ရင်းနှင့် သြဇာအာဏာပြနေသည့် ငတိမလေးက
မင်းကို အမြင်ကပ်လာသည်။

မင်းကို အာရုံစိုက်နေဆဲမှာ နောက်ပါးမှ ခြေသံကြား

သဖြင့် လှည့်ကြည့်တော့ မေမေ ဖြစ်နေ၏။

‘ဟိုဘက်ခြံကို လူသစ်တွေ ပြောင်းလာကြတယ်
မေမေ’

မေမေအကြည့် တစ်ဖက်ခြံသို့ ရောက်သည်။

‘အန်ကယ်ထွန်းအောင်တို့ သူတို့ခြံကြီးကို ဘယ်
လောက်နဲ့ ရောင်းလိုက်လဲ မသိဘူး’

‘သိန်းတစ်ထောင်’

‘နှမြောဖို့ကောင်းတယ်နော် မေမေ၊ ခြံထောင့်က
သီဟိုဠ်ပင်ကြီးဆိုရင် အသီးတွေ အရမ်းသီးတာ’

‘ကိုထွန်းမောင်က အလောင်းကစား အရမ်း ဝါသနာ
ပါတာလေ၊ သားဖေဖေက သူငယ်ချင်းကောင်းပီသစွာနဲ့ ထိန်း
ထိန်းသိမ်းသိမ်း ပြောပါသေးတယ်၊ ကိုထွန်းမောင်က ပြန်
မပြောနားမထောင်၊ လောင်းကစားအကြွေးဖိုးက သိန်းငါးရာ
လောက်ရှိတာ’

‘အားပါး... မနည်းပါလား’

‘မေမေ့ကိုလည်း မင်းဖေဖေပြောပြတာ၊ သူ့မိန်းမ
မြမြခင်ကတော့ ရုပ်သေးရုပ်ပဲ၊ ကိုထွန်းမောင်လုပ်သမျှ၊ ဆိုး
သမျှ ခေါင်းငုံ့ခံနေရတာ’

‘အန်ကယ်ထွန်းမောင် နောင်တရဖို့တော့ကောင်းပါပြီ’

‘ရပြီလို့ပြောတာပဲ၊ ကစားသမားစကားဆိုတာ ကည်
ကြည်မှုတော့ ဘယ်ရှိမလဲ’

လသာဆောင်မှာ အတော်ကြာမျှရပ်ကြည့်ပြီး မေမေ
အိမ်ထဲ ပြန်ဝင်သွားသည်။

မင်းကိုက လသာဆောင်ကမခွာသေး။ ရပ်ပြီးကြည့်
နေရာမှ ငတိမလေးအကြည့်က လသာဆောင်ဘက်သို့ ဝေ
ခနဲ ရောက်လာ၏။

မင်းကိုကို သူမမြင်သွားသည်။

အံ့မာ ကြီးကျယ်လိုက်တာ...

ငတိမက ဘာလို့ နှုတ်ခမ်းစူပြသွားရတာလဲ။



မေမေ ရွှေခိုင်းထားသည့် အနီရောင် နှင်းဆီပန်းအိုး
ကြီးများအနက် နှစ်အိုးကို ပြောင်းရွှေ့အပြီးမှာ-

‘ဟေ့... ဟေ့...’

ခေါ်သံကြောင့် မင်းကို ခြေလှမ်းတုံ့ဆိုင်းသွားပြီး
နောက်သို့လှည့်အကြည့်မှာ မနေ့က ပြောင်းရွှေ့လာသည့်
ငတိမကို ထင်းခနဲ မြင်တွေ့လိုက်ရ၏။

‘ခေါ်တာလား’

‘ဟုတ်တယ်လေ၊ ယူကို ခေါ်နေတာ’

စည်းရိုးပေါ်မှ သူမမျက်နှာက မပြုံးမတည်။

ဝါးပင်များ ထူထပ်စွာပေါက်ပြီး စည်းရိုးအဖြစ် တညီ
တညာတည်းဖြတ်ထားသည့် အတွင်းခြံစည်းရိုးဟုလည်း ခေါ်
ရပါမည်။

အန်ကယ်ထွန်းမောင်တို့ရှိစဉ်က ရင်းနှီးခင်မင်ခဲ့သည့် လတ်၊ ဒေါ်ခင်မျိုးမြတ်ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောသား၊ သူဌေးသား အလျောက် အတွင်းစည်းရိုးကို အုတ်တံတိုင်း မခတ်ခဲ့ကြ။ ဗျ' နောက်ဘက်မှာ တစ်ခြံနှင့်တစ်ခြံ အလွယ်တကူ ဝင်ထွက်နိုင် ရန် စည်းရိုးတံခါးပင် ပြုလုပ်ထားပါသေး၏။

'ဟေ့... ဟေ့လို့ ခေါ်တာ မရိုင်းဘူးလား'

'ဒါတွေကို သုံးသပ်နေဖို့ မလိုပါဘူး၊ ခေါ်တယ်ဆို တာကို သဘောပေါက်နားလည်ရင် ပြီးတာပဲဟာ'

မင်းကို သူမကို ရှုတည်တည် ကြည့်ပစ်လိုက်၏။

မနေ့ကတည်းက တော်တော်နှင့်အချိုးပြေမည့် မိန်းက လေးမဟုတ်ဟုလည်း မင်းကို နားလည်ထားသည်။

သူမအနားသို့ မင်းကို တိုးကပ်သွား၏။

'ကဲ... ပြောစမ်း'

'ယူက ဒီခြံထဲက အလုပ်သမားလား'

'အားပါး... စော်ကားလှချည်လား၊ ဒီရုပ်ဒီလက္ခဏာ အလုပ်သမားရုပ်လားကွ၊ ခင်ဗျားလေး စကားနဲ့စော်ကား တာ နှစ်ခါရှိပြီ'

'ဘာလို့ စိတ်ကြီးနေတာလဲ၊ အလုပ်သမား မဟုတ်ဘူးလို့ပြောလိုက်ရင် ပြီးတာပဲဟာ'

'သူဌေးသားဗျ... သူဌေးသား၊ သူဌေးကြီး ဦးမင်'

လတ်၊ ဒေါ်ခင်မျိုးမြတ်ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောသား၊ သူဌေးသား အလျောက် အတွင်းစည်းရိုးကို အုတ်တံတိုင်း မခတ်ခဲ့ကြ။ ဗျ'

'မကြားစမ်းပါနဲ့လေ၊ ဒီခြံနဲ့တိုက်ကြီးကို ဝယ်လိုက် ကတည်းက တို့ဒယ်ဒီဟာလည်း ယူဖေဖေလို သူဌေးကြီးတစ် ယောက်ပဲဆိုတာ နားလည်သဘောပေါက်ဖို့ ကောင်းတယ်'

သည်တစ်ခါတော့ ငတ်မအသံက လေအေးအေး။ မင်းကို မျက်နှာကိုလည်း စေ့စေ့ကြည့်သည်။

ပြီးမှ...

'ပြောမလို့'

'ဘာပြောမလို့လဲ'

'ညက တို့ဘယ်လိုမှ အိပ်လို့မရဘူး'

'ကြမ်းပိုးကိုက်လို့လား၊ အင်းလေ... အန်ကယ်ထွန်း အောင်တို့ မိသားစု ပြောင်းသွားကတည်းက လူမှမနေတာ၊

ကြမ်းပိုးတို့ ပိုးမွှားတို့ မင်းမူနေမှာပေါ့'

'မဟုတ်ဘူး'

'ဟ... ဘာလို့ အော်ပြောနေတာလဲ၊ တို့ နားမလေး

ဘူး'

'တကယ်ကို အိပ်လို့မရဘူး သိလား'

'အိပ်ရာအပြောင်းအလဲဆိုရင်လည်း အိပ်မပျော် ဖြစ်

ဘတ်တယ်လို့ တို့မေမေ ပြောဖူးတယ်

‘ဒီမယ်... အူကြောင်ကြောင်စကားတွေ လျှောက်ပြောမနေနဲ့၊ အိပ်လို့မပျော်တာ ယူခွေးတွေကြောင့် အိပ်မပျော်တာ ယူခွေးတွေကြောင့်’

‘ဟာ... ကျုပ်ခွေးတွေက ခင်ဗျားလေးကို ဘာလုပ်လို့လဲဗျ၊ ခင်ဗျားလေးတို့တိုက်ပေါ်ကို မပြောနဲ့၊ ခြံဝင်းထဲတောင် မဝင်ပါဘူး’

‘တော်တော် ခုံးဝေးတဲ့လူ၊ ယူခွေးတွေ တစ်ညလုံး အသံကျယ်ကြီးနဲ့ ဟောင်နေတာ ဘယ်လိုလုပ် အိပ်လို့ရမှာလဲ’
သူမပြောမှ ဘလက်ကီနှင့် ဒိုင်နက်စီတို့၏ တစ်ညလုံး အော်ဟစ်သောင်းကျန်းနေမှုကို စဉ်းစားမိသည်။

‘တကယ်ဆို ဘလက်ကီနဲ့ ဒိုင်နက်စီကို ခင်ဗျားလေး ကျေးဇူးတင်ဖို့တောင် ကောင်းပါတယ်ဗျာ’

‘ဘာလဲ၊ ဘလက်ကီနဲ့ ဒိုင်နက်စီဆိုတာ’

‘ကျုပ် ခွေးကြီးတွေရဲ့ နာမည်ပေါ့ဗျ’

‘မိုက်ရိုင်းလိုက်တာ၊ တို့က ယူခွေးကြီးတွေကို ဘာကျေးဇူးတင်ရမှာလဲ’

‘လူတွေရဲ့ အသက်အိုးအိမ်စည်းစိမ်ကို လုံခြုံအောင် ကာကွယ်စောင့်ရှောက်နေတာလေ’

‘အပိုမပြောနဲ့ နားငြီးတယ်၊ ယူခွေးကြီးတွေ ညညအသံမထွက်အောင် ယူ ပြောထား’

‘ပြောလို့ရမလားဗျ၊ ခွေးက လူစကားတတ်တာမှ မဟုတ်တာ’

‘ဒါဖြင့် သူတို့ နားလည်တဲ့စကားနဲ့ပြော၊ ဒီညအိပ်လို့ မရအောင် အသံနဲ့ ဒုက္ခပေးနေရင်တော့ ယူခွေးနှစ်ကောင်ကို အဆိပ်ကျွေးပြီး သတ်ပစ်မယ်’

ပြောပြီး ငတိမက လှည့်ထွက်သွား၏။

ဘလက်ကီနှင့် ဒိုင်နက်စီကလည်း တစ်ညလုံးကစားရင်း ဖားတွေတွေ့၊ ကြွက်တွေတွေ့ မိုးလင်းလာတဲ့အထိ မရပ်မနား ဟောင်တတ်တာ ခုမှ မဟုတ်ပါလေ။



- ၁၄ -

နွယ်ဦးကို ဆိုင်ကူခင်းပေးရင်း ဘေးခြံသို့ ပြောင်းလာ
သည့် ကောင်မလေးအကြောင်းကို မင်းကိုက ပြောပြသည်။

‘လူပါးကတော့ အတော်လေးကိုဝတာ နွယ်ဦးရဲ့
ခွေးပဲ သူ့ဘာသာသူဖောင်တာ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ၊ ဒီတစ်ခဲ
တွေ့ရင် သူ့အတွက် အကောင်းဆုံး အကြံဉာဏ်ပေးရမယ်’

‘ကိုကိုက ဘာအကြံဉာဏ်ပေးမှာလဲ’

‘ညအိပ်ရင် နားကို ဝှမ်းဆို့အိပ်ပါလို့’

နွယ်ဦးက ပြုံးရင်းနှင့် ပလတ်စတစ်ခြင်းထဲမှ ယ
ကန်များကို ထုတ်သည်။

‘နာမည်က ဘယ်သူလဲ’

‘မသိပါဘူး၊ မေးကြည့်ဖို့လည်း စိတ်ကူးထဲမရှိဘူး’

‘ချောလား’

‘နွယ်ဦးလောက် ဘယ်ချောမလဲ၊ ဒါပေမဲ့ တော်တော်
ကိုခေတ်ဆန်တယ်’

မုန့်ဖတ်များထည့်ထားသည့် ဇလုံကြီးကို မ,ယူပြီး
မင်းကိုက ဆိုင်ခုံပေါ် တင်လိုက်၏။ အကြော်များကို နွယ်ဦးက
အမျိုးအစားအလိုက် သပ်သပ်စီခွဲထားသည်။

‘ကိုကို ခွက်ထဲမှာ ငရပ်သီးမုန့် ရှိသေးရဲ့လား’

အဖုံးကို အသာလှုပ်ကြည့်ပြီး...

‘ရှိသေးတယ်’

နံနက်က လင်းစပြုလာသည်။ မီးဖိုပေါ်က မုန့်ဟင်း
ရည်နဲ့က သင်းပျံ့ပျံ့လေး မွှေးနေ၏။

ခုတစ်လော ဒေါ်လေး ခင်လေးမေ ကျန်းမာရေး
မကောင်း။ ကျောင်းဖွင့်ရန်ရက်များ လိုသေးသဖြင့် နွယ်ဦးက
ဆိုင်ကလေးကို တာဝန်ယူ ထွက်နေရသည်။

‘ကိုကို အိမ်က ဘာစားခဲ့လဲ’

‘နက်စိတ်ခွက်ပဲ သောက်ခဲ့တာ’

‘ဒါဖြင့် နွယ်ဦး မုန့်ဖတ်သုပ်လိုက်မယ်၊ ကိုကို ဆာ
နေမှာပေါ့’

‘အေး... ကောင်းတယ်’

မင်းကိုအကြိုက် ဆီချက်ခပ်နှစ်နှစ်လေး ဆမ်းပြီး
မုန့်ဖတ်ကို သုတ်ပေးသည်။

‘နောက်ဆို ခင်မင်သွားကြမှာပါ’

‘ဘာကိုလဲ’

‘ပြောင်းလာတဲ့ကောင်မလေးနဲ့လေ၊ ခြံချင်းကပ်လျက်
ပဲဟာ၊ နွယ်ဦးကို ကိုကို သတိတောင်ရမှာမဟုတ်တော့ဘူး’

‘အပိုစကားတွေ ပြောမနေစမ်းပါနဲ့ဟာ၊ ငံပြာရည်
နည်းနည်းထည့်ပေး’

‘ပေါ့လို့လား’

‘ငါက အင်ကိုကြိုက်တာ’

‘အင်ကို လျှော့စားနိုင်ရင် အကောင်းဆုံးပဲ ကိုကို
ငံပြာရည်ကို ခပ်သာသာလေးဆမ်းပြီး မုန့်ကိုပြန်နယ်

ပေးသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ဆိုင်ရှေ့သို့ ကားတစ်စီး ရပ်လာသဖြင့်
မင်းကိုနှင့် နွယ်ဦး လှမ်းအကြည့်မှာ...

‘လက်စသက်တော့ ယူက ဒီမှာမုန့်ဟင်းခါး လာ
ရောင်းနေတာကိုး’

မင်းကို မျက်လုံးအဝိုင်းသားနှင့် ကြည့်နေဆဲမှာ သူ
ကားပေါ်က ဆင်းလာ၏။

တို့က မုန့်ဟင်းခါး သိပ်ကြိုက်တာ၊ ဒီအနီးအနားမှာ
မုန့်ဟင်းဆိုင်ရှိမလားလို့ ကားနဲ့ပတ်ရှာတာ ဟန်ကိုကျသွားတာ
ပဲ’

ပြောပြီး သူမက ချခင်းထားသည့် ခွေးခြေထိုင်ခုံကို
ဆွဲယူပြီး ဝင်ထိုင်သည်။

‘ဘူးသီးကြော်နဲ့ပေး၊ ဘဲဥကို တစ်လုံးထည့်နော်၊ တစ်
ခြမ်းမထည့်နဲ့’

အခြေအနေကို နွယ်ဦးက မသိဘဲ ခေါင်းလေး
အဆတ်ဆတ်ညိတ်ပြီး မုန့်ပွဲကို ပြင်ပေးသည်။

‘ယူက တို့ကိုပြောတော့ သူဌေးသားဆို၊ ခုတော့
မုန့်ဟင်းခါး အကျအနထိုင်ရောင်းနေပါလား’

‘သူဌေးသား မုန့်ဟင်းခါးမရောင်းရဘူးလို့ အစိုးရက
အမိန့်ထုတ်ထားလို့လား’

‘အမိန့်တော့ မထုတ်ဘူးပေါ့လေ၊ ဒါပေမဲ့ မြင်ရတာ
အမိန့်ကြီး ဖြစ်နေတယ်ပေါ့၊ ယူကို တစ်ခုတော့ မေးစမ်းပါ

ရစေ၊ ယူ သူဌေးသားမှ ဟုတ်ရဲ့လား၊ နန်းမြင့်ခြံကြီးရဲ့ အလုပ်
သမားများလား၊ အလုပ်သမားလစာနဲ့ မစားလောက်လို့ မုန့်

ဟင်းခါး ရောင်းနေတာလား’

မင်းကိုဒေါသ လွန်ခနဲ တက်လာ၏။

နွယ်ဦးကိုလှမ်းကြည့်တော့ နွယ်ဦးက ခေါင်းယမ်းပြ
သည်။ မင်းကို အသာငြိမ်နေလိုက်၏။

‘အေးလေ... သမ္မာအာဇီဝအလုပ်ဆိုတာ ကောင်းပါ
တယ်၊ ထမင်းရောင်းရင် ထမင်းစားရတယ်၊ မုန့်ဟင်းခါးရောင်း
တော့ မုန့်ဟင်းခါးစားရတာပေါ့’

နွယ်ဦးက ငတိမကို စူးစူးစိုက်စိုက်လေးကြည့်သည်။
စားသောက်ပြီးတော့ ငတိမက အိတ်ထဲမှ ငါးရာတန်တစ်ရွက်
ထုတ်ပေးသည်။

‘မဆိုးပါဘူး၊ နောက်နေ့တွေ စားချင်စိတ်ရှိရင် လာပြီး
အားပေးပါဦးမယ်’

အမ်းငွေကိုယူပြီး သူမက ကားကို မောင်းထွက်သွား
သည်။

‘တော်တော်သည်းခံလိုက်ရတယ်ဟာ’

‘သူထင်ရာတွေ လျှောက်ပြောသွားတာပဲ ကိုကိုရယ်
နောက်ပြီး ကိုကိုကို တမင်ကျီစယ်သွားတာ နေမှာပါ’

‘ဘာမှ မဆိုင်ဘူး’

နွယ်ဦး ပြုံးနေသော်လည်း ကြောင့်ကြစိတ်တွေ
နွယ်ဦးရင်မှာ ရှိနေပြီကို မင်းကို သိလိုက်ပါ၏။



- ၁၅ -

‘ခွင့်ပြုပါဦး ဦးမင်းလတ်၊ အိမ်တက်မင်္ဂလာဖိတ်စာ
လာပို့ရင်း တရင်းတနှီး စကားတွေ ပြောဖြစ်လိုက်တာ ဦးမင်း
လတ်ရဲ့အချိန်တွေကို ကျွန်တော်ယူလိုက်သလို ဖြစ်သွားပြီ’

‘အဲသလိုတော့ မဟုတ်ပါဘူး ဦးတင်မောင်မောင်
ရယ်၊ ဖိတ်စာ တကူးတက လာပေးလို့ ကျွန်တော်နဲ့ မျိုးက
ဦးတင်မောင်မောင်တို့ ဇနီးမောင်နှံကို အရမ်းအားနာနေတာ’

တရင်းတနှီးနှင့် ဦးမင်းလတ်နှင့် ဒေါ်ခင်မျိုးမြတ်က
ဦးတင်မောင်မောင်နှင့် ဇနီးကို ခြံဝထိလိုက်ပို့သည်။

‘ကိုယ်တိုင်လာဖိတ်တာက ခြံနီးချင်းတွေဆိုတော့၊
ဆွေလိုမျိုးလိုနေကြမယ်ဆိုတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ရှိတယ်၊ အိမ်တက်
နေ့ကျရင် မိသားစုအားလုံး ဆက်ဆက်လာပါနော်’

‘စိတ်ချပါ၊ စောပြီးကို ရောက်လာမှာပါ’
ဦးတင်မောင်မောင်တို့ တစ်ဖက်ခြံသို့ ကူးသွားတော့
မှ...

‘မျိုးက သူတို့ကို ရန်ကုန်ကပဲ ထင်နေတာ’
‘အစ်ကိုလည်း အဲသလိုပဲထင်နေတာ၊ ပြောပြမှ
မူဆယ်က ပြောင်းလာကြတာကိုး၊ ရန်ကုန်မှာ အေးအေးဆေးဆေး
အခြေချမယ် ထင်ပါရဲ့’

‘ခြံထဲမှာ သူတို့သမီးလေးကို မျိုး လှမ်းမြင်တယ်၊
ချောချောလေးပဲ၊ သားနဲ့ ရင်းနှီးခင်မင်အောင် မိတ်ဆက်ပေး
ထားမှပဲ’

‘ကြည့်လည်း လုပ်ဖါကွာ၊ မင်းသားက မထင်ရင်
မထင်သလို ဘုစကားပြောတတ်တာ’

‘သား အဲသလောက် မရိုင်းပါဘူး’

‘ရင်းနှီးခင်မင်သွားကြရင်တော့ အကောင်းဆုံးပဲပေါ့၊
ဦးတင်မောင်မောင်ကတော့ လူပုံခပ်အေးအေးပဲ၊ သူ့လုပ်ငန်း
အတွေ့အကြုံတွေမှာ နိုင်ငံခြားခရီးစဉ် တော်တော်များများပါ
တယ် မျိုးရဲ့၊ နယူးယောက်မှာ သူ့ရောက်နေတဲ့နှစ်မှာ အစ်ကို
လည်း နယူးယောက်မှာ ရှိနေတာပေါ့၊ အေးလေ... ပတ်သက်
မှုမှမရှိတာ ဘယ်သိကျွမ်းခဲ့ကြမှာလဲ၊ ခုလို ခြံချင်းကပ် လာ

ဆုံပြီး ရင်းနှီးခင်မင်ကြရတယ်ဆိုတာ ရေစက်ပေါ့ကွယ်’
နှင်းဆီခင်းဘက် ဆက်လျှောက်ခဲ့သည်။

‘ဒေါ်ခင်သန်းလွင်တို့ အိမ်တက်မင်္ဂလာအတွက်
ဘုရားပန်းကပ်ဖို့ နှင်းဆီတွေ ကြိုပို့ထားရမယ်’
သည်လိုနှင့်...

နှစ်ဖက်မိဘများ၏ ရင်းနှီးမှု အတိုင်းတာသည် ပိုမို
လေးနက်လာခဲ့ကြပါ၏။



- ၁၆ -

‘ဟေ့...ဟေ့...’
 သည်အသံက နားဆီသို့ ပမာမခန့် ဝင်လာပြန်၏။
 နံနက်ခင်းမှာ ဒီဇာတီနှင့် ခုလိုတွေ့မည်ဆိုလျှင် မေမေ
 ၏ ပန်းအိုးများအပြောင်းအရွှေ့ကို ညနေဘက် ပြောင်းပြီး
 သူ လုပ်ကိုင်မိလိမ့်မည်။
 ‘ခေါ်နေတယ်’
 ပန်းအိုးကို မ၊မသေးဘဲ သူမမျက်နှာကို မင်းကို
 ကြည့်လိုက်၏။ သည်နေ့ နံနက်ခင်းမှာ သူမမျက်နှာက ထူးထူး
 ခြားခြား ကြည်ကြည်လင်လင် ဖြစ်လို့ပါလား။
 ‘ဘာပြောမလို့လဲ’
 ‘မေးမလို့ပါ’

မင်းကို မျက်မှောင်ကို ခပ်ယောင်ယောင်ကြုပ်အထား
 မှာ...
 ‘သည်နေ့ ဆိုင်မထွက်ဘူးလား’
 ‘မထွက်ဘူး’
 ‘ဟင်... ထီပေါက်သွားလို့လား’
 ‘ခင်ဗျားလေး ဗေဒင်အတွက်တယ်တော်ပါလား၊ မှန်
 တယ်ဗျာ၊ သွေးထွက်အောင်ကို မှန်တယ်’
 ‘အင်း... မှန်ဟင်းခါးဆိုင်တောင် ဖြုတ်နိုင်တယ်ဆို
 တော့ သိန်းဆုကြီးလောက်ကို ပေါက်လိမ့်မယ်’
 ‘သိပ်ဟုတ်တာပေါ့’
 ‘ကောင်မလေးက ချောတယ်နော်’
 ‘ဘယ်က ကောင်မလေးလဲ’
 ‘ယူနဲ့အတူ မှန်ဟင်းခါးရောင်းတဲ့ ကောင်မလေးလေ၊
 ဘာတော်လဲ၊ ယူမိန်းမလား’
 ‘ဟာ...’
 ‘အေးလေ၊ မိန်းမတော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ အသက်က
 ငယ်ငယ်လေးတွေ ရှိသေးတာ’
 ‘ဘာငယ်ရမှာလဲ၊ ကျုပ်အသက်က မိန်းမယူလို့ ရတဲ့
 အရွယ်၊ ခင်ဗျားလေး အရွယ်ကလည်း ယောက်ျားယူလို့ရတဲ့

အရွယ်ပဲ

‘ဟယ်... ခိုက်ရိုင်းကြီးလိုက်တာ’

‘တစ်ခုပြောပါရစေ’

‘ပြောလေ’

‘ခင်ဗျားလေး စကားတွေကို ဖောင်းဖြစ်အောင် မပြောပါနဲ့၊ တစ်ဖက်သား ထိခိုက်နစ်နာနိုင်မယ့် စကားမျိုးကို ပြီးလွယ်စီးလွယ် မပြောပါနဲ့’

ငတိမက အံ့ဩလောက်စွာ ပြုံးနေပြန်နေပါ၏။

‘ဒါတွေ ထားလိုက်ပါလေ၊ တို့ ယူဆီက တောင်းချင် လို့ပါ’

‘အသည်းနှလုံးကိုလား၊ အဲဒါတော့ ဆောရီးပဲ’

‘ကြီးကျယ်လိုက်တာ၊ တို့က အသည်းနှလုံးဆိုရင် ဆိတ်အသည်းနှလုံးက လွဲပြီး ဘာမှမကြိုက်ဘူး’

သည်တစ်ခါတော့ မင်းကို ပြုံးသည်။ သည်နံနက်ခင်း မှာ ဒီငတိမကို စလို့နောက်လို့ စကားပြောလိုကောင်းနေပါ လား။

‘ဒါဖြင့် ဘာတောင်းမှာလဲ’

‘ဟောဟို ပန်းရုံနားက နှင်းဆီပွင့်ကြီးလေ၊ ယူ မြင် တယ်မို့လား’

သူမ လက်ညှိုးညွှန်ရာသို့ မင်းကိုက လှမ်းကြည့်၏။

အနီသွေးညှို့နေသည့် နှင်းဆီပွင့်ကြီး။

‘တို့ လိုချင်တယ်၊ ပေးပါလားဟင်’

‘ရပါတယ်၊ တို့က မတွန့်တိုတတ်ပါဘူး’

‘ကြည့်စမ်း၊ ယူက တို့ထင်တာထက်တောင်သဘော ကောင်းနေပါလား’

‘မမြှောက်ပါနဲ့၊ ရိုးရိုးသားသားပြောလည်း ပေးမှာပါ၊ ပန်းဆိုတာ မိန်းမတွေအတွက်ပဲလေ၊ ပေးရမှာပေါ့’

မင်းကိုက ပန်းရုံဘက်လျှောက်သွားပြီး အလှဆုံး အနီ သွေးရင့်ရင့် ပန်းနှစ်ပွင့်ကို ချိုးပြီးယူလာ၏။

‘ယူက စေတနာ အရမ်းထက်သန်တာပဲ’

‘ပင့်ပြန်ပြီ’

‘ယူနဲ့ တို့က အိမ်နီးချင်းတွေပဲလေ၊ ယူကို တို့ခင်ချင် တယ်’

‘စိတ်ထဲကပါလို့ ပြောတာလား’

‘တကယ်ပါ၊ ယူက တို့အပေါ် စေတနာတွေ ကောင်း တော့ တို့က ယူကို ဖိတ်ရဦးမယ်’

‘တို့ မေမေ ပြောပြီးပါပြီ’

‘ဟယ်...ဟုတ်လား၊ ဒါဖြင့် တို့အိမ်တက်ပွဲကို ယူ

လာဖြစ်အောင် လာနော်'

'ပါးစပ်နဲ့ဖိတ်ရင် ပါးစပ်နဲ့ပဲ လာမယ်လို့ပြောမှာ'

'ယူကလည်း ယူဖေဖေနဲ့ မေမေကို ဒက်ဒီနဲ့ မာမိ
ကိုယ်တိုင်သွားဖိတ်တာ'

'ဖိတ်စာမှာ တို့နာမည်လည်း မပါဘူး'

'ဒါဆို နက်ဖြန်မနက်ဖိတ်စာမှာ ယူနာမည်ကို စာလုံး

ကြီးနဲ့ ရေးပြီးဖိတ်မယ်'

'တို့နာမည်သိလို့လား'

'ပြောမှ သိမှာပေါ့'

'မင်းကိုကိုတဲ့၊ ကိုကိုလို့ခေါ်ရင် စိတ်မဆိုးဘူး'

'တို့ နာမည်လည်း မှတ်ထားနော်၊ မေထွဋ်ခေါင်တဲ့

ညီမလေးလို့တော့ မခေါ်နဲ့၊ မကြိုက်ဘူး'

ပြောပြီး မျိုးတူးသွက်လက်စွာ ကျောခိုင်းပြေးထွက်

သွားသည့် 'မေထွဋ်ခေါင်' ကို မင်းကို မျက်လုံးအဝိုင်းသားနှင့်
ကြည့်နေမိပါ၏။



စကားတွေ ပြောပြပြီးမှ သူ့နာမည်က မေထွဋ်ခေါင်
တဲ့ နွယ်ဦး ဆိုသည့်စကားနှင့် စကားစသတ်၏။

နေ့လယ်ဘက် အမေ ဈေးသွားနေသဖြင့် အိမ်မှာ
နွယ်ဦးနှင့်မင်းကို နှစ်ယောက်တည်းသာရှိသည်။

'အဲသလိုနှင့် မေထွဋ်ခေါင်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးနှင့်
မင်းကိုဆိုတဲ့ကောင်လေးတို့ ရင်းနှီးခင်မင်သွားကြလေသည်
ပေါ့'

'မဟုတ်သေးဘူးလေ'

'ဘာကိုမဟုတ်သေးတာလဲ ကိုကို'

'မေထွဋ်ခေါင်နဲ့ ခင်မင်တဲ့သဘော ဖြစ်သွားတာကို
နွယ်ဦး မကြိုက်ရင် ငါ သူ့ကို မခင်ဘဲ နေလိုက်ပါ့မယ်'

* နွယ်ဦးမှာ အဲသလို စိတ်ထားသေးသိမ်တာမျိုးမရှိပါဘူးနော်၊ ကိုကို အသိမိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်းဆိုရင် နွယ်ဦး သူငယ်ချင်းပါပဲ၊ ကိုကိုက ခင်ရင် နွယ်ဦးကပါ လိုက်ခင်မှာပါ *

* ပြောမယ် *

* ဘာလဲ ကိုကို *

* နင် သေသေချာချာ နားထောင်ပါ *

* ထောင်မယ် *

* ငါ့ရင်ထဲမှာ နင်တစ်ယောက်ပဲရှိတယ် သိလား *

* ပေးထားတဲ့ ကတိရှိတယ်နော်၊ တစ်နှစ်ကြီးများ

တောင် လိုသေးတယ် *

* သိပါတယ် *

* သိရင် စိတ်လှုပ်ရှားအောင် မပြောပါနဲ့ကွာ *

နွယ်ဦးက အကြမ်းပန်းကန်ထဲ ရေခွေးငုံ့ပေးသည်။

ပြီး လက်ဖက်ခွန်းထဲသို့ ပုစွန်ခြောက်ဖတ်လေးများ ထည့်ပေး၏။

* မပြောနဲ့ဆိုပေမယ့် ထပ်ပြောရဦးမယ် နွယ်ဦး *

မျက်နှာမှာ ရှက်ရိပ်သန်းသော်လည်း နွယ်ဦးက နား

ကို စွင့်ထားသည်။

* ဆယ်တန်းဖြေပြီးတဲ့နေ့မှာ နင် ငါ့ကို ချစ်တယ်လို့ ပြောမှာ သေချာတယ်နော် *

* သေချာပါတယ် *

* အေးလေ၊ သေချာရင် နင် စိတ်အနှောင့်ယှက်ဖြစ်မယ့် စကားတွေ ငါ မပြောတော့ပါဘူး *

* စိတ်မဆိုးကြေးနော် *

* ဆိုးစရာ အကြောင်းမရှိပါဘူး၊ သတ်မှတ်ထားတဲ့ ရက်မှာ နင်က ငါ့ကို ချစ်တယ်လို့ ပြောမှာပဲဟာ *

နွယ်ဦး ပြုံးနေဆဲမှာ ထွန်းဇော် အပြေးကလေး ရောက်ချလာ၏။

* ရေးကြီးသုတ်ပျာနဲ့ ဘာဖြစ်လာတာလဲ ကိုဇော် *

* ကားပါမစ်တွေ ကျန်ခဲ့လို့ဟ၊ ငါ့သူငယ်ချင်းလည်း ကားနဲ့ပါလာတယ်၊ မင်းကိုကော ဘယ်တုန်းက ရောက်လဲ *

* ကြာပြီ *

* အေး... ညီမလေးနဲ့ စကားပြောနေကြကွာ၊ ငါ့ပြန်ပြေးရဦးမယ် *

စာရေးစားပွဲ အံ့ဆွဲထဲမှ စာရွက်စာတန်းများကို ယူပြီး ထွန်းဇော် ကသောမျောပါး ပြန်ထွက်သွားသလို။

* ခုတစ်လော ကိုဇော် အလုပ်... *

ဖြစ်တယ် ကိုကို၊ မနေ့က အမေ့ကို ငွေတွေအပ်နေတာမြင်
တယ်*

ဟုတ်လား

*ကိုကိုကိုလည်း အကြွေးပြန်ဆပ်ရဦးမယ်လို့ ပြောနေ
တယ်*

သူနဲ့ငါ ဘာအကြွေးမှ မရှိပါဘူး

နွယ်ဦးက မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်တော့ မင်းကိုက
မျက်နှာကို လွဲသည်။

ကိုကို ညာတတ်သလားဟင်

နွယ်ဦး သိတာပဲ

နွယ်ဦးသိတဲ့ ကိုကိုက မညာတတ်ဘူး

အေး... မညာတတ်ဘူးပေါ့

ပြောပြီး ရေခွေးကြမ်းပန်းကန်ကို မ,ယူသောက်
သည်။

ဒီမယ် ကိုကို

အင်

*ကိုဇော်က အကုန်ပြောပြတယ်သိလား၊ ကိုကိုဆီက
ငွေတွေ ဆွဲယူတာ သုံးသောင်းလောက်ရှိနေပြီတဲ့*

ဟာ... ဒီကောင်

မဟုတ်ဘူးလို့ ငြင်းဦးမှာလား

မင်းကို ဘေးကြပ်နံ့ကြပ် ဖြစ်နေ၏။

နွယ်ဦး၏ အကြည့်စူးစူးကို ရှောင်တိမ်းရလည်း ခက်
နေ၏။

သူမှာ လိုအပ်လို့ယူတာပဲ နွယ်ဦးရယ်

*နွယ်ဦးကို မလျှို့ဝှက်နဲ့သိလား၊ လျှို့ဝှက်ရင် သိပ်
မုန်းတာပဲ*

မင်းကို ငြိမ်နေ၏။

ကိုကို

ပြောပါ

*နွယ်ဦးတို့ မိသားစုအပေါ် ကိုကိုဘာလို့ အရမ်း
ကောင်းနေတာလဲဟင်*

နွယ်ဦးကို ချစ်လို့ ဆိုသည့်စကားအသံက ရင်မှာ
ပဲ့တင်ထပ်နေ၏။ နှုတ်က နွယ်ဦးအမေးကို လုံးဝ မဖြေဖြစ်ပါ
ချေ။



‘သမီး ကိုကို စားနေတာကို ဘာသွားနောက်နေပြန်လဲ’

‘မနောက်ပါဘူး၊ စားကောင်းရဲ့လားလို့ မေးတာပါ’
မိဘအားလုံးမျက်နှာမှာ အပြုံးတွေကိုယ်စီ။ မေထွဋ်ခေါင်က မင်းကို စားသောက်ပြီးသောအခါ ခြံထဲခေါ်သွားသည်။

အိမ်တက်ဘုရားကိုးဆူဖြစ်သဖြင့် ခြံအတွင်း ထင်းရှူးပင်ပုလေးများမှာ ရောင်စုံလျှပ်စစ်မီးများ ထွန်းထားသည်။

‘မေးစမ်းပါရစေ’

‘ဘာကို မေးမှာလဲ’

‘နွယ်ဦးဆိုတဲ့ နာမည်ကို ဘယ်လိုလုပ်သိတာလဲ’

‘အလွယ်လေးများ’

မေထွဋ်ခေါင်က ဦးဆောင်ပြီး အပြာရောင်ခုံတန်းလေးဆီ လျှောက်ခဲ့ကြသည်။ ဧည့်သည်များ တဖွဲဖွဲရောက်လာသည်ကို လှမ်းမြင်၏။

‘မနေ့က တို့ မုန့်ဟင်းခါးသွားစားတယ်’

မနေ့နံနက်က မေမေနှင့် ဗိုလ်တထောင်ဘုရားပါသွား၍ နွယ်ဦးကို ဈေးကူရောင်းမပေးနိုင်ခဲ့။ နွယ်ဦးတစ်ယောက်ဘည်း ဆိုင်ထွက်သည်။

အိမ်တက်မင်္ဂလာပွဲမှာ နှစ်ဖက်မိဘတွေ ပိုမိုရင်းနှီးသွားကြသည်ဟု မင်းကိုထင်သည်။

မေထွဋ်ခေါင်က ထံပါးမှာတိုးကပ်လာထိုင်ပြီး ရွှေတောင်ခေါက်ဆွဲကို ခေါင်းမဖော်တမ်းစားနေသည့် သူ့ကို...

‘ဖြည်းဖြည်းစား၊ နောက်က လူမလိုက်လာပါဘူး၊ မာမီချက်တဲ့ ရွှေတောင်ခေါက်ဆွဲက နွယ်ဦးချက်တဲ့ မုန့်ဟင်းခါးလောက်တော့ ကောင်းမှာ မဟုတ်ဘူးပေါ့’

‘ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ’

မင်းကို အသံ အနည်းငယ်ကျယ်သွားသဖြင့် မေထွဋ်ခေါင်မာမိက လှမ်းကြည့်ပြီး-

စားရင်း သူ့နာမည်ကို မေးတာပေါ့၊ သူက နွယ်ဦး
လို့ပြောတယ်၊ တို့ကလည်း တို့နာမည်ကို ပြောပြပါတယ်
ဒါပေမဲ့ သူက တို့နာမည်ကို တို့မပြောဘဲနဲ့ သိနေတာ

မဆန်းပါဘူး၊ တို့ပြောထားလို့ နွယ်ဦးက သိနေတာ
ကိုကိုက နွယ်ဦးကို အကုန်ပြောတာပဲနော်

အခင်ဆုံး မိန်းကလေးသူငယ်ချင်းဆိုလို့ သူတို့
ယောက်တည်းပဲရှိတာ

ခုဆိုရင် ကိုကိုမှာ နှစ်ယောက်ရှိသွားပြီ

တစ်ယောက်က ဘယ်သူလဲ

မေထွဋ်ခေါင်လေ

ရောင်စုံမီးပွင့်များကြားမှာ ပြုံးရယ်နေသည့် မျက်နှာ
မင်းကိုက ခေါင်းညိတ်အသိအမှတ်ပြုတော့...

အရမ်းပျော်တာပဲ ကိုကိုရယ်

ပြောပြီး မေထွဋ်ခေါင်က မင်းကို လက်မောင်းကိုဆုတ်
ကိုင်သည်။

ကလေးငယ်တစ်ယောက်၏ ပျော်ရွှင်မှုမျိုး သူမမှာ
ရှိနေသော်လည်း သူနှင့် မေထွဋ်ခေါင်က ကလေးအရွယ်တော့
မဟုတ်ကြချေ။



သားတို့ကျောင်းမှာပဲ လိုက်အပ်ပေးလိုက်ပေါ့၊ အစ်ကို
နဲ့ ကျောင်းအုပ်ကြီးက ရင်းနှီးခင်မင်နေတာပဲဟာ ဆိုသည့်
စကားကို မင်းကို ကက်ဆက်တိုးတိုးဖွင့်နေရာမှ ကြားသည်။

ဟုတ်တယ် မျိုး၊ ကိုတင်မောင်မောင် သမီးငယ်က
နယ်က ကိုးတန်းအောင်လာတာ၊ ဆယ်တန်းကို သားနဲ့အတူ
တက်ကြရမှာ၊ ကျောင်းအပ်ဖို့အတွက် အစ်ကို တာဝန်ယူပေး
ပါ့မယ်လို့ပြောတော့ လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံး ဝမ်းသာနေ
လိုက်ကြတာလေ၊ နေရာစိမ်းမှာ မျက်နှာစိမ်းတွေနဲ့ နေရတော့
သူတို့မိသားစုက အစ်ကိုတို့မိသားစုကို အရမ်းခင်တွယ်ရှာ
ပါတယ်

လင်မယား နှစ်ယောက်စလုံး စိတ်ရင်းသဘောထား တွေ မဆိုးပါဘူး၊ သူတို့ သမီးလေးကလည်း သားကို ခင်မင်ပုံ ရတယ်၊ သားနဲ့ တစ်ကျောင်းတည်း အတူတက်ကြမယ်ဆိုတော့ အရမ်းအဆင်ပြေကြတာပေါ့။

ခုလာမည့် တနင်္လာနေ့ ကျောင်းအပ်ကြရတော့မည်ကို မင်းကို တွေးမိသည်။ နောက်ပြီး မေထွဋ်ခေါင်နှင့် ကျောင်း အတူသွားရမည့်ကိစ္စ။

သည်ကိစ္စသည် မင်းကိုအတွက် ခေါင်းအခဲရဆုံးဖြစ် သည်။ မေထွဋ်ခေါင်နှင့် အတူသွား အတူလာရှိခဲ့လျှင် နွယ်ဦး ရင်မှာ ဘယ်လောက်ခံစားရရှာမည်လဲ။

သူက ကျောင်းကို ကားနှင့် သွားရသည်ထက် နွယ်ဦး ၏ အပေါစားထီးကလေးကို အတူဆောင်းပြီး မိုးရေစက်တွေ ကို လက်နှင့်ခံ၍ကျီစယ်ရသည့် အပျော်မျိုးကို သူပိုမိုနှစ်သက် သည်။

သူအတွေးတွေဝေနေစဉ်မှာ မေမေက သူ့ကိုလှမ်းခေါ် သည်။ သူ ဖေဖေနှင့်မေမေ ထိုင်နေသည့် ဆက်တီ၏ မျက် နှာချင်းဆိုင်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

‘မေထွဋ်ခေါင်ကို သားတို့ကျောင်းမှာ တက်ရဖို့ သား ဖေဖေက လိုက်အပ်ပေးမယ်၊ နယ်ပယ်သစ်ကို ရောက်လာတဲ့

လူသစ်ဆိုတော့ သားက မေထွဋ်ခေါင်ကို စောင့်ရှောက်ပါ၊ အစစအရာရာ ကူညီပါ။’

‘ကျောင်းသွားရင် အတူတူသွားရမှာလား။’

‘အတူတူသွားရမှာပေါ့၊ အိမ်ကကား မအားရင် သူတို့ ကားနဲ့သွားရမယ်၊ သူတို့ ကားမအားရင် အိမ်ကကားနဲ့ သွား ရမယ်၊ အပြန်ပြန်အလှန်လှန် ရင်းရင်းနှီးနှီး ရှိနေရမယ် သား။’

‘သူတို့မှာ ဒရိုင်ဘာမှမရှိတာ မေမေ၊ နေ့တိုင်း သား တို့က ပို့နေရမှာပေါ့။’

မေမေ စကားမဟခင် ဖေဖေက...

‘ဒရိုင်ဘာက မနက်ဖြန်ဆို ရှိလာမှာပါသားရဲ့၊ ဖေဖေ ခတ်ဆွေ ဦးမြတ်ထွန်းတို့တိုက်မှာ မောင်းခဲ့တဲ့ ဦးပေါ်ထွန်းကြီး ထား၊ ဦးမြတ်ထွန်း စီးပွားကျလို့ ကားရောင်းလိုက်တော့ ဦးပေါ် ထွန်းခမျာ အလုပ်လက်မဲ့ ဖြစ်သွားရှာတယ်၊ ခု ကားပြန်မောင်း အောင် ဖေဖေကပဲ စီစဉ်ပေးတာ။’

ဦးပေါ်ထွန်းကို အတွေးမှာ မြင်သည်။

သူနှင့်လည်း ရင်းရင်းနှီးနှီး ရှိခဲ့၏။

‘အင်း... ဖေဖေနဲ့ မေမေကတော့ မေထွဋ်ခေါင်တို့ သားစုအပေါ် အရမ်းကောင်းနေကြတာပါပဲလား။’

‘အိမ်ချင်းနီး ခြံချင်းကပ်ပဲ သားရယ်၊ ပြီးတော့ လူ

တန်းစားတူ ဂုဏ်ရည်တူတွေပဲ၊ ဂုဏ်သရေရှိတဲ့လူနဲ့ ပေါင်
 သင်းမှ အဆင့်အတန်းဆိုတာ မြင့်လာရတယ်၊ မေမေသာ
 အဆင့်တန်းမြင့်ဖို့အတွက် အဆင့်တန်းရှိတဲ့သူတွေနဲ့ ပေါင်
 သင်းစေချင်တာကတော့ မေမေတို့ရဲ့ ဆန္ဒအမှန်ပဲ။

သည်စကားကတော့ နွယ်ဦးကို ထိပါးသည် ထင်စ
 သည်။

အဆင့်အတန်းဆိုတာကို ဂုဏ်တွေ၊ ငွေတွေနဲ့ သင်
 မှတ်ပါသလား။



‘ရပ်မပေးနဲ့ ဦးပေါ်ထွန်း’

နောက်ပါးမှ မေထွဋ်ခေါင်အသံကြောင့် မင်းကိုက
နောက်သို့ ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်၏။

‘ကိုကို ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ နွယ်ဦးနဲ့ ကျောင်း
အတူသွားရတာကို တော်တော်ဂုဏ်ရှိတယ် ထင်နေလို့လား’

‘ကိုယ် ကျောင်းသွားတိုင်း နွယ်ဦးကို ဝင်ခေါ်ပြီး
သွားတတ်တာကို ထွဋ်ခေါင် သိသားပဲဟာ’

‘သိတယ်...သိတယ်၊ ကိုကိုကားနဲ့ နွယ်ဦးကိုခေါ်တာ
အမှ ပြောစရာမလိုဘူး၊ ထွဋ်ခေါင်ကားပေါ်ကိုတော့ မုန့်ဟင်း
မီးရောင်းတဲ့ကောင်မကို မတင်နိုင်ဘူး’

‘ကိုယ်ကလည်း ထွဋ်ခေါင်ကားနဲ့ ခေါ်တင်လာမယ်
ပြောပါဘူး၊ ကိုယ် ဆင်းနေမှာပါ’

‘ကိုကို နွယ်ဦးကို ဒီလောက်ပဲခင်သလား’

‘သူငယ်ချင်းတွေပဲဟာ၊ နွယ်ဦးဆို ထွဋ်ခေါင်ကို ဘယ်လောက်ခင်သလဲ၊ ထွဋ်ခေါင် မုန့်ဟင်းခါးကြိုက်တတ် မုန့်သိလို့ သူ့ခမျာ ထမင်းချိုင့်ကလေးနဲ့ ထည့်ထည့်ယူလာ ရှာတာပဲ’

‘အဲဒါကို ထွဋ်ခေါင်စားတယ် ထင်သလား’

မင်းကိုက သူမကို မျက်လုံးအဝိုင်းသားနှင့်ကြည့် သည်။ ဦးပေါ်ထွန်းက ကားကိုဘီးလိမ့်ရုံမျှသာ မောင်းနေ၏။

‘ကျောင်းနောက်ဘက်က ခွေးသားအုပ်မကို သွား ကျွေးပစ်တာသိလား’

‘ဘာ...’

‘မုန့်ဟင်းခါး ကြိုက်တတ်ပေမယ့် သူများ အလကား ပေးတာကို ဘယ်တော့မှမစားဘူး သိလား၊ ကိုယ့်မျက်စိကွယ် ရာက အစားအစာဆို စားဖို့ ပိုတောင်ဝေးသေး’

‘ဒါ ထွဋ်ခေါင် နွယ်ဦးကို စော်ကားတာပဲ’

‘နာနေတယ်လား’

မင်းကို မျက်နှာ ခပ်တင်းတင်းဖြစ်အသွားမှာ-

‘ဦးပေါ်ထွန်း ကားရပ်ပေးလိုက်၊ မုန့်ဟင်းခါးသည် နဲ့ ကျောင်းအတူသွားရမှ သူက စားဝင်အိပ်ပျော်တာ’

ဦးပေါ်ထွန်းက ကားဘရိတ်ကို အသာနှင်းမိသည်။

စားအရပ်မှာ မင်းကိုက ကားတံခါးဖွင့်ပြီး ဆင်း၏။

‘ကိုကိုစိတ်ဓာတ်က သိပ်အောက်တန်းကျတာပဲသိ လား၊ သူဌေးသားသာဆိုတယ် ခွေးဝဲစားမနဲ့ သိပ်ပေါင်းချင် တယ်’

သူ ဘာမှ ပြန်မပြောရခင် ကားကမောင်းထွက်သွား သည်။

ပင့်သက်ကို မှုတ်ထုတ်ပြီး လမ်းကိုခပ်သွက်သွက် တလေးအလျှောက်မှာ မိုးကရွာချသည်။ မြေနီလမ်းချိုးလေး အကွေ့မှာ နွယ်ဦးကို ထီးတစ်ချောင်းနှင့် တွေ့၏။

‘ကိုကိုရယ်၊ ကားနဲ့ ကျောင်းကိုတန်းသွားတာ မဟုတ် ဘူး’

ပြောရင်း ထီးကလေးမိုးပေးသည်။

မင်းကို နှုတ်ကို ဆိတ်ထား၏။

ပြောစရာအကြောင်းတွေက ကောင်းခဲ့သည်မှမဟုတ်။ ထီးကလေးတစ်ချောင်းကို နှစ်ယောက်အတူအဆောင်း မှာ မိုးရေစက်နှင့်အတူ မိုးသက်လေပါ ပါလာ၏။

မိုးစိုမည်စိုးသဖြင့် နွယ်ဦးက ထီးကလေးကို သူ့ဘက် ပိုပြီး ညွတ်ပေးသည်။

ကျောင်းဝင်းအဝင်မှာ ကျောင်းကော်ရစ်ဒါပေါ်
သူတို့ကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေသည့် မေထွဋ်ခေါင်၏ များ
လုံးအကြည့်ကို မင်းကိုကော နွယ်ဦးပါ သတိမထားမိပါချေ



- ၂၁ -

‘အန်တီမျိုး စဉ်းစားကြည့်၊ ကိုကို အဲသလိုလုပ်တော့
သမီးဘယ်လောက် အောက်သွားလဲ၊ မုန့်စားဆင်းတော့ သမီး
ကပါလာတဲ့မုန့်ကို အတူစားဖို့ သွားခေါ်တော့လေ သူက အဲဒီ
မုန့်ဟင်းခါးသည်မနဲ့ ခေါင်းချင်းဆိုင်ပြီး မုန့်ဖတ်သုတ်တွေကို
မရွံ့မရှာ စားနေလိုက်တာ၊ သမီးခေါ်တာကိုတောင် မလိုက်
နိုင်အောင် ဖြစ်နေတယ်’

စကားတွေကို နားထောင်ရင်း ဒေါ်ခင်မျိုးမြတ် ရင်
တမမ ဖြစ်နေရသည်။ အခြေအနေတွေက ဒီလောက်တောင်
ဖြစ်နေသလား။ ကားနှင့် ကျောင်းကိုလိုက်ပို့တိုင်း လမ်းတစ်
ဝက်ကဆင်းပြီး မုန့်ဟင်းခါးသည်မလေးနဲ့ ကျောင်းအတူ သွား
နေတာကြာပြီ ဆိုပါလား။

ဒီကိစ္စကို ကိုအောင်ကြူ ဘာမှမစဉ်းစား။

သားက ကိုအောင်ကြူကို နှုတ်ပိတ်ထားပြီမှန်းလည်း ဒေါ်ခင်မျိုးမြတ် အတတ်သိလိုက်သည်။

ကျောင်းမတက်တဲ့နေ့တုန်းက သူ မုန့်ဟင်းခါးသည် မကို ရှေ့တန်းတင်ပြီး တရင်းတန်းနေဖို့ လာမိတ်ဆက်ပေး တယ်လေ။ သမီးက သိနေတာပဲဟာ။ အဖက်မတန်သလို နေပြလိုက်တာ။ အဲဒါ ကျောင်းဆင်းတော့ ကိုကိုက သမီးကို ဘာပြောတယ် မှတ်သလဲ။ သိပ်မိုက်ရိုင်းတာပဲတဲ့။ ဇွယ်ဦးက ဝမ်းနည်းလို့ မျက်ရည်တောင်ကျတယ်တဲ့။ အဲဒါနဲ့ သမီးက ကိုကိုက တိတ်ပါကလေးရယ်ဆိုပြီး မျက်ရည်သုတ်မပေး လိုက်ဘူးလားလို့ ငေါ့ပြောပစ်လိုက်တယ်လေ။ အန်တီမျိုးသား ကို ထွင်ခေါင် မုန်းပစ်ချင်လာပြီသိလား။

‘မုန်းတော့ မမုန်းပါနဲ့ သမီးရယ်’

‘အန်တီမျိုးသားက သမီးကို ခင်မှမခင်တာ’

‘ခင်ပါတယ် သမီးရယ်။ သားက သမီးကို ဘယ် လောက်ခင်တယ်ဆိုတာ အန်တီမျိုး သိပါတယ်။ မနေ့က အိမ် မှာ နန်းကြီးလုပ်စားတော့ သားက ဘာပြောတယ် မှတ်လဲ။ ထွင်ခေါင်ကို သတိရလိုက်တာတဲ့။ ထွင်ခေါင်က နန်းကြီးလုပ် ကိုလည်း အရမ်းကြိုက်တာတဲ့’

‘အဟုတ်ပြောသလား အန်တီမျိုးရဲ့’

‘အဟုတ်ကိုပြောတာပါ သမီးရဲ့။ မနေ့က သမီးတို့ မိသားစုအားလုံး ခရီးလွန်နေကြတယ်လေ’
မေထွင်ခေါင် ခေါင်းကလေးညိတ်၏။

‘နန်းကြီးလုပ်စားမှာကို ကိုကိုက ကြိုပြောမထားဘူး။ ပြောထားရင် မာမိတို့နဲ့ ကျောက်တန်းကို ဘယ်လိုကံသွားမလဲ’

‘သမီးအန်ကယ် စားချင်တယ်ဆိုလို့ အားချင်းစီစဉ်ရ တာလေ။ ဒါကြောင့် သားက သမီးကို ကြိုမပြောနိုင်တာပါ’
မေထွင်ခေါင်မျက်နှာ ပြုံးယောင်သန်းသည်။ မင်းကို ကို အကြောင်းစုံတိုင်ပြီးမှ မေထွင်ခေါင် တစ်ဖက်ခြံသို့ ကူး သွား၏။

‘စကားတွေကို အကုန်ကြားတယ်။ မနေ့က နန်းကြီး လုပ်မလုပ်ဘဲနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ လုပ်စားတယ်လို့ မေထွင်ခေါင် ကို ပြောလိုက်တာလဲ’

ဦးမင်းလတ်က အခန်းထဲက ထွက်လာပြီး အရယ်နှင့် မေးသည်။

‘သည်လိုမှ မပြောရင် ထွင်ခေါင်က သားကို စိတ်ဆိုး ပြေမှာ မဟုတ်ဘူး’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ မျိုးရဲ့’

‘အစ်ကို့သားအကြောင်း ထွင်ခေါင်တိုင်နေတာ အစ်ကို မကြားဘူးလား၊ ခုလို စကားကိုလှအောင်ပြောပြီး သားက သမီးကို သတိရတတ်ပါတယ် ပြောလိုက်တော့ ထွင်ခေါင်ကျေနပ်သွားတာပေါ့’

‘အင်း... ကိုတင်မောင်မောင်တို့မိသားစုနဲ့ ကိုယ်တို့ရွှေလမ်းငွေလမ်း ဖောက်ကြရတော့မယ် ထင်တယ်’

ဦးမင်းလတ်က ဒေါ်ခင်မျိုးမြတ်နံဘေးမှာ ဝင်ထိုင်သည်။

‘မျိုးတို့ မျှော်လင့်ထားသလို လွင်တို့ကလည်း မျှော်လင့်နေတယ် အစ်ကို၊ တစ်နေ့က ဈေးလာရင်း ဆိုင်ကိုဝင်လာတယ်၊ သားရေးသမီးရေးကိစ္စကို ရယ်ရယ်မောမော ပြောဖြစ်ကြတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခက်နေတာက အစ်ကို့သား အစ်ကို’

‘သားက ဘာဖြစ်နေလို့လဲ’

‘မုန့်ဟင်းခါးရောင်းတဲ့ ကောင်မလေးကို သားက အရမ်းအရေးပေးနေတယ်၊ ဒီကိစ္စ အစ်ကို့ကို မျိုးပြောခဲ့ဖူးပါတယ်၊ မျိုး စိုးရိမ်နေတာက သား အဲဒီကောင်မလေးကို လွန်လွန်ကျွံကျွံ သံယောဇဉ်ဖြစ်နေမှာကို စိုးရိမ်တယ်’

ဦးမင်းလတ် စဉ်းစားရတော့၏။

သားနှင့်ပက်သက်သည့် အခြေနေကို ကိုအောင်ကြူ

အသိပေးတန်သလောက်တော့ အသိပေးခဲ့ပါ၏။ ဒီကိစ္စကို မင်းလတ်က ဇနီးဖြစ်သူကို ပြန်လည်မပြောပြခဲ့။

ဒရိုင်ဘာလှယုံကြီး ကိုအောင်ကြူ၏ စကားကို ဦးမင်းလတ်နားမှာ ပြန်ကြားယောင်သည်။

‘မောင်ကို့ကို ကျောင်းပို့ကျောင်းကြိုလုပ်နေရတော့ ကျွန်တော့်မှာ လုံးဝတာဝန် ရှိပါတယ် ဆရာ၊ နွယ်ဦးဆိုတဲ့ ကောင်မလေးက မုန့်ဟင်းခါးရောင်းပေမယ့် တည်ငြိမ်အေးအေးပြီး ရိုးသားပါတယ် ဆရာ၊ အဲဒီ နွယ်ဦးဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို မောင်ကို သံယောဇဉ်ကြီးနေတယ်လို့ ကျွန်တော် ခင်တယ်၊ ကားနဲ့ ကျောင်းကို ခဏခဏတင်ခေါ်ဖူးပါတယ်’

ဦးမင်းလတ် ပင့်သက်ချသည်ကို ဒေါ်ခင်မျိုးမြတ်မြင်။ သား၏အရေးက သံယောဇဉ်လောက်နှင့် အေးသွားချင် တော်ရဲ့။ ဇနီးဖြစ်သူ ပြောသလို...

အို... သည်အရွယ်တွေဟာ စိတ်လှုပ်ရှားတတ်ကြတာပဲ၊ လှုပ်ရှားမှုတွေ ငြိမ်သက်သွားရင် အားလုံး တည်ငြိမ်အေးချမ်းသွားမှာပါ။

‘အစ်ကို ဘာတွေ စဉ်းစားနေတာလဲ’

အသံဖြတ်ဝင်လာမှ သတိကို ပြန်ချုပ်ရသည်။

‘အဲဒါ အစ်ကို့သားကို ကြပ်မတ်ဦး၊ ဟိုတစ်လောက

တော့ မျိုးကို ပြန်အော်တယ်လေ၊ မျိုး ဒေါသဖြစ်လိုက်
တာ အသားကိုတုန်ရော၊ ဒီနွယ်ဦးဆိုတဲ့ ကောင်မလေးနဲ့ ပတ်
သက်တဲ့စကားကို ဘယ်လိုမှ ပြောလို့မရဘူး၊ အစ်ကိုသားက
ကောင်မလေးဘက်က လိုက်ပြီး သိပ်မှာတာပဲ

‘အင်း... ဒီလိုကိစ္စတွေမှာ စင်ဆင်ခြင်ခြင်တော့
ပြောပါ မျိုးရာ၊ တစ်ဖက်ကို နှိမ့်ချဖိထောင်းတဲ့ စကားမျိုးတော့
မဖြစ်ပါစေနဲ့၊ မျိုးလည်း ပညာတတ်တစ်ယောက်ပဲဟာ၊ စဉ်း
စဉ်းစားစားပြောပါ၊ ဆိုပါ’

‘အို... မျိုးကတော့ သားကို နွယ်ဦးဆိုတဲ့ ကောင်မ
လေးနဲ့ ပတ်သက်နေတာ ဘယ်လိုမှ စိတ်မချမ်းသာဘူး’

ဦးမင်းလတ် နှုတ်ကိုဆိတ်ထားလိုက်သည်။

သား၏ စိတ်ဓာတ်အင်အား။

သား၏ စရိုက်။

သားသည် သူမှန်သည်ထင်လျှင် နောက်ကြောင်း
ပြန်မကြည့်တတ်သည့်ညာဉ်လေးတော့ ရှိ၏။



ခေါ်သံကို ကြားသည်။

မည်သူအသံ ဆိုသည်ကိုလည်း မေထွင့်ခေါင်သိ၏။

ဒေစီက နောက်သို့ ဆတ်ခနဲလှည့်ကြည့်ပြီး-

‘မုန့်ဟင်းခါးရောင်းတဲ့ကောင်မက ခေါ်နေတာ ထွင့်
ခေါင်’

တီးတိုးပြောသည်။

‘လူပါးဝလိုက်တာ၊ သူက ငါ့နာမည်ကိုခေါ်လို့’

မျက်နှာကို မှုန်ထားဆဲမှာ အနားသို့ နွယ်ဦးရောက်
လာ၏။

‘နောက်ကနေ ဘာလို့အော်ခေါ်နေတာလဲ’

‘ဟို... ဟိုဒင်းကွာ၊ ကိုကို ကျောင်းမတက်တာ နှစ်
ရက်ရှိလို့ မေထွဋ်ခေါင်ကို မေးကြည့်တာပါ။ မေထွဋ်ခေါင်နဲ့
ကိုကိုက ခြံချင်းကပ်လျက်နေကြတာမို့လား’

မေထွဋ်ခေါင်က နှုတ်ခမ်းကိုတွန့်ကွေးလိုက်ပြီး...

‘ကိုကိုအကြောင်း တကယ်မသိဘူးလား’

‘မသိလို့ မေးတာပါကွာ’

‘ဟင်း...ဟင်း...ကိုကိုလေ မုန့်ဟင်းခါးတွေ အစား
ကောင်းလို့ ဝမ်းတော်တွေလားနေတာ အိပ်ရာမှာ မြောမြောလေး
ပဲရှိတယ်’

‘ဟင်...’

‘ဒီမယ်...ယူကို ကိုကိုမိဘတွေကိုယ်စား တောင်းပန်
ပါရစေ၊ ခုတစ်လော ဝမ်းရောဂါတွေ ဖြစ်နေတာ ယူလည်း
သိသားပဲ၊ ဒီတော့ ကိုကိုကို အားတိုင်းယားတိုင်း မုန့်ဟင်းခါး
တွေချည်း ဖိကျွေးမနေပါနဲ့’

မေထွဋ်ခေါင် စကားကို ဘေးမှ သူမအဖော်တွေက
တဟားဟား တဝါးဝါး ရယ်ကြသည်။ နွယ်ဦး မျက်လုံးအဝိုင်း
သား ဖြစ်နေဆဲမှာ ဒေစီက...

‘မင်းကိုကိုက မုန့်ဟင်းခါးမှ ကြိုက်သလားကွာ’

‘အေးလေ၊ အပျင်းပြေအဆာပြေ သဘောမျိုးစားပါ။

နွယ် မပြောလိုပါဘူး။ ခုတော့ကွာ ချောကလက်တို့ ကိတ်မုန့်
တို့ထက် မုန့်ဟင်းခါးကိုမှ ပိုကြိုက်ရတယ်လို့’

‘စကန္တ မုန့်ဟင်းခါးသည်တွေက သူတို့ မုန့်ဟင်းခါး
တို့ မင်းကိုကိုကြိုက်အောင် ဆေးခတ်ထားကြတယ်ထင်တယ်’

‘အဲဒါကတော့ ကာယကံရှင်တွေမှ သိမှာပဲကွာ’
တိုက်ခိုက်လာသည့် စကားလုံးတွေကို အကြည့်ရဲရဲ

ဖြင့် တုံ့ပြန်ပြီး နွယ်ဦး မေထွဋ်ခေါင်တို့ထံပါးမှ လှည့်ထွက်
သွားသည်။

နောက်ပါးမှ မေထွဋ်ခေါင်တို့အုပ်စု၏ လှောင်ပြောင်
အိမ်မောသံတွေ အတောမသတ်။

မေထွဋ်ခေါင်ကတော့ စကားများအတွက် အကျေနပ်
ပြီး ကျေနပ်နေတော့၏။



- JR -

‘တောက်...’

မင်းကို ဒေါသကိုမြင်တော့ နွယ်ဦး ခြေဖျားလက်ဖျား
လေးများပင် အေးစက်ချင်လာ၏။ ပြန်ပြောပြမိသည့် စကား
တွေအတွက် မှားပြီကို ချက်ချင်းသိလိုက်သည်။

‘ဒါ သက်သက်မဲ့စော်ကားတာ၊ နွယ်ဦးက ဒါကို
ငြိမ်ခံနေရသလား’

‘မိန်းကလေးတွေ ကိုကိုရယ်၊ ယောက်ျားလေးတွေလို
လက်သီးလက်မောင်းတန်းလို့ ဖြစ်မလား၊ နောက်ပြီး နွယ်ဦး
က သူတို့လို ကိုယ်အမူအရာနဲ့ကော နှုတ်အမူအရာနဲ့ပါ ရန်
မဖြစ်တတ်ပါဘူး’

‘ငါ ကျောင်းပျက်တာက ရိုးရိုးနေထိုင်မကောင်းဖြစ်
တာ၊ ဘာမှ ဝမ်းလျှောတာမဟုတ်ဘူး၊ သိမယ်...ကျောင်း
ရောက်ရင် ငါနဲ့တွေ့မယ်’

‘အမယ်လေး... သွားပြီးတော့ ရန်မတွေ့ပါနဲ့ ကိုကို
ရယ်၊ တော်ကြာ မုန့်ဟင်းခါးသည်မက စကားအတိုအထောင်
လုပ်တယ်ဆိုပြီး ပါးလာရိုက်နေပါ့မယ်’

‘နင် ကြောက်သလား’

‘နွယ်ဦးတို့ဘဝက အားလုံးရဲ့မျက်နှာကို မျက်နှာငယ်
လေးနဲ့ လိုက်ကြည့်နေရတဲ့ ဘဝပါ၊ နွယ်ဦး ဘယ်သူ့ကိုမှ
မယှဉ်ဝံ့ပါဘူး’

အတူယှဉ်လျှောက်နေရင်းမှ မင်းကို အံ့ကြိတ်သည်ကို
နွယ်ဦး မြင်သည်။

ကျောင်းဝင်းအဝင်သို့ ရောက်သောအခါ နွယ်ဦးက
သတိထပ်ပေး၏။

‘ကိုကို မေထွဋ်ခေါင်ကို ဘာမှ သွားမပြောနဲ့၊ နွယ်ဦး
သူ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါတယ်’

မင်းကို စကားပြန်မပြော။

ရင်မှာ အစိုင်ခဲတစ်ခုက ဖြစ်တည်နေသည်။



စိတ်ကို ထိန်းချုပ်လို့မရ။

လိုက်ရှာရင်း မေထွဋ်ခေါင်ကို ကျောင်းနောက်ဘက်က ပိန္နဲပင်ကြီးအောက်မှာ သူမ၏သူငယ်ချင်းများနှင့် အရည်ထုပ်ထိုင်စားနေသည်ကို တွေ့သည်။

သူ့ကိုမြင်တော့ မေထွဋ်ခေါင် ထိုင်ရာမှ ထလာ၏။

‘ကြည့်စမ်း... ကိုကို၊ သည်နေ့ ကျောင်းတက်မှာ’

ထွဋ်ခေါင်ကို မပြောဘူး’

‘ဒါတွေ ထားစမ်းပါလေ၊ မနေ့က ထွဋ်ခေါင် နွယ်ဦး

ကို ဘာတွေ လျှောက်ပြောတာလဲ’

‘ဪ... ဒီကိစ္စကိုမကျေနပ်လို့ ကိုကိုက ထွဋ်ခေါင်

ကို လိုက်ရှာတာလား’

မင်းကိုက မေထွဋ်ခေါင်မျက်နှာကို ခပ်မိုက်မိုက်စေ

ကြည့်ပြီး... ‘ကိုယ် ရိုးရိုးနေထိုင်မကောင်းတာကို ဝမ်းလျှော

တယ်၊ မသေရုံတမယ် မြော့မြော့လေးကျန်တော့တယ်’

ပြောနိုင်ပါတယ် ထွဋ်ခေါင်၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ဖက်သားရဲ့ ဝမ်းလျှော

အရ လုပ်ကိုင်စားသောက်ရတဲ့ လုပ်ငန်းအပေါ်မှာ ချိုးဖဲ့

စောင်းမြောင်းပြောတာတော့ မကောင်းပါဘူး’

‘ကဲ... ပြောစမ်း၊ ဘယ်သူ့ကို စောင်းမြောင်းပြော

လို့လဲ’

‘နွယ်ဦးကို’

‘ဒီမယ် ကိုကို...နွယ်ဦးလိုဟာမမျိုးကို စောင်းမြောင်း

ပြောဖို့ မပြောနဲ့၊ အတွေးထဲမှာ ထည့်ထားရင်တောင် သန

တယ် သိလား၊ ထွဋ်ခေါင်ရဲ့ အသိအကျွမ်းထဲမှာ အောက်

တန်းစားတစ်ယောက်မှမရှိဘူး၊ ထွဋ်ခေါင်က ကိုကိုလို အောက်

တန်းစားနဲ့လည်း အပေါင်းအသင်းမလုပ်ဘူး’

‘ထွဋ်ခေါင်စကားတွေ အရမ်းလွန်လာပြီ’

‘ဘာလဲ၊ နွယ်ဦးကိုထိလို့ နာတာလား၊ ယွဋ်ခေါင်ကို

နွယ်ဦးနဲ့ပတ်သက်လို့ ဘာမှလာမပြောပါနဲ့၊ ထွဋ်ခေါင် ခေါင်း

ထဲမှာ နွယ်ဦးဆိုတာ လုံးဝစာရင်းမရှိဘူး၊ ဒေစီတို့ လာ...

သွားကြမယ်ကွာ၊ ဆက်ပြောနေရင် ကိုကိုနဲ့ နပန်းလုံးဖြစ်သွား

လိမ့်မယ်’

ထံပါးမှ အားလုံး ဘောက်ဆတ်ဘောက်ဆတ်နှင့်

ထွက်သွားကြသည်။

မင်းကို ‘တက်’ကို ပြင်းပြင်းထန်ထန်ခေါက်တော့

မေထွဋ်ခေါင်က လည်ပြန်ကြည့်ပြီး မင်းကိုကို လက်သီး

ထောင်ပြသွားပါ၏။ ပြီး...

နှုတ်ခမ်းကိုလည်း မဲ့ပြသွားပါသေးသည်။



ဂျင်မီဘသန်းဆိုသည်နှင့် ရုပ်လက္ခဏာကို အတွေ့မှာ ဖမ်းမြင်သည်။ အသားဖြူဖြူ၊ လူပုံ ခပ်တောင့်တောင့်၊ ဂျင်မီဘသန်းက မင်းလို သူဌေးသားပဲဆိုသည့် ချစ်လွင်စစ်စကား ကန့်လန့်ဖြတ်အဝင်မှာ...

‘ဂျင်မီဘသန်းနဲ့ ငါနဲ့ ဘာပက်သက်နေလို့လဲ’

‘ပက်သက်တာပေါ့ကွ၊ မင်းက နွယ်ဦးကို အရေးမပြီး မေထွဋ်ခေါင်ကို လျစ်လျူရှုထားတော့ မေထွဋ်ခေါင်က မင်းကိုရွံ့ပြီး ဂျင်မီဘသန်းနားကပ်တာပေါ့’

‘အဲဒါလည်း ငါ့အလုပ်မဟုတ်ဘူး’

မျိုးမြင့်မောင်က ပင့်သက်ကို မှုတ်ထုတ်ရင်း...

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကွာ၊ ဂျင်မီနဲ့ တရင်းတနီးနေတာ မင်းကိုယ်စား တို့က ခံပြင်းတာပေါ့၊ မနေ့က ကျောင်းလာတော့

ဂျင်မီကားနဲ့ ပါလာတယ်၊ ဂျင်မီဆိုတဲ့ကောင်က ကျောင်းသားသာဆိုတယ်၊ အပြင်မှာ ခပ်ရှုပ်ရှုပ်ကောင်’

‘အဲဒါလည်း ငါနဲ့မဆိုင်ဘူး’

‘ခက်ပါလား မင်းကို၊ မေထွဋ်ခေါင်ဆိုတာ မင်းနဲ့ အိမ်နီးချင်း ခြံချင်းကပ်ဆိုတာ သတိရဦးလေ၊ ဂျင်မီလိုကောင်နဲ့ သွားသွားလာလာရှိနေတာကို တို့ မလိုလားတာအမှန်ပဲ’

‘ဟော... ပြောရင်းဆိုရင်း ဟိုမှာ ဂျင်မီနဲ့ မေထွဋ်ခေါင်’

ဂျင်မီနှင့် မေထွဋ်ခေါင် ကျောင်းအပေါ်ထပ်သို့ တက်လာကြသည်။ မင်းကို ကြည့်နေမှန်းသိ၍ မေထွဋ်ခေါင်က ဂျင်မီနားသို့ ပို၍တိုးကပ်ပြီး...

‘ဂျင်မီနော် စာမေးပွဲကြီးက ဘာမှ လိုတော့တာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျောင်းစာတွေ လိုက်နိုင်တယ်မို့လား’

‘လိုက်နိုင်ပါတယ် ထွဋ်ခေါင်ရဲ့’

‘ဂျင်မီ ကျောင်းပျက်ရက်တွေမှာ စာတွေမရှိရင် ပြောနော်၊ ထွဋ်ခေါင် ကူးပေးမယ်၊ ထွဋ်ခေါင်မှာလည်း ဂျင်မီအတွက်ပဲ ပူပန်နေရတော့တာပဲ’

ယင်းစကားကို သူတို့ရှေ့မှ ဖြတ်အသွားမှာ မေထွဋ်ခေါင်က မင်းကိုကြားအောင် အသံမြှင့်ပြောသည်။

ကျော်သွားတော့ မင်းကိုက ဟားတိုက်ရယ်သည်။
မေထွဋ်ခေါင်က ဆတ်ခနဲလှည့်ကြည့်ပြီး နှုတ်ခမ်းကိုစု၏။

‘ဘာမှ မဖြစ်ဘူး၊ ငါက ဘာမှမခံစားရဘူး၊ ထွဋ်
ခေါင်နဲ့ ကျောင်းအတူလာ အတူပြန်ဝင်က ကျွတ်သွားတာကို
ငါ့အတွက် ဘယ်လောက်ပျော်ရွှင်ရတယ်ဆိုတာ မင်းတို့ မသိ
ဘူး မျိုးမြင့်မောင်၊ အိမ်မှာနေချိန်ဆိုရင်လည်း ထွဋ်ခေါင်ရဲ့ဒဏ်
တွေကို ငါ ခံနေရတာကွ’

‘အန်တီမျိုးက မေထွဋ်ခေါင်ကို အရမ်းအရေးပေး
တယ်နော်’

မျိုးမြင့်မောင်နှင့် ချစ်လွင်က မေမေ့ကို အန်တီမျိုးဟု
ခေါ်သည်။

‘တစ်အိမ်လုံး သူ့ခြေသူ့လက်ဖြစ်နေတယ် မျိုးမြင့်
မောင်၊ တစ်ခါကများကွာ၊ ငါ့အိပ်ခန်းထဲမှာ မွေထားလိုက်
တာ’

‘ခုကော လာသေးလား’

‘မလာတာ တစ်ပတ်ရှိသွားပြီ၊ သူမလာရင် မေမေက
ငါ့ကိုဆူရော၊ နောက်ပြီး မေမေကိုယ်တိုင် ထွဋ်ခေါင်ကို သွား
ခေါ်တာ’

‘အင်း... မိဘချင်း အစီအစဉ်တွေများ ရှိနေလားကွာ’

မင်းကိုရင်မှာ သိမ့်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။

သည်အကြောင်းအရာကို မင်းကို ဘယ်လိုမှ မတွေးမိ
ခဲ့၊ မျိုးမြင့်မောင်ပြောမှ မေမေနှင့် မေထွဋ်ခေါင်မာမီ အန်တီ
လွင်တို့ ခေါင်းချင်းဆိုင်ပြီး စကားတွေ ရယ်ရယ်မောမော
ပြောနေကြသည်ကို သူ အမှတ်ရသည်။

‘အချိန်တွေ လိုပါသေးတယ်ကွာ၊ နောက်ပြီး အချိန်
က အဆုံးဖြတ်တစ်ခုကို ပေးသွားမှာပါ’

ကျောင်းတက်ခေါင်းလောင်းထိုးသည်။

စာသင်ခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့ကြ၏။



နွယ်ဦးရယ်...

အိပ်စက်မရတဲ့ အိပ်ပျက်ညတွေကို နင်သိမှာ မဟုတ်ပါဘူး။

စောင့်စားမှုရဲ့ ပင်ပန်းခြင်းတွေကိုလည်း နင် နားလည်သဘောပေါက်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။

ပန်းပွင့်ကလေးတွေ မြင်ရင်...

နင် ငါ့အနားမှာ အနီးဆုံးရှိနေလျက်နဲ့ လွမ်းချင်တဲ့ ငါ့စိတ်ကိုလဲ နားမလည်နိုင်တော့ပါဘူး။

ခြံထဲက ပန်းချဲ့တွေပေါ်မှာ လိပ်ပြာလေးတွေ ဝဲဝဲပျံ့ပျံ့တွေ့ရင်လည်း ငါ့စိတ်က နင့်ကို သတိရနေမိတတ်တာပါပဲ။

ကျောင်းပိတ်တဲ့ရက်တွေ...

ငါ နေလို့မရခဲ့ဘူးလေ။

ချစ်သူအိမ်ရှေ့ တစ်နေ့တစ်ခေါက် မှန်မှန်ရောက်၏ ဆိုတဲ့ ကဗျာတစ်ပုဒ်ရဲ့ အပိုင်းအစကလေးလို ချစ်သူအိမ်ကို တစ်နေ့တစ်ခေါက် မှန်မှန်မရောက်ရင် ငါ မနေတတ်တော့ပါဘူး။

နင်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပျော်ရတဲ့အပျော်တွေ။

နင်နဲ့ ကျောင်းအတူသွား၊ အတူပြန်ဖို့အတွက် ငါ့ရဲ့ ကြိုးပမ်းရတဲ့ အခက်အခဲတွေကို နင်အသိပါ။

ကျောင်းအပြန်မှာ နှစ်ယောက်အတူ ယှဉ်လျှောက်ရင်း...

ဆောင်းဆိုလည်းဆောင်း...

နွေဆိုလည်းနွေ...

မိုးဆိုလည်းမိုး...တို့ ပျော်ခဲ့ကြရတယ်နော်။

မျက်နှာအလှကို တစ်မိမိမိမိကြည့်ရင်း...

ချစ်တဲ့စကားတွေကို ငါ တအားပြောချင်တယ်။

ဒါပေမဲ့....

နင်နဲ့ ငါနဲ့ နှစ်ဦးသဘောတူ သတ်မှတ်ထားတဲ့ စည်း...

ဒီစည်းရဲ့ အနီးဆုံးနေရာကို တို့ မကြာခင်ရောက်တော့မှာပါနော်။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့...

နက်ဖြန် စာမေးပွဲကြီးစစ်ပြီလေ။

စာမေးပွဲကြီး ဖြေပြီးတာနဲ့ နင့်ဆီကရမယ့်အချစ်...

တွေ့ပြီး ပျော်တယ် နွယ်ဦးရယ်။

စာမေးပွဲကြီးကို မြန်မြန်ဖြေပြီးပါရစေတော့။

နင်လည်း ငါ့ကို မြန်မြန်ချစ်ပါတော့။



အပိုင်း - လေး

*ကိုကိုကို နွယ်ဦး အားလည်းနာတယ်၊ သနားလည်း
သနားတယ်၊ ညညအိပ်ရာဝင်လို့ နဖူးပေါ်လက်တင်ပြီး စဉ်းစား
ရင် ကိုကိုအပေါ် နွယ်ဦး တရားမှ တရားပါ့မလားလို့ စဉ်းစား
မိပါတယ်*

ပြောပြီး နွယ်ဦးအကြည့်က အဝေးဆီသို့ ရောက်
သည်။ မင်းကိုက နွယ်ဦး၏ပုခုံးစွန်းကို ဖွဖွကလေးဆုပ်ဖက်
ပြီး...

ဘာဖြစ်လို့လဲ နွယ်ဦးရဲ့

*နွယ်ဦးကို ချစ်ရတဲ့ အဖြစ်ကိုပါ၊ ချစ်သူဘဝ ကိုကို
နွယ်ဦးနဲ့ သွားချင်မယ်၊ လာချင်မယ်၊ ရုပ်ရှင်အတူကြည့်ချင်
မယ်၊ အဲဒီ အခွင့်အရေးတွေကို ကိုကို အပြည့်အဝမရဘူးလေ*

‘တောင်းဆိုခဲ့ဖူးလို့လား’

‘စကားကို ဆုံးအောင်နားထောင်ပါ။ အဲသလို အပြည့်အဝ မရတာက နွယ်ဦးရဲ့ အမေက ချုပ်ချယ်လို့လည်း မဟုတ်ဘူး။ အစ်ကိုလုပ်တဲ့သူက ဟန်တားလို့လည်းမဟုတ်ဘူး။ အမေနဲ့အစ်ကိုက ကိုကိုနဲ့ ပက်သက်ပြီး ဘာမှမပြောဘူးလေ။ နွယ်ဦးကို ချစ်ခွင့်၊ လွတ်လပ်ခွင့် ပေးထားတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဘဝက နွယ်ဦးကို လွတ်လပ်ခွင့် မပေးဘူး။ ဒါတွေ ကိုကို သိပါတယ်’

ပြောပြီး နွယ်ဦး ပင့်သက်ချုပ်ကတော့ သူ့အတွက် အတော်ကို လူကြီးဆန်နေ၏။

ရုန်းကန်မှုများနှင့် နွယ်ဦးမှာ အားလပ်မှုအချိန် မရှိသော်လည်း မင်းကို၏မွေးရက်ညနေတိုင်းမှာတော့ နှစ်ယောက်အတူ ဘုရားပေါ်ရောက်ခဲ့ပါ၏။ ဗုဒ္ဓကို ပန်း၊ ဆီမီး ကပ်လျှာဖြင့် ဆုတောင်းခဲ့ရသည်မှာလည်း အကြိမ်ကြိမ်။

‘ချစ်သူဘဝရဲ့ သဘာဝ အခွင့်အရေးတွေကို နွယ်ဦး မပေးနိုင်ခဲ့တာကို အရမ်းစိတ်မကောင်းဖြစ်ရတယ်။ စားဝတ်ရေးအတွက် ရုန်းကန်ရ၊ အမေကျန်းမာရေးကလည်း ဆိုးဆိုးလာတော့ နွယ်ဦးဘက်မှာ အိမ်တာဝန်၊ မိဘတာဝန် ထမ်းနေရတာနဲ့ အချစ်တာဝန် မကျေပွန်နိုင် ဖြစ်နေရတယ်လေ’

‘ပြောစရာမလိုတဲ့ စကားတွေပါ နွယ်ဦးရယ်၊ ကိုယ်

က နွယ်ဦးဘဝကို သိထားပြီး ချစ်ခဲ့တာပါ။ နွယ်ဦးပေးချင်တဲ့ အခွင့်အရေးမျိုး ကိုယ် ဘယ်မှာတောင်းခဲ့ဖူးလဲ၊ နွယ်ဦးနဲ့အတူ ဈေးကူရောင်းမယ်၊ နွယ်ဦး မနိုင်တဲ့ဝန်တွေကို ဝင်ထမ်းမယ်၊ ချစ်သူနဖူးပြင်ပေါ်က ချွေးစကလေးတွေ သုတ်ပေးနေရတဲ့ ဘဝကို ကိုယ်ပျော်ပါတယ်’

‘တကယ်...’

‘တကယ်ပါ...’

မင်းကိုက နွယ်ဦး၏ လက်ချောင်းကလေးများကို ဖွဲ့ဆုပ်ကိုင်သည်။ ညနေနှောင်းစအချိန်မှာ ဘုရားပေါ်က နှိမ့်ဆင်းခဲ့ကြ၏။

အောက်ရောက်တော့ မင်းကိုက ရပ်ထားသည့် အငှားတီးများဆီ မျက်လုံးဝှေ့သည်။

‘ကားမယူခဲ့မိတာ မှားတာပဲ’

‘မမှားပါဘူး ကိုကိုရယ်၊ လွတ်လွတ်လပ်လပ် လမ်းညွှန်ကြရတာ ဘယ်လောက်စိတ်ချမ်းသာလဲ’

‘နွယ်ဦး လျှောက်နိုင်လို့လား’

‘မွေးဖွားကြီးပြင်းရတဲ့ အတန်းအစားကိုက ကိုယ်ပိုင်အားစီးလူတန်းစားမှ မဟုတ်တာ၊ လမ်းလျှောက်နိုင်ရဲ့လားဆို အမေးကို နွယ်ဦးက ကိုကိုကို မေးရမှာပါ’

ကားမငှားဘဲ အာဇာနည်ကုန်းဘက် လမ်းမအတိုင်း တစ်ယောက်လက် တစ်ယောက်ဆုပ်ကိုင်ပြီး လျှောက်ခဲ့ကြသည်။

ဘဝနှစ်ခု ပေါင်းစပ်ရေးကို ဆွေးနွေးတော့ နွယ်ဦးက...

‘ကိုကို မိဘတွေက နွယ်ဦးနဲ့ ဘယ်လိုမှသဘောတူမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ နွယ်ဦး ယုံကြည်ထားတယ်’

‘ကိုယ်လည်း စဉ်းစားမိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ကွာ ဘဝတစ်ခုကို အဆုံးအဖြတ်ပေးမယ့် အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စက ကာယကံရှင်တွေကိုယ်တိုင် ဆုံးဖြတ်တာ အကောင်းဆုံးပါ။ ကိုယ်ကတော့ ဖေဖေနဲ့မေမေက သဘောမတူလည်း နွယ်ဦးကို ယူမှာပဲ’

‘မညာကြေးနော်’

‘ချစ်တဲ့နေ့ကစပြီး ဆုံးဖြတ်ထားတဲ့ သစ္စာစကားပါ’

‘ဝမ်းသာပါတယ်၊ ကျေးဇူးလည်း တင်ပါတယ်။ နွယ်ဦး လုံးဝ ယုံကြည်ပါတယ်’

‘တွေ့ကြည့်ရင် ရှေ့ရေးက ဘာမှရင်လေးစရာ မပါဘူး နွယ်ဦးရယ်၊ မေမေတို့က နွယ်ဦးနဲ့ သဘောမတူ ကိုယ့်ကို ရာသက်ပန် ပစ်ထွားမှာတဲ့လား၊ သူတို့မှာ သဘာ

ယောက်တည်းရှိတာ၊ ဒီသားကို သူတို့ ဘယ်လောက်ချစ်တယ် ဆိုတာကို ကိုယ်က မသိဘဲနေမလား’

နွယ်ဦး မျက်နှာမှာ အားတက်အပြုံးတွေရှိနေ၏။

‘နွယ်ဦး ကိုကိုနဲ့ မခွဲနိုင်တာကတော့ အမှန်ပါပဲ၊

ကိုကိုကို စ၊ ချစ်ကတည်းက ရင်ဆိုင်ဝံ့ရဲ့လားဆိုတဲ့ အမေးကို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်မေးပြီး နွယ်ဦး ကိုကိုကို ချစ်ခဲ့တာပါ’

အမှောင်ရိပ်သန်းစအချိန်မှာ နွယ်ဦးက သူ့လက်မောင်း

ကို အားကိုးစွာ ဆုပ်ကိုင်ထားခိုက်...

နံဘေးမှာ ကားတစ်စီး ထိုးရပ်လာသည်ကို နှစ်

ယောက်စလုံးပြိုင်တူလှည့်ကြည့်လိုက်ကြ၏။

‘ထွဋ်ခေါင်ပါလား’

မင်းကိုအသံက တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်။

မျက်လုံးအဝင့်မှာ မေထွဋ်ခေါင်နှင့်အတူ ထိုင်နေ သည့် ဂျင်မီဘသန်းကို မင်းကို မြင်သည်။

‘ကိုကို ပြန်မလို့လား၊ ကားပေါ်တက်လေ’

‘ရတယ် ထွဋ်ခေါင်၊ ကိုယ် အိမ်မပြန်သေးဘူး’

‘သဘောပဲလေ၊ ထွဋ်ခေါင်တို့ ညနေစာစားပြီး ပြန် ဘာတာပါ၊ ဂျင်မီက ဒါနပြုတယ်လေ၊ ထွဋ်ခေါင်က သူ့ဒါန ခို့ လိုက်ဖြည့်ပေးတာ’

စကားပြောရင်း ထွင်ခေါင်က နွယ်ဦးကို ခပ်မဲ့မဲ့
ကလေးကြည့်၏။ နွယ်ဦးက ခေါင်းကိုအသာငုံလိုက်သည်။

‘သွားပြီ ကိုကို’

ဘီးလိမ့်ထွက်သွားသည့် ကားကလေး၏ အနီရောင်
နောက်မီးတန်းကို မင်းကို ခပ်ငေးငေးလေး စိုက်အကြည့်မှာ...

‘ကိုကိုနဲ့ ပက်သက်ပြီး ထွင်ခေါင် ရင်ထဲမှာ ခံစား
တစ်ခု ရှိနေတယ်လို့ နွယ်ဦး ထင်တယ်’

ရှင်းစရာအကြောင်း မရှိ။

လမ်းလျှောက်ရင်း နွယ်ဦးပခုံးစွန်းလေးကိုသာ မင်း
က ဆုပ်ဖက်ထားသည်။

သို့သော်လည်း...

မျက်လုံးထဲမှာ ဂျင်မီနှင့်မေထွင်ခေါင်၏ ပုံရိပ်ကို
မြင်ယောင်နေ၏။



မေမေ သားနဲ့စကားပြောချင်တယ်ဆိုလာကတည်း
က နွယ်ဦးနှင့်ပက်သက်သည့် အကြောင်းအရာများ ပါလာမည်
ကို မင်းကို သိသည်။

သည့်နောက် မေမေက ဦးဆောင်ပြီး သူ့ကို လသာ
ဆောင်ဘက် ခေါ်သွားသည်။

အချိန်က ညနေစာ စားသောက်ပြီးသည့်အချိန်။
ဖေဖေကတော့ လုပ်ငန်းကိစ္စတစ်ခုနှင့်မန္တလေးတက်
သွားသည်မှာ သုံးရက်ပင်ရှိပြီ။

‘ထိုင်ပါ သား’

ကြိမ်ကုလားထိုင်ကြီးမှာ ဝင်ထိုင်တော့ မေမေက

ကုလားထိုင်တစ်လုံးကို ဆွဲယူပြီး သူနှင့် အနီးကပ်ဆုံးဖြစ်အောင် ထိုင်လိုက်၏။

‘ထူးထူးခြားခြားပါလား မေမေ’

‘သားကြိုတင်သိနေသလိုပဲ’

‘နွယ်ဦးနဲ့ ပက်သက်ပြီး မေမေစကားပြောမယ်လို့ စိတ်က ထင်နေတယ်’

မေမေအပြုံးမှာ အကြောင်းရာများစွာရှိနေ၏။ စကားကို အလေးအနက်ထား ပြောတော့မည်ကိုလည်း မင်းကို သိသည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ မုန့်ဟင်းခါးရောင်းတဲ့ ကောင်မလေးပတ်သက်ပြီးတော့ မေမေ မေးမှာ၊ ပြောမှာ’

‘နွယ်ဦးလို့ နားနှုန်းပါလား မေမေ၊ သူ့မှာမည် နွယ်ဦးဆိုတာ မေမေ သိတာပဲ’

မေမေမျက်နှာ တင်းသယောင် ဖြစ်သွားသည်။

‘ထားပါ၊ အဲဒီ နွယ်ဦးဆိုတဲ့ကောင်မလေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သားကို မေမေမေးမယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ သားအမှန်အတိုင်းဖြေပါ့မယ်’

‘သားနဲ့ နွယ်ဦး ရည်ငံနေကြသလားဆိုတာနဲ့ ချစ်အဖြစ် တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အသိအမှတ်ပြုပြီးကြပြီလား’

‘ပြုပြီးကြပါပြီ မေမေ’

‘ဟင်...’

မေမေ ထိုင်ရာမှ ဆတ်ခနဲထ၏။ ပြီး သူ့ကို အပေါ်ဖြင့် အုပ်မိုးကြည့်သည်။

‘မေမေ လုံးဝလက်မခံနိုင်ဘူး မင်းကိုကို’

‘နွယ်ဦးမှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့လဲ မေမေ’

‘ဆင်းရဲတယ်၊ နွမ်းပါးတယ်’

‘ဆင်းရဲနွမ်းပါးတာ အပြစ်လား မေမေရယ်၊ နွယ်ဦးကိုယ်ကျင့်သိက္ခာကို မေမေထည့်မေးပါဦး’

‘အိုး... သဘောမတူဘူး၊ လက်မခံဘူးဆိုနေမှ သူ့ရဲ့ ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာတွေကို အရေးတယူလုပ်ပြီး ထည့်မေးနေစရာမလိုဘူး မင်းကိုကို၊ မေမေတို့ အရှိန်အဝါ အဆင့်အတန်းနဲ့

ယှဉ်လိုက်ရင် မင်းချစ်တဲ့ကောင်မလေးရဲ့ ဆင်းရဲနွမ်းပါးခြင်းဟာ အပြစ်ပဲ’

မေမေစကားတွေ တစ်ဖက်သတ်ဆန်နေ၏။ စိန်အရောင်၊ ရွှေအရောင်၊ ဂုဏ်အရောင်တွေနှင့် ပြုံးပြုံးပြောင်ပြောင် နေခဲ့ရသော မေမေဘဝတွင် အရာရာသည် မာနတရားများနှင့်သာ ပြီးပြည့်နေတော့၏။

‘ဒီမယ် သား’

ပြောပါ မေမေ

*မေမေပြောမယ့်စကားကို သားနားစိုက်ထောင်စိ

ဟုတ်ကဲ့

*သားနဲ့ ထွဋ်ခေါင်ကို ကျောင်းပြီးတာနဲ့ နေရာချထား
နှစ်ဖက်မိဘတွေ စကားအပြီးပြတ် ပြောထားပြီးပြီ*

ဟာ...

သူ မေမေ့ကို ခပ်စူးစူးကြည့်၏။

*မင်း အဲသလိုအကြည့်မျိုးနဲ့ မေမေ့ကို မကြည့်
စမ်းပါနဲ့ မင်းကို၊ မေမေဟာ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ဘယ်တော့
မပြင်ဆင်တတ်တဲ့ မိန်းမအမျိုးအစားဆိုတာ မင်းသိပါတယ်

*ဒီလိုပါ၊ မေမေရာ၊ မေထွဋ်ခေါင်မှာ ချစ်သူရည်စား
ပါတယ်၊ သူနဲ့ တွဲတွဲနေတဲ့ ဂျင်မီဆိုတာ ထွဋ်ခေါင် ရည်းစား
ပါ*

သူ့ရည်းစားလို့ မင်းကို ပြောလို့လား

*အာ...ဒီလိုတော့ သူ ကျွန်တော့်ကိုဘယ်ပြောမလဲ

*ကာယကံရှင်ရဲ့ပါးစပ်က ဆုံးဖြတ်မပြောဘဲနဲ့
သုံးသပ်ချင်သလို သုံးသပ်ဆုံးဖြတ်လို့ ဘယ်ရမလဲ မင်း
ဒီတော့ မင်းကို မေမေနောက်ဆုံးစကားပြောမယ်၊ အချိန်
ရင် အိမ်ပြန်ပြီး ထွဋ်ခေါင်ကို မင်း ယူရမယ်၊ ဒီကြားထဲ

နွယ်ဦးနဲ့ မျက်စိနောက်လောက်အောင် သွားလာနေထိုင်ရင်
ကျောင်းမပြီးခင် မင်းကို ထွဋ်ခေါင်နဲ့ လက်ထပ်ပေးလိုက်မယ်၊
မေမေ မင်းကို ပြောမယ်ဆိုတဲ့ စကားက အဲဒီစကားပဲ*

ပြောပြီး ထံပါးမှ မေမေလှည့်ထွက်သွားသည်။ စကား
တွေမှာ ထွဋ်ခေါင်၏မေမေ့ကို စည်းရုံးမှုအင်အား မည်မျှ
ကြီးမားသည်ကို သူသိလိုက်၏။



* ဂျင်မီနဲ့ ထွဋ်ခေါင် သမီးရည်းစားဖြစ်နေတယ် ဟုတ်လား၊ ပြလေ... ထွဋ်ခေါင်ကို အထောက်အထားပြစမ်း ပါ *

ညနေစောင်း ခြံထဲမှာဆိုခိုက် မင်းကိုက ဂျင်မီနှင့်ကို မေးတော့ မေထွဋ်ခေါင်ကလည်း ရင်ကလေးကျောပြီး ပြ မေး၏။

* ရယ်ရတယ် *

* ဘာရယ်တာလဲ ထွဋ်ခေါင် *

* သူ့ခိုးက လူလို့ ပြန်ဟစ်တဲ့ ကိုကို ကိုပါ၊ နွယ်ဦး ကိုကို လက်မောင်းကြီးကို ဆုပ်ကိုင်သလို ထွဋ်ခေါင်တို့ကတော့ ဂျင်မီလက်မောင်းကို တစ်ခါမှ မဆုပ်ကိုင်ဖူးပါဘူး *

* ဒါတွေက ကိုယ့်အလုပ်မဟုတ်ပါဘူး *

* ဒီမယ် ကိုကို *

မင်းကိုက မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်၏။

* ရှင်းရှင်းကလေး ပြောထားပါရစေ *

* ပြောပါ၊ သည်းခံပြီး နားထောင်ပေးပါ့မယ် *

* ထွဋ်ခေါင်တို့က ရည်းစားတွေ အများကြီးထားချင် လည်း ထားမယ်၊ ပါတီပွဲတွေတက်ပြီး ထည်လဲတဲ့ချင်တဲ့မယ်၊ ဒါပေမဲ့ နောက်ဆုံးတစ်နေ့မှာ မာမီတို့ ဒက်ဒီတို့ သဘောတူ တဲ့ ယောက်ျား၊ ပေးစားတဲ့ ယောက်ျားကိုပဲယူမယ် နားလည် လား *

* တို့ကတော့ ကိုယ်ကြိုက်တာပဲယူမယ်၊ ကိုယ်ချစ်လို့ရ တဲ့ မိန်းမကိုပဲယူမယ် *

* ဟင်း...ဟင်း... အဲဒီ အပြောကိုလေ ဟောဒီမျက် လုံးနဲ့ စောင့်ကြည့်မယ်သိလား၊ ဒေါက်ကလေးထောက်ပြီး တော့ကို စောင့်ကြည့်လိုက်မယ် *

ပမာမခန့် အမူရာလုပ်ပြီး မေထွဋ်ခေါင် သူမ၏ခြံ ဘက်ကူးသွားသည်။

သူက ထွဋ်ခေါင်၏ နောက်ကျောကို အငေးသားလေး ကြည့်ပြီး ကျန်နေခဲ့ပါ၏။



‘ညီမလေး... ဧည့်သည်ပါတယ်ဟေ့၊ ဖျာလေး
ဘာလေးခင်းပေးပါဦး’

‘နွယ်ဦး အိမ်ရှေ့အပြေးကလေးထွက်ပြီး ဖျာခင်းပေး
သည်။ ကိုလှဒင်ဆိုသည့်လူ ဝင်အထိုင်မှာ အကြည့်ချင်းက
ဆုံသွား၏။

ဘယ်လိုလူလဲ။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကိုကြည့်သည့် အကြည့်က
တင်းလွန်းသည်။

‘နွယ်ဦးက အကြည့်ကို ချက်ချင်းလွဲဖယ်ပြီး အိမ်ထဲ
ပြန်ဝင်မည်အလုပ်...’

‘ထိုင်ဦး ညီမလေး’

‘အစ်ကိုဖြစ်သူ စကားကြောင့် ဖျာထောင့်စွန်းကလေး
မှာ ခပ်ကျွံကျွံဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

‘အမေကော ညီမလေး’

‘အမေ ရေချိုးနေတယ် အစ်ကို’

‘ဟုတ်လား... ညီမလေးနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊
ဒါ... အစ်ကိုရဲ့သူဌေး ကိုလှဒင်တဲ့’

‘ဟာ... ကိုထွန်းဇော်ကလည်းဗျာ၊ မိတ်ဆွေလုပ်စမ်း
ပါ။ ခင်ဗျားက သူဌေး သူဌေးလို့ခေါ်တိုင်း ကျွန်တော် ဘယ်လို

- ၂၉ -

‘ကိုလှဒင် တက်ဗျာ၊ ချိုင့်တဲ့ မိသားစုအိမ်ကလေး
တစ်အိမ်ဟာ လူချမ်းသာတစ်ယောက်ရဲ့ အိမ်ဂေဟာလိုတော့
ဘယ်လိုမှ သားနားနိုင်မှာ၊ မဟုတ်ဘူးပေါ့ဗျာ’

‘ဒါတွေကို အပိုစကားလုပ်ပြီး ပြောနေသလား
ကိုထွန်းဇော်ရာ၊ ကျွန်တော်က လူကိုပေါင်းစာပါဗျာ၊ ကိုထွန်း
ဇော်ရဲ့ ရိုးသားတည်ကြည်မှုကို ပေါင်းတာပါ’

အမေအတွက် သနပ်ခါးသွေးနေရင်းမှ အသံများကို
နွယ်ဦး နားစွင့်လိုက်၏။

အစ်ကိုဖြစ်သူနှင့် ဧည့်သည်ပါလာသည်ကို စိတ်က
သိလိုက်သည်။

နေရထိုင်ရမှန်းမသိ ဖြစ်ဖြစ်သွားတာ

ကိုလှဒင်က သူ့စကားသူ သဘောကျစွာရယ်၏။

ရယ်ရင်းနှင့် မိမိကို အကဲခတ်လေ့လာနေမှန်း နွယ်ဦး သိသည်။

‘ညီမလေးနာမည်က နွယ်ဦးတဲ့ ကိုလှဒင်၊ ကျွန်တော့် ဘဝရဲ့ ရှားရှားပါးပါး ညီမလေးပေါ့ဗျာ’

‘ကိုထွန်းဇော်မှာ ဒီလို လှပချောမောတဲ့ ညီမလေး ရှိမှန်းမသိတာ ကျွန်တော့်ရဲ့ညီဖျင်းမှုပါပဲ’

‘ဟဲ...ဟဲ...ကိုလှဒင်က ကျွန်တော်အိမ်အလည်ခေါ် တိုင်း မလိုက်ဖြစ်တော့ မိသားစုနဲ့ ဘယ်ဆုံဆည်းဖြစ်မလဲဗျာ’

‘ဆောရီး ကိုထွန်းဇော်၊ ကျွန်တော် တကယ်ကို မအာ လို့ မလိုက်ဖြစ်ခဲ့တာပါ။ ခု ခင်ဗျားနဲ့ ရှယ်ယာသဘောနဲ့ လုပ်တော့ အရောက်အပေါက်တွေ များလာရတော့မှာပေါ့ဗျာ’

လွင့်ပါးလာသည့်အရက်နံ့ကြောင့် နွယ်ဦးကနှာခေါင်း ကို အသာရှုံ့လိုက်၏။ ဒါကို ထွန်းဇော်က မြင်သည်။

‘စိတ်မဆိုးပါနဲ့ ညီမလေး၊ အစ်ကိုတို့ အလုပ်အဆောင် ပြေလို့ နည်းနည်းပါးပါး သောက်ခဲ့ကြတယ်’

‘နွယ်ဦး အထဲဝင်တော့မယ် အစ်ကိုဇော်၊ အခု အတွက် သနပ်ခါး သွေးလက်စကြီး’

‘အေး...အေး...ပြီးရင် အမေ့ကို အိမ်ရှေ့လွှတ်လိုက် နော်၊ ဧည့်သည်အတွက် စားစရာ တစ်ခုခုလုပ်ကွာ’

‘ဘာမှ မလုပ်နဲ့တော့ ကိုထွန်းဇော်၊ စားသောက် ထားတဲ့ ဒီဗိုက်က ဘာအစာကိုမှ လက်ခံမှာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ နွယ်ဦး ဘာမှမလုပ်နဲ့၊ စေတနာကို လေးစားပါတယ်’

အသံတွေက ပုံမှန်မဟုတ်။

နွယ်ဦး အခန်းထဲဝင်ခဲ့သည်။

အမေ အိမ်ရှေ့ထွက်တော့ အမေနှင့် ကိုလှဒင်ကို မိတ်ဆက်ပေးသည့်အသံ။ သည့်နောက် ရေပက်မဝင်အောင် ပြောကြသည့် စကားတွေ။

ကိုလှဒင်နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်သွားတော့ နွယ်ဦး မကျေ မချမ်းစိတ်နှင့် အခန်းထဲမှ ထွက်လာ၏။

‘နွယ်ဦး အရမ်းစိတ်ဆိုးတယ် ကိုဇော်’

‘ဟေ...’

‘ဘာဟေလဲ၊ နှမအပျိုလေးရှိတဲ့အိမ်ကို သူစိမ်း ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ခေါ်လာသင့်သလား၊ နောက်ပြီး အရက်ကလည်း သောက်ထားသေးတယ်’

‘ကိုလှဒင်က ရမ်းရမ်းကားကား လူစားထဲက မဟုတ် ပါဘူး ညီမလေးရယ်’

‘ဒါတွေ စိတ်မဝင်စားဘူး’
 ထွန်းဇော် ပင့်သက်ကြီးကို ချသည်။
 အမေက ဘာစကားမှ ဝင်မပြော။
 အတန်ကြာလောက်မှ...

‘ကိုလှဒင်က လက်ထဲမှာ သိန်းငါးရာကိုင်ပြီး ကား
 အရောင်းအဝယ်လုပ်နေတာ ညီမလေးရဲ့၊ သူက အစ်ကိုကို
 အရမ်းခင်တယ်၊ ငွေထုတ်ပေးမယ်၊ အောက်ကားတွေကို ပြန်
 ကိုင်လို့ပြောတယ်၊ အမြတ်ကိုလည်း သူတစ်ချိုးပဲ ခံစားမယ်
 ပြောတယ်၊ ဒီလို လူမျိုးဟာ အစ်ကိုတို့ဘဝအတွက် ကျေးဇူး
 ရှင်၊ ကယ်တင်ရှင် မဟုတ်ဘူးလား ညီမလေးရယ်၊ ကျေးဇူး
 ကော မတင်ထိုက်ဘူးလား’

‘သူက ကယ်တင်ရှင်ဖြစ်ရအောင် နွယ်ဦးတို့ဘဝက
 ငတ်ပြတ်စုတ်ပဲ့နေတာမှမဟုတ်ဘဲ ကိုဇော်၊ ဆန်ကောင်းမစား
 နိုင်ပေမယ့် ဆန်ကြမ်းတော့ စားနိုင်တာပဲ၊ တစ်သောင်းတန်
 ဝယ်မဝတ်နိုင်ပေမယ့် တစ်ထောင်တန်တော့ ဝယ်ဝတ်နိုင်တာ
 ပဲ၊ လုပ်ငန်းရှယ်ယာ လုပ်ခွင့်ရတာနဲ့ ကျေးဇူးရှင်၊ ကယ်တင်
 ရှင်လို့တော့ ဘယ်လိုမှ မသတ်မှတ်နိုင်ဘူး’

‘ငါက သဘောပြောတာပါဏှာ’

‘ဒါပဲနော်၊ ဒီလူ အိမ်ကိုလာလည်တာ နွယ်ဦးဘာမှ

မပြောဘူး၊ အစ်ကိုမိတ်ဆွေပဲ၊ ဒါပေမဲ့ နွယ်ဦးနဲ့ ရင်းနှီးခင်
 မင်ဖို့ဆိုတာကတော့ လုံးဝမစဉ်းစားတဲ့အရာပဲ’

ပြောပြီး နွယ်ဦး အခန်းထဲဝင်ခဲ့၏။

အမေ့သမီး ဘယ်လိုဖြစ်နေမှန်းကိုမသိဘူး ဆိုသည့်
 အသံကိုတော့ နွယ်ဦး ပီပီပြင်ပြင် ကြားလိုက်ပါသည်။



ဆိုင်သိမ်းပြီး အမောပြေ နားနားနေနေ နေပြီးမှ အကျိုး အကြောင်း စကားကို နွယ်ဦးက မင်းကို့ကို ပြောပြသည်။ နားထောင်ရင်း မင်းကို့မျက်နှာ ခပ်တင်းတင်း ဖြစ်သွားသည် ကိုလည်း နွယ်ဦးသိ၏။

ပြောပြတဲ့စကားတွေအတွက် ကိုကို ဒေါသဖြစ်မနေနဲ့၊ နောက်ပြီး နွယ်ဦးအတွက်လည်း စိတ်မပူနဲ့၊ နွယ်ဦးကလေး မဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကောင်းကောင်းထိန်းနိုင်တယ်။

မဟုတ်ဘူးလေ၊ တကယ်ဆို လှဒင်ဆိုတဲ့ကောင်ကို ထွန်းဇော်အိမ်ပေါ်ခေါ်လာဖို့ကို မလိုဘူး၊ ခု ထွန်းဇော်မရှိတဲ့ အချိန်မှာ အိမ်ကိုရမယ်ရှာပြီး လာတာကိုက အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး။

ဟုတ်တယ်လေ၊ အဲဒါကြောင့် နွယ်ဦး အပြင်ကို ထွက်မတွေ့တာပေါ့၊ အမေနဲ့ပဲ စကားပြောပြီး ပြန်သွားတာ၊ လမ်းကြုံလို့ ဝင်လာတယ်လို့ ပြောတာကို သိပ်အသည်းယား တာပဲ။

ထွန်းဇော်ကို ပြန်မပြောဘူးလား။

ပြောပြတယ်၊ လမ်းကြုံလို့ ဝင်လည်တာပဲ နင်က ဘာဖြစ်နေတာလဲဆိုပြီး ဆူခံရသေးတယ်။

ဟာ...ဒီကောင် တယ်ခက်ပါလား၊ ကိုယ် ထွန်းဇော် ကိုတွေ့ပြီးပြောမှ ဖြစ်တော့မယ်။

ပြောမနေနဲ့ ကိုကို၊ အဲဒီ လှဒင်ကို သူက အရမ်း အထင်ကြီးနေတာ၊ တော်ကြာစကားများ ဘာညာဖြစ်ရင် ကိုကို ကလည်း ခံချင်မှာ မဟုတ်ဘူး။

မင်းကို ငြိမ်နေလိုက်၏။

နွယ်ဦး၏ စကားများအရ လှဒင်ဆိုသည့်လူ၏ ခြေ လှမ်းကို မင်းကို သဘောပေါက်ထားသည်။ နောက်ပြီး နွယ် ဦးကိုကြည့်သည့် အကြည့်တွေ မရိုးသားဘူး ဆိုသည့်စကား ကို နွယ်ဦးက တရားဝင် ပြောထားသည်။

နောက်ပြီး မျက်နှာကလည်း ဘာပြောင်သလဲ မမေး နဲ့၊ မနေ့က ဆိုင်ရှေ့ကားရပ်ပြီး မုန့်ဟင်းခါးဝင်စားတယ်လေ။

ငါးရာတန်ထုတ်ပေးပြီး အမ်းမနေပါနဲ့တော့တဲ့၊ နွယ်ဦးလည်း အမြင်ကပ်တာနဲ့ သူများပိုက်ဆံကို အချောင်မလိုချင်ဘူး၊ ကိုယ့် မုန့်ဟင်းခါးကိုလည်း အလကားမကျွေးနိုင်ဘူးလို့ ပြောပစ် လိုက်တယ်

‘အဲဒီလို ပြောပစ်လိုက်တာ ကောင်းတယ်’

‘အဲဒီလူကို နွယ်ဦး ဘယ်တော့ ပါးဆွဲရိုက်မိမထဲ မသိဘူး ကိုကို’

‘ရိုက်သာရိုက်ပစ်လိုက်’

နွယ်ဦးက ထိုင်ရာမှ ထပြီး သိမ်းစရာကျန်သေးသည့် ပစ္စည်းအချို့ကို တောင်းထဲထည့်လိုက်၏။ မင်းကိုက တောင်း ကို မ, ယူပြီး နွယ်ဦးနှင့်အတူ လျှောက်ခဲ့ကြသည်။

လမ်းခရီးအကွေ့မှာ အတွင်းလမ်းမှ ထွက်လာသည့် ကားတစ်စီးကို မြင်သည်။

ကားက နံဘေးမှာ တုံ့ခနဲရပ်၏။

‘ဪ...ဆိုင်သိမ်းပြီလား’

မင်းကို မျက်မှောင်အကြုပ်မှာ နွယ်ဦးမျက်နှာက မှုန် တင်းသွားပါ၏။ ကားထဲမှ ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာကို မင်းထံ ချက်ချင်း သိလိုက်သည်။

‘ကိုထွန်းဇော်ကို ဝင်ခေါ်တာ၊ အဒေါ်နဲ့ တွေ့တယ်’

ကိုထွန်းဇော် အစောကြီးကတည်းက ထွက်သွားတယ်လို့ပြော တယ်’

‘မသိဘူး’

‘အင်း... နွယ်ဦးက ကျွန်တော့်ကိုတွေ့တိုင်း မျက်လုံး စိမ်းကြီးတွေနဲ့ ဆက်ဆံနေတော့တာပါပဲလား’

ပြောပြီး လှဒင်အကြည့်က မင်းကိုဆီရောက်သည်။

မင်းကို စူးစူးရဲရဲ ကြည့်နေမှုကို လှဒင်က မျက်နှာလွှဲလိုက်ပြီး

‘သွားမယ် နွယ်ဦး၊ ဆိုင်သိမ်းတော့ မုန့်ဟင်းခါး

တောင် ဝင်မစားဖြစ်တော့ဘူး’

ပြောပြီး ကားကို မောင်းထွက်အသွားမှာ နွယ်ဦးက-

‘လှဒင်ဆိုတာ အဲဒီလူပေါ့ ကိုကို’

‘သိလိုက်တယ်၊ မျက်နှာရုပ်ကတော့ ပျိုပျိုအိုအို တွေ

မရှောင်တဲ့ ရုပ်မျိုးပဲ’

အိမ်ရောက်သည်ထိ မင်းကို ဘာစကားမျှ မပြော

တော့။

နွယ်ဦးကလည်း လှဒင်နှင့်ပတ်သက်သည့် စကားကို

ဘာမှမပြောတော့။



ဝိုင်းအပြင်ဘက်မှ ကားရပ်သံကို နွယ်ဦးကြားသည်။
အမေက ဘုရားရှိခိုးပုတီးစိပ်ပြီး အိပ်ရာကို စောစီးစွာဝင်နှင့်
သည်။

‘နွယ်ဦး ညီမလေး’

အစ်ကိုဖြစ်သူ၏အသံအနေအထားကို နွယ်ဦး နှစ်မြို့
ခြင်းမရှိ။ အရက်သောက်ထားသူတစ်ယောက်၏ လေသံကို
နွယ်ဦး ကောင်းကောင်းခွဲခြားနိုင်သည်။

နွယ်ဦးက အိမ်ပေါ်မှဆင်းပြီး ဝင်းတံခါး ဖွင့်ပေး
သည်။ အချိန်က ညဆယ်နာရီစွန်းနေပြီ။

‘လာ... ကိုလှအင် ထိုင်ပါဦးဗျာ’

‘ထိုင်လို့ ဖြစ်ပါ့မလားဗျာ’

‘ဘာလို့မဖြစ်ရမှာလဲ ကိုလှအင်ရယ်၊ ဒီအိမ်ကလေးမှာ
အမေရယ်၊ ကျွန်တော်ရယ်၊ ညီမလေးရယ် သုံးယောက်တည်း
နေတာ၊ ခင်ဗျား ဘယ်သူ့ကိုမှ အားနာဖို့မလိုဘူး၊ အားနာစရာ
ည်း မရှိဘူး’

နွယ်ဦးကိုယ်ကို ချာခနဲ လှည့်ပြီး အိမ်ပေါ်ပြန်တက်
ခဲ့သည်။ နောက်ပါးမှ လိုက်လာသည့် ခြေသံတွေကိုကြား၏။

‘ထိုင် လှအင်၊ ခင်ဗျား ချက်ချင်းကြီး ပြန်လို့ မဖြစ်
သေးဘူးလေ၊ ခု ကားမောင်းတာတောင် ခင်ဗျား သတိကို
အတော်ကြီးထားပြီး မောင်းခဲ့ရတယ်မို့လား’

‘ကျွန်တော်သောက်တာ နည်းနည်းများသွားတယ်
ကိုထွန်းဇော်’

‘ဟုတ်ပဗျာ၊ ဟုတ်ပ၊ ကျွန်တော်လည်း ခင်ဗျားနဲ့
အပြိုင်သောက်လိုက်တာ စံချိန်တော့ နည်းနည်းကျော်သွားတယ်
ဟား...ဟား...’

စကားသံ၊ ရယ်သံများကြောင့် အမေအိမ်ရာမှ လန့်နိုး
သည်။ နွယ်ဦးက အမေ့နားကပ်ပြီး တီးတိုးလေသံနှင့် -

‘အမေ့သား သောက်လာပြန်ပြီ၊ ဧည့်သည်ကို ည
အချိန်မတော် အိမ်ခေါ်လာတာကိုတော့ သမီးမကြိုက်ဘူး
အမေ’

‘စိတ်ညစ်တယ်၊ ထွန်းဇော်တစ်ယောက်လည်း ဘယ်လိုဖြစ်နေလဲ မသိဘူး၊ ဒီသူငယ်ကိုလည်း သူ့မှာ အရေးပေးလိုက်ရတာ’

အမေ ပင့်သက်အချတွင် အိမ်ရှေ့မှခေါ်သံကို ကြားသည်။

‘အမေ... အမေ မအိပ်သေးဘူးမို့လား’

‘နင့်အော်ကျယ်အော်ကျယ် အသံကြောင့် ငါလန့်နိုးလာတာ ထွန်းဇော်’

‘အိမ်ရှေ့ထွက်ပါဦး အမေ၊ ကိုလှဒင်လည်းပါတယ်၊ ညီမလေးလည်း လာဦး’

‘ကဲ... ထွက်ပြီး ခဏတဖြုတ်စကားပြောမှဖြစ်မယ် သမီး၊ တော်ကြာ မူးမူးရူးရူးနဲ့ ခုနစ်အိမ်ကြား ရှစ်အိမ်ကြား အော်ခေါ်နေမယ်’

အမေနှင့် နွယ်ဦး အိပ်ခန်းထဲမှ ထွက်ခဲ့ကြသည်။

‘ထိုင် ညီမလေး၊ ဒီညကတော့ ညီမလေးအတွက် ဝမ်းသာစရာညပဲ’

နွယ်ဦးက နားမလည်ဟန်ဖြင့် ထွန်းဇော်ကိုအကြည့်မှာ ထွန်းဇော်က လှဒင်နံ့ဘေးမှာချထားသည့် ပလပ်စတစ်ထုပ်များကို လှမ်းဆွဲယူလိုက်ပြီး-

‘ဒီမယ်လေ ညီမလေးအတွက် ဝတ်စုံတွေ၊ ဒီဘက်က အနက်ရောင်ဘူးကြီးထဲမှာ အလှပြင်ပစ္စည်းတွေ၊ ရေမွှေးပုလင်းကြီးကလည်း အကောင်းစားကြီးခင်ဗျ’

‘များလိုက်တာ အစ်ကိုရယ်၊ ဈေးကလည်း သေးမှာမဟုတ်ဘူး၊ အစ်ကို အရောင်းအဝယ် အဆင်ပြေလာတယ်ထင်တယ်၊ နွယ်ဦး အစ်ကိုကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်’

အစ်ကိုဖြစ်သူ၏ သိတတ်မှုအတွက် ပျော်ရွှင်စိတ်က ရုတ်ချည်းဝင်လာသည်။

သို့သော်လည်းလေ...

‘ဟား...ဟား...ဟား...ကျေးဇူးတင်ချင်ရင်တော့ အစ်ကိုကို မတင်နဲ့ ညီမလေးရေ’

‘ဟင် ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘ဒီပစ္စည်းတွေက အစ်ကိုဝယ်လာတဲ့ ပစ္စည်းတွေမဟုတ်ဘူး၊ ညီမလေးအတွက် ကိုလှဒင်ဝယ်လာတဲ့ လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေ ခင်ဗျ၊ လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေ’

‘အို... ဒါဆို နွယ်ဦး မလိုချင်ပါဘူး’

နွယ်ဦး၏ ကောက်ခါငင်ခါ စကားကြောင့် လှဒင်မျက်နှာ ကွက်ခနဲ ပျက်သွား၏။ ထွန်းဇော်က လှဒင်ကို အားနာသော မျက်လုံးနှင့် တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး-

‘နင် မိုက်ရိုင်းလှချည်လား နွယ်ဦး’

‘ဘာမှမမိုက်ရိုင်းဘူး၊ နွယ်ဦး သူများပေးတာကို လက်ခံယူတတ်တဲ့ မိန်းမစားမျိုး မဟုတ်ဘူး’

‘တစ်ဖက်လူရဲ့ စေတနာကို နင် မစော်ကားသင့်ဘူး’

‘သူ့လက်ဆောင်ပစ္စည်း မယူတာနဲ့ စော်ကားတာ ဘာမှမဆိုင်ဘူး အစ်ကို၊ အမှတ်တရအဖြစ် လက်ခံရအောင် လည်း ကိုလှဒင်က နွယ်ဦးရဲ့ သူငယ်ချင်းလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ရင်းနှီးတဲ့ မိတ်ဆွေလည်း မဟုတ်ဘူး’

‘နင် မယူဘူးလား’

‘မယူဘူး’

‘တော်တော်ကြီးကို ခေါင်းမာပါလား နွယ်ဦး၊ ကိုလှ ဒင်ကို အရမ်းအားနာဖို့ ကောင်းနေပြီ’

နွယ်ဦး၏ နှုတ်ခမ်းတောင့်စွန်းလေးအလှုပ်မှာ လှဒင် က-

‘စေတနာဆိုတာ တန်ဖိုးထား ကောင်းပါတယ် မနွယ် ဦးရယ်၊ ကျွန်တော်ကတော့ ပေးပြီးသားပစ္စည်းကို ဘယ်တော့မှ ပြန်ယူမသွားဘူး’

‘မဟုတ်ဘူး ကိုလှဒင်၊ ပေးပြီးသားဆိုတာ လက်ခံ ထားပြီးမှ အတည်ဖြစ်တာပါ၊ ခု ပေးပြီးသားဖြစ်ရအောင်

ကျွန်မက ဘာမှ လက်ခံထားခြင်းရှိတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီပစ္စည်းတွေ ပြန်ယူတာ မယူတာကတော့ ကိုလှဒင်အပိုင်းပဲ၊ ကျွန်မ လက်မခံတဲ့ပစ္စည်း ကျွန်မအိမ်ပေါ်မှာ ရှိနေရင်တော့ နက်ဖြန် မိုးစင်စင်လင်းတာနဲ့ မီးရှို့ပြီးသားပဲ’

နွယ်ဦးထိုင်ရာမှ ခပ်ကြမ်းကြမ်းထပြီ အိပ်ခန်းထဲ ဝင်ခဲ့သည်။

‘အခုသမီးတော့ ကျွန်တော် ထလုပ်မိရင် သေတော့မယ်’

‘သူ မလိုချင်တာကို အတင်းမပေးပါနဲ့ သားရယ်၊ မောင်လှဒင်ကိုလည်း အဒေါ် တောင်းပန်ပါတယ်၊ သမီးက ဇွတ်တရွတ်ကွယ်၊ သူ့စိတ်နဲ့မတွေ့ရင် အဒေါ်တို့လည်း လက်မခံဝံ့ပါဘူး၊ ပစ္စည်းတွေကိုပြန်ယူသွားပါ ငါ့တူရယ်’

‘ရပါတယ် ဒေါ်ဒေါ်၊ ကဲ...ကိုထွန်းဇော် ကျွန်တော် ပြန်ဦးမယ်ဗျာ’

နှုတ်ဆက်သံ ကားမောင်းထွက်သံကို နွယ်ဦးကြား၏။ အမေအိပ်ရာဝင်တော့ နွယ်ဦးက အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်နေ လိုက်သည်။



- ၃၂ -

‘ဟူး... ကားတစ်စီးရောင်းထွက်ဖို့ ပြောလိုက်ရတဲ့ စကား၊ အရောင်းအဝယ်ဖြစ်လို့သာ တော်သေးတာပေါ့’

‘သည်လိုပဲ စိတ်ရှည်ရတယ် ကိုထွန်းဇော်၊ စိတ်ရှည် တတ်မှုဟာ ပွဲစားကောင်းတစ်ယောက်ရဲ့ အရည်အချင်းပဲ’
ကားတစ်စီး ရောင်းထွက်ခဲ့သည်။

မွန်းတည့်ချိန်လောက်ကစသည့် အရောင်းအဝယ် စကားသည် မွန်းလွဲတစ်နာရီစွန်းစွန်းမှာမှ ကိစ္စပြတ်ခဲ့ရ၏။

‘ကျွန်တော်က အရောင်းအဝယ်ဖြစ်မယ်ဆိုတာ ကြို သိထားပြီးသား ကိုထွန်းဇော်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒီလူ ကားအစီးပေါင်း တော်တော်များများ ကြည့်လာတာ၊ ကားကို တက်မောင်းကြည့်ကတည်းက အရောင်းဝယ်ဖြစ်ပြီလို့ ကျွန် တော်က အတတ်သိတာ’

ငွေများကို စုစည်းပြီး ပလပ်စတစ်အိတ်ကြီးထဲ ထည့် သည်။ ပြီး ကားနောက်ခန်းမှာ ငွေထုပ်ကို ထားလိုက်၏။

‘ကဲ...အရောင်းအဝယ်တစ်ခု အောင်မြင်ရင် အထိန်း အမှတ်ပွဲဆိုတာ ရှိရတယ်ပေါ့ဗျာ၊ အကောင်းဆုံး စားသောက် ဆိုင်ကြီးတစ်ခုကို ခြေဦးလှည့်လိုက်ကြရအောင်’

နှစ်ယောက်သား ကားပေါ်တတ်ပြီး ခရီးဆန်သည်။ သို့သော်လည်း သည်နေ့ ထွန်းဇော် မူးအောင်သောက် လို့တော့ မဖြစ်။

ꨄꨄꨄ

အကောင်းစား နိုင်ငံခြားအရက်၏ အရသာကို ထွန်းဇော် စွဲလမ်းခဲ့တာကြာပြီ။

အသားလုံးကြော်ကို ခက်ရင်းနှင့် ထိုးစိုက်ရင်း...
‘ကျွန်တော် ဒီနေ့ အိမ်ကိုစောစောပြန်ချင်တယ် ကိုလှ

ဒင်’

‘ဘာဖြစ်လို့များပါလိမ့်’
လှဒင်က ဂဏန်းလက်မကြော်ကို လက်မှာ ကိုင်ထား ရင်းမှ ထွန်းဇော်မျက်နှာကို အကဲခတ်ကြည့်၏။

‘အမေ မနက်ကတည်းက တိုက်ကြီးသွားတယ်’

အမျိုးတွေ ရှိလို့လား

*မရှိပါဘူး၊ အမေ့သူငယ်ချင်းပါ၊ မတွေ့တာကြာပြီ
ဆိုပြီး သွားလည်တာ၊ အိမ်မှာ ညီမလေးတစ်ယောက်တည်း
ကျန်ခဲ့တယ်*

ဒေါ်ဒေါ်ပြန်ရောက်လာမှာပေါ့ ကိုထွန်းဇော်ရယ်

*အမေတိုက်ကြီးမှာ ညအိပ်မှာ ကိုလှဒင်၊ ခါတိုင်း
လို မိုးချုပ်ထိ ကျွန်တော်နေလို့ မဖြစ်ဘူး*

*စောပါသေးတယ်ဗျာ၊ ညနေတောင် မရောက်သေး
ပါဘူး*

ကျွန်တော် ကိုလှဒင်ကို ကြိုပြောထားတာပါ

*သဘောပေါက်တယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်နဲ့သောက်ရင်
စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ်သောက်စမ်းပါ*

ပြောပြီး ဖန်ခွက်ထဲသို့ အရက်ထပ်ဖြည့်ပေးသည်။
ရေခဲကို ညှပ်နှင့် ဆယ်မ၊ရင်းမှ လှဒင်၏ အတွေး
တွေနက်ရှိုင်းလာ၏။

သည့်နောက်...

ကောက်ကျစ်သောအပြုံးကို လှဒင်ပြုံးသည်။

မြေခွေးတစ်ကောင်၏ အကြံအစည်များက လှဒင်
ခေါင်းမှာ ရစ်ချည်လာ၏။

လှဒင် ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ချလိုက်သည်။

ကိုထွန်းဇော်

ပြော ကိုလှဒင်

ကျွန်တော် ခုမှ သတိရတယ်

ဘာများလဲဗျာ

လှဒင်က အမေးကို မဖြေဘဲ သူပိုက်ဆံအိတ်ကြီးထဲ
မှ စာရွက်တစ်ရွက် ထုတ်ယူပြီး ဘောလ်ပင်နှင့် လိပ်စာတစ်
ခုရေးလိုက်၏။

*မြန်မာ့ဂုဏ်ရည်လမ်းကို ကိုထွန်းဇော် သိတယ်
မဟုတ်လား*

သိတာပေါ့ဗျာ၊ ရန်ကုန်သားပဲဟာ

*ဒီလိပ်စာအတိုင်း ကိုထွန်းဇော် တက္ကစီ ငှားပြီးသွား၊
ကိုစိုးမြင့်ဆိုတဲ့ လူခပ်ဝဝကို တွေ့လိမ့်မယ်၊ သူ့မှာ အိတ်တီ
အိတ် ဆန်နီစူပါဆလွန်းတစ်စီးရှိတယ်၊ ကိုထွန်းဇော် ဈေးမေး
ပြီး ကားကိုသန့်မသန့် သေချာကြည့်၊ တကယ်လို့ ကိုစိုးမြင့်
မရှိရင်လည်း စောင့်၊ ဒီလူ အပြင်ထွက်ရင် သိပ်မကြာတတ်
ဘူး*

ကိုလှဒင်နဲ့ ကျွန်တော် ဘယ်မှာပြန်ဆုံမလဲ

*အင်ပါယာမှာထိုင်မယ်လေ၊ ညနေခြောက်နာရီတိတိ

ပြန်ဆုံမယ်၊ ကျွန်တော်မလိုက်နိုင်တာက အရေးတကြီးကိစ္စ
တစ်ခု စဉ်းစားမိလို့ ကိုထွန်းဇော်၊ အရေးတကြီးကိစ္စကလည်း
ကားကိစ္စပဲ

‘နှစ်ယောက်ဖြန့်ပြီး သွားတော့ အလုပ်ပိုတွင်တာပေါ့

ဗျာ’

ထွန်းဇော်စကားကို လှဒင်က ပြုံးပြီး ခေါင်းညိတ်

သည်။

စားသောက်ဆိုင်ကထွက်တော့ ညနေသုံးနာရီ။

လမ်းမပေါ်ရောက်တော့မှ လှဒင်က ထွန်းဇော်ကို

တက္ကစီတစ်စီးပေါ် တင်ပေးသည်။ ကားထွက်အသွားမှာ

လှဒင် ခပ်မြိန်မြိန်ပြုံးပြီး ကျန်ရစ်သည်။

သည့်နောက်...

လှဒင် သူ့ကားပေါ်သို့ ခပ်သွက်သွက်ကလေးတက်

ပြီး ကားကို မောင်းထွက်ခဲ့၏။



‘ဟင်...ရှင်...ရှင်’

ဘယ်လိုမှ မျှော်လင့်ထားခြင်းမရှိ။

ရေမိုးချိုးပြီး သနပ်ခါးအကျအန ထိုင်သွေးနေမိသည့်

အဖြစ်က ထွက်ပေါက်နှင့် အဝေးဆုံးနေရာမှာ ရောက်သလို
ဖြစ်နေ၏။

တင်ပါးထိ ပြေလျော့နေသည့် ထာဘီကို ရင်ညွှန်ပေါ်
သို့ ရောက်အောင် နွယ်ဦး မ,တင်လိုက်သည်။

‘ထွက်... ထွက် ရှင် အခန်းထဲက အခုထွက်သွား’

‘ဟား...ဟား...ထွက်သွားဖို့အတွက် ရောက်လာတာ

မှ မဟုတ်ဘဲ နွယ်ဦးရယ်၊ တွေ့ဆုံဖို့အတွက် ရောက်လာရတဲ့
လှဒင်ပါ’

အရက်နဲ့က လွင့်လာ၏။

မျက်နှာရုပ်ကို ကြည့်ကတည်းက လှဒင်မူးပြီး ရောက်
လာမှန်း နွယ်ဦးသိသည်။

‘အိမ်နောက်ဖေးမှာ အမေရှိတယ်နော်၊ ကျွန်မ အော်
လိုက်ရင် ရှင် ဒုက္ခများသွားမယ်’

‘အမေရှိတယ်ဟုတ်လား၊ ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ အမေ
ရှိပါတယ်၊ နွယ်ဦးအမေက တိုက်ကြီးမှာ ရှိပါတယ်’

‘ဟင်’

နွယ်ဦး အံအားတသင့်ရှိစဉ်မှာ လှဒင်က ကြောင်တစ်
ကောင်လို လျင်မြန်မှုနှင့် အနားသို့ရောက်လာပြီး နွယ်ဦးကို
ဆွဲဖက်ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

‘လွတ်...လွတ်စမ်း၊ လူယုတ်မာ၊ ရှင် လူယုတ်မာ
ကြီး’

‘ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့လာတာ၊ ဒီလို ရတောင့်ရခဲ အခွင့်
အရေးမျိုးကို လက်လွတ်လိုက်ရင် ငါ့လောက်မိုက်တဲ့ကောင်
ကမ္ဘာလောကကြီးမှာ ရှိမှာတောင် မဟုတ်တော့ဘူး’

စကားနှင့်အတူ ကြမ်းတမ်းလာသည်။ နွယ်ဦးက
အင်အားကို သုံးပြီး ရုန်းကန်ပါ၏။

‘ခွေး... ခွေးကြီး ကျွန်မအစ်ကိုရောက်လာရင် ရှင်

ကို ဘယ်လိုမှ ခွင့်မလွှတ်ဘူးဆိုတာ နားလည်ရဲ့လား’

‘ထွန်းဇော်လား၊ ဒီကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ ရောက်မလာ
နိုင်ဘူး၊ မရုန်းနဲ့လေ၊ ကျေနပ်မယ်၊ ကြည်ဖြူမယ်ဆိုရင် နွယ်ဦး
တို့ မိသားစုအားလုံး ကောင်းစားမှာပါ’

‘မသာကြီး ခွေးစကားမပြောနဲ့၊ နင့်လို လူယုတ်မာ
ကို ကြည်ဖြူဖို့နေနေသာသာ... ကဲဟယ်... ကဲဟယ်’

‘ဖြန်း... ဖြန်း...’

ရုန်းကန်ရင်းမှ လွတ်ထွက်လာသည့် ညာလက်က
လှဒင်၏ ပါးပေါ်သို့ နှစ်ချက် ဆင့်ကျသွားသည်။

‘ဒီလိုလား... စည်းရုံးလို့မှမရတော့ ညာနေစရာ မလို
တော့ဘူးပေါ့ဟာ’

ကြမ်းတမ်းသော အထိအတွေ့ဝယ် နွယ်ဦး၏ အင်
အားများ ယုတ်လျော့စပြုလာသည်။

မာန်ရှိသမျှ နွယ်ဦး ခုခံသည်။ ကာကွယ်သည်။

မလဲပြီရန် သတိကို ကြီးစွာထားဆဲမှ လှဒင်၏
ယောက်ျားအင်အားသုံးလာမှုဝယ် နွယ်ဦး အလဲလဲအပြီပြီဖြစ်
သွားရ၏။

သည့်နောက် လှဒင်က အပေါ်စီးမှ နေရာယူသည်။

‘လွတ်... လွတ်... ခွေးကြီး... လွတ်’

နွယ်ဦးရှိသမျှ အင်အားနှင့် ထွန်းလှန်ရင်း လက်ပမ်း
ကျအံ့ဆဲ၊ ရေတိမ်နစ်အံ့ဆဲ အခြေအနေတွင်...

‘ဟေ့ကောင်’

ဟိန်းတက်သွားသည့်အသံနှင့်အတူ အိပ်ခန်းထဲသို့
အင်နှင့်အားနှင့် ဝင်ရောက်လာပြီး မိမိကိုယ်ပေါ်မှ လှောင်၏
ခန္ဓာကိုယ်ကြီးနောက်သို့ ပြိုလဲအကျဝယ်...

‘ဟင်... ကိုကို’

မင်းကို၏ ကြီးမားသောဒေါသ။

လှောင်၏ ရင်ဘတ်ပေါ်ခွတတ်ထိုင်ပြီး ထိုးကြိတ်နေ
သည့် လက်သီးလုံးများက လှောင်၏မျက်နှာပေါ်မှာ အဆက်
မပြတ်။

‘ကိုကို လွန်မယ်၊ ကိုကို လွန်မယ်’

နွယ်ဦးအသံကို မင်းကို နားအစွင့်မှာ...

‘ဝုန်း’

လှောင်၏ ရုတ်တရက် တိုက်ခိုက်မှုကြောင့် မင်းကို
ပက်လက်လန်ကျသွားသည်။ ဒါကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး လှောင်
က လူးလဲထ၏။

‘လူစွမ်းကောင်းဝင်လုပ်ချင်တဲ့ကောင် မင်းကို အသေ
သတ်မယ်’

လှောင်၏အကြည့် ထရံထောင့်ဆီရောက်သည်။
ထရံထောင့်မှာ ညရေးညတာအတွက် ထွန်းဇော်
ဆောင်ထားသည့် ဓားအရှည်က အဆင်သင့်။

လှောင် ဓားဆီသို့ ရုတ်ခနဲ ပြေးသွားပြီး ဓားကိုဆွဲယူ
သည်။

‘ကဲ... သေပေတော့ မသာ’

ဓားနှင့် ခုတ်အချမှာ...

‘အောင်မယ်လေး...’

နွယ်ဦး၏ ကြောက်လန့်တကြားအော်သံ။

အော်သံနှင့် ရှေ့မနှောင်းပင်...

‘အား...’

‘အုံး...’

အသံနက်ကြီးနှင့်အတူ ကြမ်းခင်းပေါ်သို့ ခန္ဓာကိုယ်
ကြီး ပြိုလဲကျသွားသည်။

‘သေပါပြီ ကိုကို သေပါပြီ’

နွယ်ဦး မျက်လုံးကို စုံမှိတ်ပြီး ကုန်းအော်သည်။

‘နွယ်ဦး... နွယ်ဦး...’

မင်းကို အသံတုန်ခတ်နေ၏။

နွယ်ဦး မျက်လုံးကို အားယူဖွင့်အကြည့်မှာ...

'ဟင်... သွေးတွေ၊ သွေးတွေ'
 'ဟုတ်တယ် နွယ်ဦး၊ ကိုယ် ဓားကိုလှပြီး တစ်ချက်
 တည်း ခုတ်ထည့်လိုက်တာ အရုပ်ကြီးပြတ်ပဲ'
 'သူ... သူ... သေ... သေပြီပေါ့'
 သွေးအိုင်ထဲမှာ ဓားဒဏ်ရာနှင့် ခွေခွေကလေး ဖြစ်
 နေသည့် လှဒင်၏ ရုပ်အလောင်း။
 မင်းကို မှင်သက်စွာ ကြည့်နေဆဲမှာ...
 'ပြေး... ပြေးပါ ကိုကို၊ ဓားကို နွယ်ဦးလက်ထဲ
 ထည့်လိုက်ပါ'
 'အိုး... ဘာလို့ထည့်ရမှာလဲ'
 'ကြိုးစင်ပေါ် နွယ်ဦးတက်မယ်'
 'မဆိုင်တဲ့စကားတွေ ပြောမနေနဲ့ နွယ်ဦး၊ လှဒင်ကို
 ငါ သတ်တာ၊ နင်သတ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ နင်နဲ့ပတ်သက်လာ
 ရင်အားလုံးကို စိန်ခေါ်ရတယ်၊ တစ်ကမ္ဘာလုံးနဲ့လည်း ရင်ဆိုင်
 ဝံ့တယ်၊ ထောင်ကျမှာကိုလည်း ငါမကြောက်ဘူး၊ ကြိုးစင်
 တက်ရမှာကိုလည်း မကြောက်ဘူး'
 နွယ်ဦး ရှိုက်သံပွင့်ထွက်သွား၏။
 မင်းကို အံတစ်ချက်ကြိတ်ပြီး သွေးအိုင်ထဲမှ လှဒင်
 ၏ အလောင်းကို ခပ်စိမ်းစိမ်းကြည့်နေဆဲမှာ အိမ်ရှေ့မှ အေး

သံဟစ်သံများကို ကြားရသည်။
 'ပြေးပါ ကိုကိုရယ်၊ ပြေးပါ'
 'မပြေးဘူး၊ မပြေးဘူး၊ လုပ်ရဲလို့ ငါ ခံရဲတယ်၊
 တရားကို နတ်စောင့်တယ်ပဲ ပြောပြော၊ ဒီမတရားမှုမှာ ဒီ
 မတရားကြံစည်တဲ့ကောင်အတွက် ငါထောင်ကျမယ်ဆိုတာကို
 သိတယ်'
 သည့်နောက်....
 အိမ်ထဲသို့ ပြေးဝင်လာသည့် ခြေသံတွေ။
 ပြီးတော့....
 မင်းကိုလက်ထဲမှ ဓားကိုဆွဲလှပြီး လက်နှစ်ဖက်ကို
 ပိုင်းဝန်း ချုပ်ကိုင်ကြသည်။
 အေးစက်သော အထိအတွေ့ဝယ် လက်အစုံကို
 သံမဏိလက်ထိပ်ခတ်ခံလိုက်ပြီကို မင်းကို သိလိုက်ပါ၏။



အကောင်းဆုံး ရှေ့နေ ရှေ့ရပ်များနှင့် ခုခံထောက်လှမ်း...

ဖြစ်မှုက ထင်ရှားနေသည်။

လူသတ်တရားခံ မင်းကိုကလည်း ငြင်းဆိုခြင်း ချုပ်ရက်များအပါအဝင် ထောင်ခနစ်နှစ် ဖြစ်ဒဏ်ချမှတ်သည့် အမိန့်။

'သား... သား...'

ပျော့ရွေညွတ်ကျသွားသော မေမေ့ကို ပွေ့ယူသည်။

သည့်နောက် လွင့်လာသည့် ရှိုက်သံတစ်ခု မင်းကို လက်ထိပ်တန်းလန်းနှင့် လှမ်းအကြည့်မှာ...

'ကိုကိုရယ်'

ထံပါးသို့ ပြေးလာပြီးမှ မေမေ့နည်းတူ ညွတ်ရွေလဲ ကျသွားသည့် နွယ်ဦး။

တရားရုံးတော်မှာ ချမှတ်မှုအမိန့်တစ်ခုအတွက် ဖြစ်ပေါ်သွားရသည့် လှုပ်ရှားမှုတွေ။

မင်းကို ခေါင်းကို ငိုက်ချလိုက်သည်။

မေထွဋ်ခေါင် ဒက်ဒီနှင့် မာမိက ဖေဖေ့ကို ဝိုင်းကူပြီး မေမေ့ကို ပွေ့ခေါ်သွားကြသည်။

ဖေဖေလှည့်အကြည့်ဝယ် ဖေဖေမျက်ဝန်းမှာ အိုင်ထွန်းနေသည့် မျက်ရည်များကို မင်းကို မြင်သည်။

'သားရယ်'

ဖေဖေ စကားတွေ ပြောမထွက်တော့ဘူးလား။

မျက်လုံးတဝေမှာ နွယ်ဦးကို ပွေ့ဖက်ရင်း မျက်ရည်ရောင်များနှင့် ကြည့်နေသည့် ထွန်းဇော်ကို မြင်သည်။

'မင်းကိုရယ် မင်းနေရာမှာ ငါဝင်သင့်တာပါကွာ'

လက်မှာ ခပ်တင်းတင်းကလေး ဖြစ်သွားမှုနှင့်အတူ မင်းကို အရာအားလုံးကို မျက်နှာလွှဲလိုက်သည်။

ရဲအမှုထမ်းနှစ်ဦး၏ ခေါ်ဆောင်သည့်နေရာ။

အပြာရောင် ထောင်ကားကြီး တစ်စီး။

ကားပေါ်အတက်မှာ တင်းထားသည့် စိတ်တစ်ခုလုံး
ကို မင်းကို ဖြေလျော့ချလိုက်တော့သည်။



အပိုင်း - ငါး

သား... သား... မေမေသား

ထံပါးသို့ မေမေ ပြေးလွှားလာသည်။

မင်းကို လက်ကို ဆန့်တန်းလိုက်၏။

မေမေ

သားကို ထွေးဖက်ထားသည့် မေမေလက်ချောင်း

များက နွေးထွေးနေ၏။ မင်းကို မေမေရင်ခွင်မှာ မျက်နှာ

အပ်ထားမိသည်။

*သားလေးရယ်၊ သွားလွတ်လာမယ့်ရက်ကို မေမေ

တံချိုးရေတွက်နေတာ နှစ်တွေကြာလှပါပြီကွယ်၊ ခု သား

ဘဝ အမှောင်က လွတ်ပါပြီ၊ ကျွတ်ပါပြီ*

ပြောရင်း မေမေမျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်များ လိမ့်ဆင်း
လာ၏။ မေမေနှင့်အတူ ကားဆီလျှောက်ခဲ့သည်။

‘ဖေဖေ’

‘သား’

ဖေဖေ ပျော်နေသည်ကိုသိ၏။ ဖေဖေက သူ၏ပခုံး
နှစ်ဖက်ကို ဖျစ်ညှစ်ဆုပ်ကိုင်ပြီး သားဖြစ်သူ၏ပါးနှင့်သူ့ပါးကို
ဘယ်ပြန်ညာပြန်အပ်သည်။

‘ဖေဖေ အရမ်းဝမ်းသာနေတယ်လို့ပဲ ပြောပါရစေ
ကွယ်၊ ဟိုမှာ မင်းဦးလေးကြူကို နှုတ်ဆက်ပါဦး၊ သားဒီနေ့
လွတ်မယ်ဆိုလို့ ဖေဖေတို့လို့ပဲ သားရဲ့ ဦးလေးကြူလည်း
တစ်ညလုံး အိပ်မပျော်ရှာပါဘူး’

ဦးလေး ဦးအောင်ကြူ၏လက်ကို မင်းကိုက ဆုပ်ကိုင်
သည်။ ဦးလေးကြူနေကောင်းတယ်နော်ဆိုသည့် အမေးစကား
ဝယ် ဦးအောင်ကြူ မျက်ရည်ပေါက်ပေါက်ကျပါ၏။

‘ဝမ်းနည်းစရာတွေ တွေးမနေပါနဲ့တော့ ဦးလေးကြူ
ရယ်၊ ကျွန်တော်လွတ်လာပြီပဲ’

‘ဦးလေးကြူရင်မှာ မချိုလွန်းလို့ပါ ကလေးရယ်’

နန်းမြင့်မြဲကြီး၏ လူယုံဒရိုင်ဘာကြီး၏ မေတ္တာ
သံယောဇဉ်ကို မင်းကို နားလည်ထားပြီးသား။

‘သွားကြမယ် သား၊ ဒီနေရာ ဒီဒေသမျိုးကို ဖေဖေ
သား ဘယ်ကာလ ဘယ်ဘဝမှာမှ မရောက်ရပါစေနဲ့လို့
ဖေဖေ ဆုတောင်းပါတယ်’

ဦးအောင်ကြူက ကားရှေ့ခန်းတံခါးကို ဖွင့်ပေးသည်။
ဖေဖေနှင့်မေမေက ကားနောက်ခန်းမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ကြ၏။

ကားဘီးအလိမ့်မှာ ပြောင်းလဲနေသည့် မြင်ကွင်းတွေ
ကို မင်းကို တအံ့တဩ ငေးကြည့်နေမိသည်။

ခေတ်၏ ရေစီးကြောင်းက အရှိန်အဟုန်မြင့်မားလှ
ပါသည်။

‘သားအတွက်လေ မင်းဖေဖေက ကုမ္ပဏီတွေထောင်
ထားလိုက်တာ၊ သားလေးကိုလွမ်းရင် ဘုရားမှာ သားအတွက်
ဆုတောင်းရင်း အောင်မြင်တိုးတက်လာတဲ့ လုပ်ငန်းတွေကို
ညည်း မေမေတို့ တအံ့တဩ ဖြစ်နေရတယ်၊ ဘုရား တရား
သော မိဘဆရာသမားတွေရဲ့ ဂုဏ်ကျေးဇူးပေါ့ သားရယ်’
မင်းကို ခေါင်းကို ညှိတ်သည်။

‘အရမ်းကို ပြောင်းလဲသွားတာပဲ မေမေ’

‘ခေတ်တစ်ခေတ်ရဲ့ ပြောင်းလဲမှုပေါ့သားရယ်၊ တိုး
တက်အောင်မြင်မှုတွေကို သား တွေ့ဆုံရမှာပါ’
ကားကလေးက တရိပ်ရိပ်ပြေးသည်။

နန်းမြင့်ခြံကြီးကိုရောက်တော့ မေမေက ကိုယ်တိုင်
ခေါင်းလျှော်ပေးသည်။ ရေမိုးသန့်စင်ပေးသည်။ အမွှေးနံ့သာ
တွေက သူ့ကိုယ်မှာ ကြိုင်ကြိုင်သင်း။

ညနေ ထမင်းပွဲမှာတော့ မင်းကိုအကြိုက်တတ်ဆုံး
ဟင်းလျာတွေ။ ဒါတွေကို မေမေ အညှော်ခံ၊ အပင်ပန်းခံပြီး
ကိုယ်တိုင် စီမံထားသည်ကို သူသိ၏။

ဪ...မင်္ဂလာပါပဲ။

မင်္ဂလာနှင့် ပြည့်စုံသော ဘဝခရီးအသစ်ကို ဖေဖေ၊
မေမေတို့နှင့် သူ ချီတက်ရပါမည်။



- ၃၆ -

* နေရာများ မှားနေသလား လူကလေးရယ်*
ရင်မှာ ငြိမ်သက်မှု မရှိတော့။

တစ်ညလုံး ဘယ်လူးညာလိုမှန်နှင့် အိပ်ပျက်ပြီး ထားခဲ့
မျှော်လင့်ချက်များသည် နံနက်ခင်း၏ အလင်းရောင်
ဝယ် ဝေဝါးကုန်ပြီ ထင်ပါ၏။

* ဘယ်လိုမှ မမှားနိုင်တဲ့နေရာပါ ဦးလေးကြူရယ်၊
အိပ်မှာ နွယ်ဦးရဲ့ မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်လေး ရှိခဲ့ပါတယ်၊
မြန်လမ်းကလေး၊ အဲ...ခုတော့ ကိုယ်ပိုင်ကွန်ကရစ်
လေးပေါ့ ဦးလေးကြူရယ်၊ အဲဒီလမ်းကလေးရဲ့
ပိုင်းကျကျမှာ နွယ်ဦးတို့ရဲ့ အိမ်ကလေးရှိခဲ့ပါတယ်*

ကားရပ်ထားပြီး ကားနံဘေးမှာ ယောင်ချာချာရပ်နေရသည်ကိုက စိတ်မသက်သာ။

‘ဟုတ်ပါတယ် ဦးလေးကြူ၊ ဒီနှစ်ထပ်တိုက်ကြီး ဆောက်ထားတဲ့ မြေနေရာမှာ နွယ်ဦးတို့ နေခဲ့ပါတယ်၊ အဲဒီနေရာမှာ ဝါးခနိတ်လေး ရှိခဲ့ပါတယ်’

ဦးအောင်ကြူ ပင့်သက်တချချ ဖြစ်နေရသည်။

‘ကျွန်တော် နွယ်ဦးကို ဘယ်လောက်မြတ်နိုးတယ်ဆိုတာ ဦးလေးကြူသိပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်အထဲရောက်နေတဲ့အချိန်တွေမှာ ဦးလေးကြူ နွယ်ဦးတို့ မိသားစုကို မျက်ခြည်မပြတ် လှေလာထားဖို့ ကောင်းပါတယ်’

‘မောင်ကိုရယ်၊ ဒီတာဝန်တွေကို လူကလေး မပေးခဲ့ပေမယ့် ဦးလေးကြူ ဝမ်းဆောင်ခဲ့ပါတယ်’

‘ဒါဆို နွယ်ဦးတို့မိသားစု ဘယ်ပြောင်းသွားတယ်ဆိုတာ ဦးလေးကြူ သိတာပေါ့နော်’

မင်းကို၏ အားတက်သရော အမေးကို ဦးအောင်ကြူက ခေါင်းကို အသာခါယမ်းပြီး-

‘ဘယ်ကို ပြောင်းသွားတယ်ဆိုတာ ဦးလေးကြူ မသိပါဘူး’

‘ဟာဗျာ’

မျှော်လင့်ချက်တွေ အဝေးဆုံးသို့ ရောက်ရှိသွားပြန်၏။ ချစ်သူနေခဲ့သည့် အရပ်ဒေသ၏ ပတ်ဝန်းကျင်သည် ယခင်လိုမဟုတ်။

အိမ်သေးအိမ်ကွေးလေးတွေလည်း မရှိတော့။

ကျယ်ဝန်းသော မြကြီးများအဖြစ် တည်ရှိပြီး ခေတ်မီနှစ်ထပ်တိုက်ကြီးများက ရပ်ကွက်၏ ဂုဏ်ရှိခန့်ထည်ထား၏။

‘လူကလေးကို စီရင်ချက်ချပြီး နောက်တစ်နေ့မှာ နွယ်ဦးဆီကို ဦးလေးကြူသွားပါတယ်၊ အိမ်တံခါးသော့ခတ်ထားလို့ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို ဦးလေးကြူစုံစမ်း မေးမြန်းပါတယ်၊ တိုက်ကြီးသွားတယ်ဆိုလို့ ဦးလေးကြူ ပြန်လာခဲ့တယ်မောင်ကို၊ နောက်နေ့မှ အေးအေးဆေးဆေးသွားမေးမယ်လို့ စိတ်ကူးထားတာ ဆရာ အရေးပေါ်ကိစ္စနဲ့ မန္တလေးတက်လို့ ဦးလေးကြူ လိုက်သွားရတယ်၊ မန္တလေးကနေ ရန်ကုန်ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း နွယ်ဦးဆီသွားတော့ သူတို့အိမ်ကလေးကို အိမ်ရှင်ဆီ ပြန်အပ်ပြီး ပြောင်းသွားတယ်လို့ နောက်ဆုံးသိလိုက်ရတာပဲ လူကလေးရယ်’

‘အိမ်ရှင်ကို ဦးလေးကြူ မေးမကြည့်ဘူးလားဗျာ’

‘မေးကြည့်တာပေါ့ မောင်ကို၊ ဘယ်ကိုပြောင်းသွားတယ်ဆိုတာ ဘာအကျ မသိပါဘူးတဲ့၊ နောက်ပိုင်း အိမ်ရှင်

ကလည်း သူ့မြေကို ရောင်းလိုက်တယ် ထင်ပါရဲ့၊ ခုလို
တွေ ဝင်းတွေ ဖြစ်လာတာပဲ’

‘အင်း... နှစ်တွေက သိပ်အကြာကြီးမဟုတ်
ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ ပြောင်းလဲမှုတွေက မြန်ဆန်လွန်းတယ်
ခြေရာကို ဘယ်လိုမှ ကောက်မရ။

ဆောက်တည်ရာမရသော စိတ်ကိုထိန်းချုပ်ပြီး
ပြန်ခဲ့သည်။

တစ်နေ့လုံးလုံးလည်း အပြင်ကို မထွက်ဖြစ်
ညနေဘက်မှာ မေထွဋ်ခေါင်က လမ်းလျှောက်
သဖြင့် စိတ်ပြေလက်ပျောက်ထွက်လျှောက်ဖြစ်သည်
မေထွဋ်ခေါင်နှင့်အတူသွားလာဖြစ်မှ နွယ်ဦးထိ
သတိရတော့၏။



‘မေမေ သားကို စကားပြောသင့်တဲ့အချိန် ရောက်ပြီ
လို့ သုံးသပ်ပါတယ်’

- ဆိုသည့် စကားကြောင့် မဂ္ဂဇင်းဖတ်နေသည့် မင်းကို
၏ခေါင်း ဆတ်ခနဲမော့သွားသည်။ မေမေက သူ့ရှေ့ ဆိုဖာ
ဆက်တီမှာ ဝင်ထိုင်လာ၏။

‘သား... ဖေဖေနဲ့မေမေဟာ သားစိတ်ချမ်းသာဖို့
အတွက်ကို အဓိကထားခဲ့ပါတယ်၊ ဒါကြောင့်လည်း သား
လွတ်လာပြီးနောက်ပိုင်း သားချစ်သူနွယ်ဦးကို သားအပင်ပန်း
ခံပြီး လိုက်လံရှာဖွေတာကို မေမေတို့ ဘာမှ မပြောခဲ့ပါဘူး၊
တကယ်လို့ သားချစ်သူကို ရှာဖွေတွေ့ခဲ့ရင် သားစိတ်ချမ်းသာ

ဖို့အတွက် ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ သဘောတူလက်ထပ်ပေးမယ်
ဆိုတဲ့ရည်ရွယ်ချက် သားဖေဖေနဲ့ မေမေမှာ ရှိခဲ့ပါတယ်။

မေမေက စကားကိုတန့်ပြီး မျက်နှာကို အကဲခတ်
ကြည့်သည်။ သူက မေမေစကားမှာ အာရုံကိုစိုက်ထား၏။

‘ခုဆိုရင် သားလည်း သားချစ်သူကို စိတ်တိုင်းကျ
ရှာဖွေခဲ့ပြီးပါပြီ။ သားစိတ်ကိုလျှော့လိုက်ပြီဆိုတာကိုလည်း
မေမေတို့ သဘောပေါက်ထားပြီ။ ဒီတော့ မေမေ ဖေဖေတို့
ဘက်က သားအတွက် တာဝန်ကျေခဲ့သလို၊ ခု သားကလည်း
မေမေတို့အတွက် တာဝန်ကျေပေးဖို့ အထူးလိုအပ်လာပြီ။’

‘မေမေ သားကို ဘာစကားပြောချင်တာလဲဟင်၊ သား
ဟာ မေမေ မွေးထားတဲ့သားပါ။ မေမေရည်ရွယ်ချက်ကို ပြော
ပါ။’

မေမေက ပြုံးရင်း ထိုင်ရာမှထ၍ သူနဲ့ဘေးဆက်တံ
မှာ ပြောင်းရွှေ့ထိုင်သည်။

‘စကားအခြေခံဖြစ်တဲ့ အကျိုးအကြောင်းကိုတော့
သားအရင် သိထားဖို့လိုတယ်လေ။’

‘ပြောပါ မေမေ။’

‘ဦးတင်မောင်မောင်တို့ စီးပွား အရမ်းကျသွားတယ်
သား။’

‘ဟုတ်လား၊ ညနေက လမ်းလျှောက်တော့ ထွင်ခေါင်
ဘာမှ မပြောဘူး မေမေ။’

‘မိသားစုဂုဏ်သိက္ခာကို ထိန်းသိမ်းပြီး မပြောတာနေ
မှာပေါ့သားရယ်၊ ထွင်ခေါင်မာမိကတော့ မေမေကို ဖွင့်ပြော
ရှာပါတယ်။’

အတွေးမှာ အန်ကယ်ဦးတင်မောင်မောင်နှင့် အန်တီ
ဒေါ်ခင်သန်းလွင်ကို ပြေးမြင်သည်။

‘ဦးတင်မောင်မောင်နဲ့ လွင်က အရမ်းသဘောကောင်း
တယ်သား၊ သားအမှုအခင်းမဖြစ်ခင်ကတည်းက သားနဲ့ ထွင်
ခေါင်ကို လက်ထပ်ဖို့ လူကြီးချင်း စကားပြောခဲ့ကြတာကို
လည်း သားအသိ၊ ခုသား အနှောင်အဖွဲ့က လွတ်လာတော့
လည်း ဦးတင်မောင်မောင်နဲ့ လွင်တို့ရဲ့သဘောထားက မပြောင်း
လဲဘူး၊ သားကို မေမေ မေတ္တာရပ်ခံပါတယ် သားရယ်၊
ထွင်ခေါင်နဲ့သား လက်ထပ်ဖို့ ကိစ္စကို သားသဘောတူပါ။’

‘ဟာ... မေမေရာ။’

‘လူဆိုတာ ကတိသစ္စာတည်ရတယ်သား၊ စီးပွားရေး
နိမ့်ပါးနေတဲ့ အချိန်မှာ ပိုပြီးတော့ ကတိသစ္စာတည်ပေးရတယ်၊
လွင်တို့ မိသားစုနဲ့ မေမေတို့ကလည်း သံယောဇဉ်တွယ်ခဲ့ကြ
တယ်၊ ထွင်ခေါင်ဆိုရင် သားမရှိတဲ့ အချိန်တွေမှာ မေမေကို

အနီးကပ်ဆုံး အားပေးကူညီရှာတယ်'

'သည်လို မေမေ၊ ထွဋ်ခေါင်မှာ ချစ်သူရှိတယ်၊
တက္ကသိုလ်မှာ တော်တော်လေး တွဲခဲ့ကြတယ်'

'သားကို ဘယ်သူပြောလဲ'

'သူငယ်ချင်းတွေ ပြောစာယ်၊ နောက်ပြီး ထွဋ်ခေါင်
က ခေတ်ကို တစ်တောင်လောက်ကျော်ပြီး ပြေးနေတာ၊ သား
စိတ်ဓာတ်နဲ့ ဘယ်လိုမှ ကိုက်ညီမှာ မဟုတ်ပါဘူး'

'ရည်းစားသနာဆိုတာကတော့ ခေတ်မိန်းကလေးပဲ
သားရယ်၊ ရည်းစားထားတာနဲ့ အိမ်ထောင်ဖက်ရွေးချယ်တာ
တခြားစီပါ၊ ဒါတွေကို သား မစဉ်းစားပါနဲ့လေ၊ နှစ်ဘက်မိဘ
တွေလက်နဲ့ ရေးထားတာကို သား ခြေနဲ့မဖျက်ပါနဲ့၊ ထွဋ်ခေါင်
ကတော့ မိဘစီမံရရ နာခံပါ့မယ်လို့ ကတိပေးပြီးပြီ'

မင်းကို ပင့်သက်ရှည်ကြီးကို ချသည်။

'သားရဲ့အခွင့်အရေးကို မေမေတို့ ပေးထားခဲ့တယ်
နော်၊ သားချစ်သူကို သား မြေအနံ့ရှာတယ်၊ သားလက်လျှော
လာတယ်၊ ဒီတော့ မိဘရဲ့အခွင့်အရေးကိုလည်း သားက ပြန်
ပေးရမယ်၊ မိဘရဲ့ အခွင့်အရေးဆိုတာ သားကိုလက်ထပ်ဖေ
ပိုင်ခွင့်ပဲ၊ ဒီတော့ သားကို ထွဋ်ခေါင်နဲ့ အိမ်ထောင်ရက်သား
ချပေးမယ်၊ သား လုံးဝလက်ခံပါ၊ မိဘစကားကိုနားထောင်ပါ'

မင်းကို ဆိုရန်စကားမရှိတော့။

မေမေမျက်နှာကို တွေတွေငေးငေးကြည့်နေခိုက်မှာပဲ
မေမေက တရားဝင်စကားကို ထပ်ဆင့်ဆိုလာ၏။

'အင်းလျားလမ်းမှာ တိုက်နဲ့ခြံဝယ်ထားတယ်၊ အဲဒါ
သားတို့အတွက် မင်္ဂလာလက်ဖွဲ့၊ အဲဒီ 'စိန်စီမြရံ'ဆိုတဲ့ ခြံနဲ့
တိုက်ကြီးမှာ သားမင်္ဂလာရှိရှိ နေနိုင်ပါစေ'

မေမေထံပါးမှ ခွာပြီး အပေါ်ထပ်တက်သွားသည်။

သူ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကိုတော့ ချရပါမည်။

ဖေဖေနှင့် မေမေ စိတ်ချမ်းသာပါစေတော့။

ခြံကြီးက...

'စိန်စီမြရံ' တဲ့လား။



အပိုင်း - ခြောက်

‘မောင်ကို... မောင်ကို လူကလေး ညဉ့်အရမ်းနက်
ပါပြီ လူကလေးရယ်၊ အရက်တွေသောက်တာလည်း တော်
သင့်ပါပြီ’

နားဆီသို့ ဖြတ်ဝင်လာသည့် အသံကြောင့် သတိတရ
ဖြစ်နေသော အတိတ်၏ အပိုင်းအစများ တစ်စစီ ပြန်ကျခဲ့သွား
သည်။

သူ ခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာ ခါယမ်း၏။

ည၏ နက်ရှိုင်းမှုများနှင့်အတူ ဘဝသည်လည်း မိုက်
ရိုင်းလွန်းလှပါ၏။

‘အိပ်ပါ လူကလေးရယ်၊ ထွဋ်ခေါင်က ညဉ့်နက်
သန်းခေါင်လောက်နဲ့ ပြန်ရောက်တတ်တာမှ မဟုတ်တာ၊ သူ

ပြန်ရောက်မယ့် သန်းခေါင်သန်းလွဲအထိ လူကလေး စောင့်စရာ မလိုပါဘူးကွယ်'

'ကျွန်တော် သူ့ကို စောင့်နေတယ်များ ထင်လို့လား ဦးလေးကြူ'

ဦးအောင်ကြူ၏မျက်နှာမှာ ဝမ်းနည်းကြေကွဲရိပ်များကို သူ မြင်တွေ့ပါ၏။

'ကျွန်တော် သူပြန်အလာကို တမ်းတမ်းတတနဲ့ စောင့်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး ဦးလေးကြူရယ်၊ ဖြေလို့မရတဲ့ အတိတ်ဘဝကို ပြန်လည်သတိရနေမိတာပါ'

'လူကလေးနည်းတူ ဦးလေးကြူ ခံစားရပါတယ်ကွယ်'

'ယုံပါတယ် ဦးလေးကြူ' အပေါ်ထပ် ဧည့်ခန်းပြန်အဝင်မှာ ဦးအောင်ကြူက တံခါးကို ပိတ်သည်။

'ဦးလေးကြူ'

'ပြော မောင်ကို'

'ကျွန်တော် မနက်ဖြန် ခရီးထွက်မယ်'

'လူငယ်လေးတစ်ယောက်လို ထင်ရာကိုတော့ မသွားပါနဲ့ မောင်ကိုရယ်၊ ဒီမှာ ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းတွေက မောင်ကို

မရှိရင် ဖြစ်တာမှမဟုတ်တာ'

'ကျွန်တော့်စိတ်တွေ အရမ်းမွန်းကျပ်နေလွန်းလို့ပါ ဦးလေးကြူ၊ နက်ဖြန် မနက်လေးနာရီတိတိမှာ ကားကို ဝိုဒေါင်ထဲက ထုတ်ထားပေးပါ'

'ဟင်... လူကလေး ကားနဲ့သွားမှာလား၊ ဦးလေးကြူ လိုက်မယ်လေ'

'ကျွန်တော် ခရီးတစ်ခုကို တစ်ယောက်တည်းသွားချင်နေတယ် ဦးလေးကြူ၊ ရောက်တဲ့အရပ်က လှမ်းဖုန်းဆက်ပြီး ပြောမယ်'

ဦးအောင်ကြူကို မှာသင့်တာမှာပြီး သူအိပ်ရာဝင်ခဲ့သည်။

အိပ်ရာပေါ်ထိ ခံပြင်းဖွယ်အတွေးတွေက ပျောက်ပျက်သွားခြင်း မရှိ။

'တောက်...'

သူ တက်ကို ခပ်ပြင်းပြင်းခေါက်လိုက်၏။

'ခွေးမ၊ ငါ့ဘဝကို ဖျက်ဆီးဖို့ ငါ့ဘဝထဲ မရောက်ရောက်အောင်လာတဲ့ မိန်းမယုတ်မ'



ငါ စဉ်းစားမယ်၊ ငါ မန္တလေးက ဟိုတယ်မှာ ဘယ်နေ့ဘယ်
ရက်အထိရှိမယ်ဆိုတာကိုလည်း တောင်ကြီးကနေ ဦးလေးကြူ
ကို ဖုန်းဆက် အကြောင်းကြားထားတာပဲ*

သူ ခရီးကို ပြန်ဆက်သည်။

ဖြတ်သန်းခဲ့သည့်လမ်းများ၊ မြို့ရွာများ ပြောင်းလဲသွား
သည့် သဘာဝရှုခင်းများကို ကြည့်ရင်း ခရီးအတော်ပေါက်
လာသည်။

*ဪ...မြို့အဝင်စာတန်းကြီးတွေမှပဲ ကိုသန်းစိုးကို
သတိရတော့တယ်၊ ငါ့ကိုတွေ့ရင် သူ အရမ်းဝမ်းသာမှာပဲ*

ကားအရှိန်ကို လျော့လိုက်သည်။

ရန်ကုန် မန္တလေးလမ်းမကြီးပေါ်မှ မြို့ကျဉ်းကလေး
တစ်မြို့။

ဘူတာနောက်ဘက် ကားလမ်းမ နံဘေးမှာ ဒေါက်
တာသန်းစိုး၏ ဝိုင်းနှင့်ပျဉ်ထောင်အိမ်ကလေး တည်ရှိသည်ကို
စိတ်က သိ၏။

ညနေက စောင်းစပြုလာသည်။

အကြည့်ကို လက်ယာဘက်ဆီ ရွှေရင်း ဆေးအစိမ်း
သုတ်ထားသည့် ခြံဝိုင်းရှေ့မှာ ကားကို ရပ်လိုက်သည်။

ဟာ... ကိုမင်းကိုကို

သာစည်မှ ကားကိုရပ်တန့်ပြီး ခရီးကို ပြန်စဉ်းစား
သည်။ တောင်ပိုင်း ၏ ငါးရက်တာခရီးသည် စိတ်
နှလုံးကို အေးချမ်းစေခဲ့သည်မှာ အမှန်ပါပဲ။ ရောက်ဖူးသည့်
နယ်ပယ်ဖြစ်သော်လည်း ခရီးလမ်း၏ စိမ်းစိုသာယာမှုက နှလုံး
သားကို ဆုပ်ကိုင်ထားခဲ့သည်။

လမ်းခရီးတည်းခိုခန်းများတွင် လွတ်လပ်စွာ တွေးခွင့်
နေခွင့်ရခဲ့သည်ကို သူ့ရင်မှာ ကျေနပ်မဆုံး။

ခု ရန်ကုန်ပြန်ဆင်းမည်လား...

*အို... ငါ့မိတ်ဆွေတွေ လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေစမ်း
ပါစေ၊ မန္တလေးရောက်ရင် မြောက်ပိုင်းရှမ်းပြည်နယ်ခရီးကို

ကားတံခါးဖွင့်မဆင်းမီမှာပင် အသံနှင့်အတူ လူက
ကားဆီ ရောက်လာ၏။

‘မမျှော်လင့်ဘူး ကိုမင်းကိုရာ၊ ရောက်လာမယ်လို့
လုံးဝကို မမျှော်လင့်ဘူး’

သူနှင့် ကိုသန်းစိုးက ကြီးမှ မိတ်ဆွေဖြစ်ရသည့်သူ။
သို့သော်လည်း တရင်းတနီးရှိခဲ့ကြသည့် ကြီးပေါင်းများ
ဖြစ်သည်။

ကားပေါ်မှဆင်းပြီး သူက ကိုသန်းစိုးပခုံးကို ဆုပ်
ညှစ်ကိုင်သည်။

‘ကားကို ဝိုင်းထဲသွင်းပါလား ကိုမင်းကို’

‘ကျွန်တော် မန္တလေးကို ဆက်တက်မှာ၊ ခင်ဗျားကို
သတိရလို့ ဝင်နှုတ်ဆက်တာ’

‘ဟာ... ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ နေတောင် အတော်စောင်း
နေပြီပဲဗျာ၊ နက်ဖြန်မနက်စောစောမှ မန္တလေးကိုတက်၊ ဆုံ
တုန်း ဧည့်ခံပါရစေ’

‘အရက်ပဲ သောက်တယ်’

‘ဆန္ဒကို ဖြည့်ဆီးရမှာပေါ့’

ကိုသန်းစိုး ရန်ကုန်မှာ ဆေးခန်းဖွင့်တုန်းက သူက
ငွေအားဉာဏ်အား ကူညီခဲ့သည်။ ဆေးပညာမှာ ထက်မြက်

မှုရှိသော်လည်း ကံအကြောင်းမသင့်၍ ကိုသန်းစိုး၏ဆေးခန်း
မအောင်မမြင် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

‘ကြင်သူသက်ထားကို မတွေ့ပါလား’

‘ရွှေဘိုက သူ့အမျိုးတွေဆီ သွားလည်တယ် ကိုမင်း
ကို၊ သမီးလည်း ပါသွားတယ်’

‘လွတ်လပ်နေတယ်ပေါ့’

‘ဒါကြောင့်မို့ အဲဒီလွတ်လပ်မှုကို ကိုမင်းကိုနဲ့ အသုံး
ချချင်တာပေါ့’

ကားကို ဝိုင်းထဲသွင်းသည်။

အိမ်ပေါ်ရောက်တော့ ခဏတဖြုတ်နားပြီး ရေမိုးချိုး
သည်။ တပည့်လေးတစ်ယောက် လာကန်တော့တဲ့ ဘလက်
လေဘယ်လ်ကို အရိုသေဆုံး၊ အလေးစားဆုံးပုဂ္ဂိုလ်လာမှ ဖွင့်
မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားတာ ကိုမင်းကိုရဲ့ဆိုသည့် စကားကြောင့်
သူ နှစ်နှစ်ကာကာ ပြုံးမိရသေးသည်။

ꨄ ꨄ ꨄ

ဒေါ်မေထွဋ်ခေါင်လို မိန်းမချော မိန်းမလှတစ်
ယောက်ကိုရတာ ကိုမင်းကိုအတွက် တစ်ဂုဏ်ပါပဲ ဆိုသည့်
စကားကြောင့် သူ ခေါင်း ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားရသည်။ နောက်မှ

သတိကို သူပြန်ထိန်းရ၏။

ဘဝရဲ့အခြေအနေကို ကိုသန်းစိုး ဘာသိမှာလဲ။

ပြောပြ ရင်ဖွင့်စရာမလိုဟုလည်း သူထင်သည်။

‘ဒီမြို့ကလေးမှာ ကိုသန်းစိုးရဲ့ ဆေးခန်းအောင်မြင် ပုံရတယ်’

သူ စကားလမ်းကြောင်းကို လွှဲပစ်သည်။

အနီးကပ်ဆုံးနေရာမှာ အတူရှိနေသော်လည်း မေထွဋ် ခေါင်ဆိုသည့်အသံကို သူ မကြားလိုပါ။

‘ကျွန်တော်က စေတနာလည်း ထားတယ် ကိုမင်းကို သည်မြို့ကလေးမှာ ဆေးခန်းသုံးလေးခုရှိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန် တော်ဆီ အလာများကြတယ်’

သူက ခေါင်းညိတ်ရင်း ပုလင်းကို မ,ယူပြီး အရက် ကို ထပ်ဖြည့်သည်။ မူးပြီး လောကကြီးကို မေ့ချင်တာထက် မေထွဋ်ခေါင်ကို မေ့ချင်သည်။ နောက်ပြီး သူ့ဘဝတစ်ခုလုံး

အရက်ဖန်ခွက်ကို နှုတ်ခမ်းမှာ ဖိကပ်ဆဲမှာ ခြံပိုင်း ထဲသို့ မိန်းမစီးစက်ဘီးတစ်စီး ဝင်လာသည်။

အိမ်ရှေ့မှာ စက်ဘီးကိုရပ်ပြီး မိမိနှင့်ရွယ်တူ အ သမီးတစ်ယောက် အိပ်ပေါ်သို့ ခပ်သွက်သွက်ကလေးတစ် လာ၏။

‘ဆရာရယ် အိမ်ကို အမြန်ကြွပေးပါဦး’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ မချို’

‘ချို့သူငယ်ချင်း အပြင်းဖျားတာ၊ ကိုယ်တွေ တအား ခြစ်ခြစ်တောက်ပဲ ဆရာ’

‘ဟင်... သတိကောရရဲ့လား’

‘သတိမလစ်ပါဘူးဆရာ၊ အဖျားက အရမ်းကြီးတယ်၊ ချို့ အရမ်းစိုးရိမ်တယ်’

‘ဒါဆိုလည်း လိုက်ခဲ့ရမှာပေါ့ဗျာ၊ ကဲ... မချို သွား နှင့်ပါ၊ ကျွန်တော် ခုပဲ စက်ဘီးနဲ့ လိုက်လာပါမယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့ဆရာ’

ခပ်သွက်သွက်ကလေး ပြန်ဆင်းပြီး စက်ဘီးနင်း ထွက်သွားသည်။

‘ကိုမင်းကို တစ်ယောက်တည်း အေးအေးဆေးဆေး သောက်နေခဲ့နော်၊ လူနာက အရေးကြီးလာပြန်ပြီ’

‘စက်ဘီးနဲ့သွားမှာလား’

‘မြို့ကျဉ်းကလေးမှာ စက်ဘီးမရှိရင်မဖြစ်ဘူး ကိုမင်း ကို၊ သူတို့ အိမ်က အရှေ့ပိုင်းမှာ ဆိုတော့ ကျွန်တော်နေတဲ့ အနောက်ပိုင်းနဲ့တော့ နည်းနည်းလှမ်းတယ်’

‘ဒါဆိုဗျာ စက်ဘီးနဲ့သွားမနေပါနဲ့၊ ကျွန်တော်ကားနဲ့

လိုက်ပို့ပေးပါ့မယ်။ အချိန်ဆိုတာ လူနာအတွက် အရေးကြီးဆုံးပါပဲ’

ဆေးအိတ်ကို ကားပေါ်တင်ပြီး ကားကိုမောင်းထွက်ခဲ့သည်။ ကားပေါ်မှာ ကိုသန်းစိုးပြောသည့် အကြောင်းအရာကို စိတ်မဝင်စားသော်လည်း နားကိုတော့ စွင့်ထားသည်။

‘အဲဒီဝိုင်းနဲ့အိမ်မှာ အပျိုကြီးနှစ်ယောက်တည်းနေတာကိုမင်းကို၊ စိတ်ဝင်စားဖို့တော့ ကောင်းတယ်’

‘ဘာကို စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းတာလဲ ကိုသန်းစိုးရဲ့’

‘ဘယ်မြို့ကလဲ မသိဘူး၊ အလုပ်တာဝန်နဲ့ ပြောင်းလာတာ၊ ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း အခေါ်အပြောမလုပ်ဘူး၊ သူတို့ဇာတိစစ်မြစ်ကိုလည်း စုံစမ်းလို့မရဘူး၊ ဒီမြို့ပြောင်းလာတာစက မြို့ခံကာလသားတွေ တော်တော်ကို ဇွဲနဲ့ပဲကြီးကြီး ချစ်ရေးဆိုကြသေးတယ်၊ ဘယ်လိုမှ ကပ်လို့မရဘူး၊ တကယ်မာနခဲတွေ’

‘ခင်ဗျားကိုတော့ ခင်သားပဲ’

‘အဲဒါကလည်း ဆရာဝန်တစ်ယောက်အနေနဲ့ လေးစားတာ၊ အားကိုးတာပါ၊ ခင်မင်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ သူတို့နေမကောင်းရင် ဘယ်တော့မှ ဆေးခန်းကို မလာဘူး ကိုသိကိုရဲ့၊ တစ်ယောက်နေမကောင်းရင် တစ်ယောက်လာ မ’

တယ်၊ ပြိုင်ပြီးတော့ မဖျားနာကြပါဘူး’

‘အပျိုကြီးပေးမယ့် အရွယ်က ငယ်ပါသေးတယ်’

‘သုံးဆယ်ကျော်ဆိုတာကတော့ အပျိုကြီးစာရင်းဝင်

ပေါ့ ကိုမင်းကိုရာ’

စကားကို ရှေ့မဆက်ဖြစ်ကြ။

မြင်းလှည်းဆိုက်ကားများကို ရှောင်တိမ်းပြီး ကားကို

ဂရုစိုက်မောင်းသည်။

‘ဟိုးရှေ့က သစ်ပင်အုပ်အုပ်နဲ့ဝိုင်းပဲ ကိုမင်းကို’

ကားကို အရှိန်လျော့ချလိုက်၏။

ꨄ ꨄ ꨄ

‘ကိုမင်းကို အိမ်ပေါ်တက်ပါဦး’

‘ဟာ... ကျွန်တော် ကားပေါ်ကပဲ စောင့်နေပါ့မယ်’

‘မချို့တို့က ကျေနပ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ သူတို့က ဧည့်သည်ပါလာရင် ဧည့်ဝတ်ကျေချင်ကြတယ်’

‘အလည်လာတာမှ မဟုတ်ဘဲဗျာ၊ ဆေးလာကုတာပဲဟာ’

‘ကိုမင်းကို တက်မလာရင် မချိုက အတင်းလာခေါ်မှာပဲ’

‘ကဲပါလေ၊ လူနာကြည့်သဘောပေါ့’

ကားပေါ်မှ ဆင်းသည်။

ဧည့်ခန်းမှာ ခြေစုံအရပ်တွင်...

လက်ခဲထောင့် တစ်ယောက်အိပ်ခုတင်ဆီသို့ အကြည့်

က ဖျတ်ခနဲ ရောက်သွားသည်။

‘ဟင်... နွယ်ဦး’

ထံပါးသို့ သူ အပြေးကလေးရာက်သည်။

မမျှော်လင့်ခဲ့မှုများသည် ဘဝရဲ့ အိပ်မက်ကလေး

တစ်ခုလိုပါပဲလား။

သူ့အသံကြောင့် မှေးစင်းနေသည့် မျက်လုံးကလေး

ပွင့်ဟလာ၏။ အံ့သြခြင်းများနှင့် နွယ်ဦး၏ မျက်လုံးကလေး

ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေပါသည်။

‘ကိုကို...’

‘ဟုတ်ပါတယ် နွယ်ဦးရယ်၊ ကိုကိုပါ’

ရှိက်သံ ပွင့်ထွက်လာသည်။

သူက နွယ်ဦးကို ရင်ခွင်ထဲသို့ ပွေ့ယူသည်။

သူနှင့် နွယ်ဦးကို ကိုသန်းစိုးနှင့် မချိုက တအံ့တကြ

ကြည့်နေကြပါ၏။



နွယ်ဦးစိတ်တွေ ပင်ပန်းနေပြီလား။

အကြည့်ငေးများက အဝေးဆီသို့ ပြေးလွင့်နေ၏။

သူက အနီရောင် အနွေးအကျိုကို နွယ်ဦးကိုယ်ပေါ်

လွှားတင်ပေးသည်။ နားသယ်စပ်မှ စို့နေသည့် ချွေးစလေး

များကြောင့် ညကတည်းက နွယ်ဦးအဖျားကျထားသည်ကို

စိတ်ကသိ၏။

‘ဒီတောင်ပေါ်ဘုရားမှာ အဓိဋ္ဌာန်ပြုပြီး ဆုတောင်း

နိုင် ဆုတောင်းပြည့်တယ်လို့ ဒီကမြို့သူမြို့သားတွေ အားလုံး

အက်ခံယုံကြည်ကြတယ် ကိုကို’

‘နွယ်ဦးက ဆုတောင်းခဲ့လို့လား’

ခေါင်းကို အသာခါယမ်းပြီး-

‘ဘာကိုမှ ဆုမတောင်းပါဘူး ကိုကို၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ ဘဝတစ်ခုက ပြီးဆုံးသွားပြီပဲ မဟုတ်လား၊ မျှော်လင့်လို့ မရတော့တဲ့ အရာတစ်ခုကို နွယ်ဦးမမျှော်လင့်တတ်ဘူးဆိုတာ ကိုကိုသိပါတယ်’

‘ဒါပေမဲ့ နွယ်ဦးရယ်၊ ရက်စက်တယ်လို့တော့ နွယ်ဦးကို စွဲချက်တင်ချက်တယ်၊ တကယ်ဆို ကိုယ့်ကို မဖြစ်ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ ဆက်သွယ်ဖို့ကောင်းပါတယ်၊ ဒီနေရာမှာ နွယ်ဦးအစ်ကိုထွန်းဇော်ကလည်း ကူညီဖို့သင့်ပါတယ်’

‘အစ်ကိုဆုံးခဲ့ပြီပဲ ကိုကို’

‘ဟင် ထွန်းဇော် ဆုံးပြီ’

‘ဟုတ်တယ်၊ ရင်ဆိုင်ခဲ့ရတဲ့ ဘဝတွေက ခါးသီးလွန်းပါတယ်၊ ခံစားရတဲ့ ဝေဒနာတွေ ဘယ်လောက်နက်ရှိုင်းခဲ့ရတယ်ဆိုတာ ဒီကောင်မရဲ့ရင်ကို ခွဲပြလိုက်ချင်ပါတယ်’

နွယ်ဦး အသံတုန်ခတ်နေ၏။

ရင်ညွန့်မှာ မိမိပေးခဲ့သည့် ရွှေဆွဲကြိုးကလေးနှင့် အင်္ဂလိပ်စာလုံး အမ်ကေကေ ဆွဲပြားလေးကို သူက မမှိတ်မသုန် စိုက်ကြည့်သည်။ နွယ်ဦးရင်ထဲမှာ သူ့ကိုချစ်သည့်

အချစ်တွေ ကိန်းဝပ်နေသေးသည်ကတော့ သိသာပါသည်။

‘ကိုကို ပြစ်ဒဏ်ခံရတော့ ဒီနေရာ ဒီဝန်းကျင်မှာ နွယ်ဦးတို့ မိသားစု ဘယ်လို ဆက်နေနိုင်စွမ်းရှိတော့မှာလဲ ကိုကိုရယ်၊ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့ အထင်မြင်သေးတဲ့ အကြည့်တွေကို နွယ်ဦးမခံနိုင်တော့ဘူး၊ အိမ်ရှင်ကို သူ့အိမ်ကလေး ပြန်အပ်ပြီး နွယ်ဦးတို့ မိသားစု အင်းစိန်အစွန်အဖျား ရပ်ကွက်လေးကို ပြောင်းခဲ့တယ်၊ သေချင်တဲ့ကျား တောပြောင်းတယ် ဆိုတဲ့စကားဟာ နွယ်ဦးတို့ မိသားစုအတွက် ထားခဲ့တာများလား မသိတော့ပါဘူး၊ အင်းစိန်ပြောင်းပြီး နှစ်ပတ်လောက် အကြာမှာ အစ်ကိုထွန်းဇော် အဖော်တွေနဲ့အရက်မူးပြီး အင်းစိန်ကမ်းနားမှာ ရေးဆင်းကူးတာ ရေနစ်သေသွားတယ်’

‘ဖြစ်ရလေကွာ’

‘အမေနဲ့ နွယ်ဦးလေ ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်းမသိ၊ အားကိုးကလည်း မရှိ၊ ဒုက္ခတွေ ပင်လယ်ဝေလိုက်တာမှ အရမ်းပါပဲ ကိုကို၊ ဒါပေမဲ့ ဘဝကို နွယ်ဦးတို့ အလံမလှဲပါဘူး၊ သားအမိနှစ်ယောက် လုပ်ကိုင်စားသောက်ရင်း တက္ကသိုလ်ကို အပြင်က ဖြေတယ်၊ နွယ်ဦးနောက်ဆုံးနှစ်ဖြေအပြီးမှာ အမေလေဖြတ်သွားတယ်’

‘အို...’

‘လေဖြတ်ပြီးဘာကြာလဲ ကိုကိုရယ်၊ ငါးရက်မြောက်မှာ အမေ ဆုံးသွားတယ်၊ အဲဒီအချိန်မှာ နွယ်ဦးခံစားရတဲ့ သောကတွေကိုခံစားကြည့်ပါ ကိုကို၊ ချစ်သူကလည်း ထောင်ထဲမှာ၊ ကိုယ့်ကိုစောင့်ရှောက်မယ့် အစ်ကိုနဲ့အမေကလည်း လူ့ဘဝမှာမရှိ၊ နွယ်ဦး သီလရှင်ဝတ်ဖို့ စဉ်းစားပါသေးတယ်’

ရှိုက်သံနှင့်အတူ မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်တွေ ဝဲရစ်လာသည်။

‘ဒါပေမဲ့ ဘဝကို အရှုံးမပေးချင်ဘူးလေ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အားကိုးရတော့မယ်ဆိုတဲ့ အသိဝင်ချိန်မှာ နွယ်ဦး စိတ်ဓာတ်တွေ ခိုင်ကျည်လာပါတယ်၊ အဲဒီမှာ နွယ်ဦးလို ဘဝတူမချိုအကူညီနဲ့ ဌာနတစ်ခုမှာ အလုပ်ရခဲ့တယ်၊ နယ်မှာ တာဝန်ထမ်းဆောင်ရမယ်ဆိုတာကို လိုလိုလားလား လက်ခံခဲ့ပါတယ်၊ အလုပ်တာဝန်နဲ့ နယ်တွေကို ပြောင်းရွှေ့ရင်း ကိုကို လွတ်မယ့်ရက်ကို စောင့်စားရင်း သတင်းစာမှာ ကိုကိုနဲ့မေထွဋ်ခေါင်လက်ထပ်ပြီးစီးခြင်းသဘင်းကို...’

နွယ်ဦး အသံဘိတ်ဝင်သွားသည်။

မျက်ရည်များ ပါးပြင်ပေါ်သို့ လိမ့်အကျမှာ သူက မျက်ရည်ဥလေးများကို တယုတယ သုတ်ပေးသည်။

‘တော်ပါတော့ နွယ်ဦးရယ်၊ ကိုယ် ဘာမှ ဆက်

မကြားပါရစေနဲ့တော့’

‘ဪ... ခုတော့ ဘဝတွေ ပြောင်းလဲသွားသလို နှလုံးသားစည်းတွေ ခြားသွားပါပြီ ကိုကိုရယ်’

‘မခြားဘူး၊ မခြားဘူး၊ ကိုယ့်ဘဝကို နွယ်ဦးဘာသိလို့လဲ၊ အို...နွယ်ဦးရယ်၊ ကိုယ် မေထွဋ်ခေါင်ကို မြတ်နိုးလို့ ယူခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုယ့် မေထွဋ်ခေါင်ကို ကွာမယ်၊ သူလိုချင်တဲ့ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေပုံပေးပြီး မေထွဋ်ခေါင်ကို ကွာမယ်’

နွယ်ဦးက ခေါင်းကို တွင်တွင်ခါ၏။

‘နွယ်ဦးက ဘာလို့ ခေါင်းခါနေရတာလဲ’

‘ကိုကို နွယ်ဦးကို လျှော့တွက်နေသလားဟင်’

‘အိုး... နွယ်ဦးက ကိုယ့်ချစ်သူပဲ’

‘မှန်တယ် ကိုကို’

‘ဒါနဲ့များ နွယ်ဦးရယ်’

‘ဒါပေမဲ့ နွယ်ဦးကြောင့် ဘဝတစ်ခုကို ထပ်အပျက်မခံနိုင်ဘူး ကိုကို၊ ဘယ်သူသေသေ ငတေမာပြီးရောဆိုတဲ့ ယုတ်ညံ့တဲ့ စိတ်ဓာတ်မျိုး နွယ်ဦးမှာ မရှိဘူး’

‘နွယ်ဦး ကိုယ့်ရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးဘဝကို မေးစမ်းပါဦး’

‘မေးဖို့ မလိုဘူးလေ၊ အဆင်မပြေဘူး ဆိုရင်လည်း
လင်နဲ့မယား လျှာနဲ့သွားပေါ့ကိုကို၊ အချိန်အခါပေါ်မှာ မူတည်
ပြီး ပြန်လည်သင့်မြတ်သွားကြမှာပါ’

‘ဟာ... မဟုတ်သေးဘူးကွာ’

‘ဒီမယ် ကိုကို’

သူ နွယ်ဦးမျက်နှာကို ခပ်ဝေဝေလေး ကြည့်လိုက်၏။

‘နွယ်ဦး ကိုကိုကို နောက်ဆုံးတွေ့ခြင်း အနေနဲ့ တွေ
ခွင့်ပေးတာပါ၊ နွယ်ဦး ကိုကိုကို တောင်းပန်ပါတယ်၊ ကိုကို
မေထွဋ်ခေါင်ဆီ ပြန်ပါ၊ ဒါမှမဟုတ် ကိုကို လိုရာခရီးကို
ရှေ့ဆက်ပါ၊ နွယ်ဦးနဲ့ ကိုကိုဘဝ ပြီးဆုံးခဲ့တာ ကြာပါပြီ’

ပြောပြီး နွယ်ဦးသူ့ကို ကျောခိုင်းထွက်ခွာသွားသည်။

ဘုရားလှေကားထစ်များကို တည်ငြိမ်သော ခြေလှမ်း
နှင့် နင်းဖိဆင်းသွားသည့် နွယ်ဦးပုံရိပ်ကို သူအငေးသား ကြည့်
ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။



‘ဪ... တောင်ကြီးကနေ အခန်းကို ဘွတ်ကင်
လှမ်းလုပ်တဲ့ ဦးမင်းကိုကို ဆိုတာလား’

‘ဟုတ်ပါတယ်’

‘အဆင်သင့်ပါပဲ ဦးမင်းကိုကို၊ ကျွန်တော် မနေ့က
တောင် ဦးမင်းကိုကို ရောက်လာမလားလို့ သတိထားလိုက်မိ
ပါသေးတယ်’

‘ကျေးဇူးပါပဲဗျာ’

အခန်းသေ့ကို အပ်သည်။

ဆန္ဒက အခန်းထဲ အမြန်ရောက်ပြီး အရက်ပြင်းပြင်း
တစ်ခွက်ကို သောက်ချင်နေသည်။ မူးပြီး လောကကြီးတစ်ခု
လုံးကို မေ့လျော့ထားချင်သည်။

‘အခန်းနံပါတ် ခုနစ်ပါ ဦးမင်းကိုကို’
 ‘လပ်ကီးပါလား’
 ‘ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ ဦးမင်းကိုကို ကံကောင်းပါစေ’
 ကံကောင်းပါစေတဲ့လား။ အေးလေ၊ ဆိုးခဲ့တဲ့ကံတွေ
 ကို ဒီဟိုတယ်မန်နေဂျာက ဘယ်လိုလုပ်သိမှာလဲ။
 သူ လှမ်းထွက်မည်အပြုမှာ...
 ‘အာ... ဦးမင်းကိုကို ကျွန်တော်ပြောဖို့ စကားကျန်
 သွားတယ် ခင်ဗျာ’
 ‘ကဲ... ဆိုဗျာ’
 ‘မနေ့ညကရယ်၊ ဒီကနေ့ နံနက်ပိုင်းကရယ်၊ ရန်ကုန်
 က ဦးအောင်ကြူဆိုသူ ဖုန်းဆက်ပါတယ်’
 ‘ဟုတ်လား၊ ကျွန်တော် တောင်ကြီးကနေ ဒီမှာ
 တည်းမယ်ဆိုတာ ဖုန်းဆက်ပြောထားတယ်’
 ‘ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ၊ သူ ညနေ နှောင်းပိုင်းလောက် ဖုန်း
 ပြန်ဆက်မယ် ပြောပါတယ်၊ ဦးမင်းကိုကို အခန်းမှာ စိတ်အေး
 ချမ်းသာစွာ အနားယူပါ၊ ဖုန်းလာရင် ဦးမင်းကိုကို အခန်းကို
 ဖုန်းလိုင်းတင်ပေးလိုက်ပါ့မယ်’
 ‘ကျေးဇူးပဲ’
 သူ လှမ်းထွက်ခဲ့သည်။

အခန်းရောက်တော့ ကိုယ်လက်တွေ့ မလုပ်ချင်။
 ရေမြှုပ်မွှေယာပေါ် ပစ်လွဲပြီး မျက်စိကို မှိတ်လိုက်
 ၏။ သည်လိုနဲ့ပဲ လောကဇရဲကို ခံစားနေရတော့မှလား။
 ၂၆ ၂၆ ၂၆

ဖုန်းပုခက်မှ ဖုန်းခေါ်သံက နားစည်ကို လာရောက်
 ရိုက်ခတ်သည်။
 အိပ်ရာမှ ကိုယ်ကို ‘ဟစောင်းလဲ့လိုက်ပြီး ဖုန်းခွက်ကို
 ဆွဲယူ၍ နားမှာကပ်လိုက်၏။
 ‘ပြောပါ’
 ‘ဦးမင်းကိုကိုလား ခင်ဗျာ’
 ‘ဟုတ်ပါတယ်’
 ‘ရန်ကုန်က စကားပြောပါမယ်ခင်ဗျာ’
 သူ မျက်မှောင်ကို ကြွတ်ပြီးအသံကို နားစွင့်ခိုက်မှာ-
 ‘မောင်ကိုလား’
 ‘ဪ... ဦးလေးကြူ ကျွန်တော်ပါ’
 သတ္တုပြားလေးမှ အသံတိတ်သွားသည်။
 အတန်ကြာလောက်မှ...
 ‘မောင်ကို’

‘နာမည်ကိုပဲ ခေါ်နေတော့မှာလား ဦးလေးကြူ။
အကြောင်းကိစ္စပေါ်လာလို့လား၊ ကုမ္ပဏီကိစ္စတွေဆို ဖေဖေကို
လှမ်းအကြောင်းကြားလည်း ရသားနဲ့ဗျာ’

‘ကုမ္ပဏီကိစ္စတွေ မဟုတ်ဘူး လူကလေး’

‘ဒါဖြင့် ဘာကိစ္စများလဲ ဦးလေးကြူ’

‘စိတ်တော့ မကောင်းစရာပါပဲ မောင်ကိုရယ်၊ မေ
ထွဋ်ခေါင် ပဲခူးက အပြန်လမ်းမှာ ကားတိုက်မှုဖြစ်ပြီး မနေ
ညက ဆုံးသွားတယ်’

‘ဟင်... ထွဋ်ခေါင်က ဘယ်လိုအကြောင်းကိစ္စနဲ့
ခူးသွားရတာလဲ’

‘ဂျင်မီနဲ့ အရောင်းအဝယ်ကိစ္စဆိုပြီး ထွက်သွားတာ’

‘ဟာ...’

‘လူကလေး’

‘ပြောပါ ဦးလေးကြူ’

‘စိတ်ကိုလျှော့ပါကွယ်၊ လူကလေးအပေါ် သူ ဘယ်
လောက်ပဲဆိုးဆိုး လင်သားတစ်ယောက်အနေနဲ့ လူကလေး
အနားမှာ ရှိနေရမယ်၊ ဒီတော့ လူကလေး အမြန်ပြန်လာပါ’

‘သူလင်ငယ်ကော ဘာဖြစ်သွားလဲ’

‘ဂျင်မီလည်း အခြေအနေမကောင်းဘူး’

‘အကောင်းဆုံးက သူတို့ နှစ်လောင်းပြိုင် သေဖို့
ကောင်းတာ ဦးလေးကြူ’

‘စိတ်ကို လျှော့လိုက်ပါ လူကလေးရယ်၊ ပြုခဲ့သမျှ
ကောင်းမှုကုသိုလ်တွေကို မေထွဋ်ခေါင်အတွက် လူကလေး
အမျှအတမ်း လာဝေပါ၊ လူကလေး အမြန်ပြန်လာခဲ့ပါ’

တစ်ဖက်မှ ဖုန်းချသွားသော်လည်း သူဖုန်းခွက်ကို
ဖုန်းပုခက်ပေါ် ပြန်မတင်နိုင်သေးဘဲ အတွေးများ ထွေပြားလာ
ရသေးသည်။

အာရုံမှာ ထင်ဟပ်လာသည့် အရိပ်တွေ...

ဂျင်မီ၏ ပုံရိပ်။ ပြီးတော့ မေထွဋ်ခေါင်။

သူအံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်သည်။ ဝမ်းနည်းကြေကွဲရ
မည့်အစား ဒေါသစိတ်က အလိပ်လိပ်တက်လာရ၏။

သည့်နောက်...

ဖုန်းခွက်ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းပြန်တင်လိုက်သည်။

တမလွန်ကနေ မေထွဋ်ခေါင်သည် မိမိကို မုန်းတီး
နာကျည်းရင်လည်း နာကျည်းစေတော့။

ဘဝတစ်ခုပြီးဆုံးသွားသည့်တိုင် အိမ်ထောင်ရေးပျော်
ရွှင်မှုဆိုတာ ဘယ်မှာရှိခဲ့လို့လဲ မေထွဋ်ခေါင်။



ဒါပေမဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်က ကိုကိုကို တရားခံအဖြစ် မြင်သွားမှာ ပေါ့’

‘ဘာလို့ မြင်ရမှာလဲ နွယ်ဦးရဲ့’

‘ခက်လိုက်တာ ကိုကိုရယ်၊ ကိုကိုနဲ့ နွယ်ဦးတို့ နှလုံး သားကိစ္စကို ကိုကိုနဲ့ နွယ်ဦးပဲ သိတာ၊ နွယ်ဦး လိုက်လာရင် ဘာပြောကြမလဲ၊ ကိုကို ဖောက်ပြန်နေလို့ ဇနီးမယားကို လစ်လျူပြုလို့ ခုလိုဖြစ်ရတာလို့ ပတ်ဝန်းကျင်က ပြောကြမှာ ပေါ့’

- ၄၂ -

‘အဖြစ်အပျက်တွေက ဝမ်းသာစရာမကောင်းတာ တော့အမှန်ပဲ ကိုကို’

ဖရိုဖရဲဖြစ်နေသည့် သူ့အဝတ်စားများကို သေသပ် စွာ ခေါက်ချိုးပြီး ခရီးဆောင်အိတ်ထဲသို့ နွယ်ဦးက ထည့်ပေး သည်။

‘ကိုကိုက တစ်ခါတလေကျ ကလေးလိုပဲ’

‘ဘာကိုလဲ နွယ်ဦး’

‘နွယ်ဦး ကိုကိုနဲ့ တစ်ခါတည်းလိုက်လို့ ဘယ်လို တင့်တယ်ပါ့မလဲ၊ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကလည်း ဘယ်လိုပြော ကြမလဲ၊ တကယ်တမ်း ဖောက်ပြန်တာက မေထွဋ်ခေါင်၊

နွယ်ဦးက စကားကို တွေးတွေးဆဆ ပြောသည်။ သူ ပင့်သက်ရှည်ကြီးကို ဟူးခနဲမှတ်အထုတ်မှာ...

‘ဆွဲအိတ်ကို ကားနောက်ခန်းမှာပဲ ထည့်လိုက်မယ်နော် တိုကို’

သူ ခေါင်းကို အသာညိတ်သည်။

‘သေတဲ့သူကလည်း သေပြီ၊ ရန်ကုန်ရောက်ရင် လူပုံအလယ်မှာ တတ်တခေါက်ခေါက်နဲ့ ဒေါသကိုတော့ ချမပြ ခါနဲ့ ကိုကိုရယ်’

‘လူမဆန်တဲ့စကား ပြောတာတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ထွဋ်ခေါင်ရဲ့ အရက်စက်ကို ခံခဲ့ရလို့လားတော့ မသိဘူး၊ ထွဋ်ခေါင်နဲ့ပက်သက်တဲ့ခံစားမှု ကိုယ့်မှာ ဘာမှမရှိဘူး’

အရုဏ်က မကျင်းသေး။
သူဝတ်ထားသည့် လယ်သာကျာကင်၏ဆွဲစစ်ကို လည်
တိုင်နားထိရောက်အောင် နွယ်ဦးက ဆွဲတင်ပေး၏။

‘နွယ်ဦး’

‘ဘာလဲ ကိုကို’

‘ဟိုဟာကို မမေ့နဲ့နော်’

‘ဘာများလဲ ကိုကို’

‘သည်နေ့ အလုပ်ထွက်စာ တင်ဖို့လေ၊ ကိုယ် ရှေ့
အပတ်ထဲမှာ နွယ်ဦးကို လာခေါ်မှာ’

‘မျက်နှာတော့ ပူတယ်’

‘ရင်မပူကြရဖို့ အရေးကြီးတယ် နွယ်ဦးရယ်’

‘ကဲ... ကားပေါ်တက်တော့ ကိုကို၊ လမ်းမှာ ကား
ကိုလည်း ကြည့်မောင်းပါကွယ်’

သူ ကားပေါ်တက်ပြီး ကားစက်အနီးမှာ...

‘မျှော်နေမယ်နော်’

ဖွဖွညင်သာ ပွင့်ထွက်လာသည့် ချစ်သူ၏ ရှက်နို့
ကဲသောအသံ။

သူ ကျေနပ်အားရစွာပြုံးရင်း ချစ်သူ၏ မြို့ကန်
ကလေးမှ ဘီးလိမ့်ထွက်ခဲ့ပါသည်။

ဪ... နံနက်ဦးမှာ အချစ်ဦးအတွက် ယုံကြည်
ချက်တွေ အပြည့်အဝ ရှိနေသည်။
မပျော်ကောင်းဘူးဟုတော့ သူထင်သည်။

ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့ပါစေ...

မောင်သာပြည်